

Giới thiệu Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh

Thể loại: hiện đại, nhật ký, nhẹ nhàng, ấm áp, thầy trò

Độ dài: 12 chương

Editor: Hannah

Beta-er: Chị An

Bìa: Blue

Một câu chuyện ấm áp, nhẹ nhàng về tình yêu thầy trò.

Có dễ thương, có vui tươi, cũng có nước mắt.

Em đã từng là học trò của thầy, hiện tại, em là vợ của anh.

Chúc mỗi cô gái đều tìm thấy “thầy S” của mình

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lời nói đầu

EDITOR: HANNAH

Mùa đông năm ấy

Một bình trúc phú quý

Tỏa sáng trên nền nhà

Em nằm trên giường đọc sách

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào nhà

Trong khoảnh khắc đó

Trà sữa trên tủ đầu giường

Sách trên tay

Người đàn ông bên bàn làm việc

Đều khiến em cảm thấy đây là niềm hạnh phúc mà em mơ ước

Bình dị đậm đặc, an tĩnh mà an Khang

Từ sau khi Tinh Du làm mẹ, tốc độ sáng tác càng lúc càng chậm

Mỗi lần tôi hỏi cô ấy: “Truyện mới đâu?”

Cô ấy luôn đáp: “Đang viết, đang viết, đang viết, viết xong sẽ đưa cho cô.”

Có lẽ để chứng minh cô ấy thực sự đang viết, thế nên lần nào cũng phải lặp lại những bà lần, nhưng tôi vẫn chờ không nỏi truyện mới của cô ấy. Tuyệt vọng chạy tới nhà cô ấy thúc giục, trong lúc vô ý tôi nhìn thấy một bộ truyện ngắn cô ấy từng viết năm năm trước, tên là “Ký sự nước sôi để nguội”. Tôi xem qua mấy chương, nội dung đều là mẩu chuyện nhỏ về cuộc sống hàng ngày của cô ấy và thầy S. Trong truyện cô ấy gọi thầy S là Đồ mập, tính tiết như cuốn sổ thu chi, đơn giản nhưng lại không mất đi sự ấm áp.

Lấy tay tính tính, tôi cùng Tinh Du quen biết sắp được năm năm rồi, bình thường khi nói chuyện phiếm, tôi cũng vẫn nghe cô ấy oán giận thầy S cái này cái kia không bằng người ta. Nhưng mà, tuy rằng oán giận nhưng vẫn không giấu nổi tình cảm sâu đậm. Truyện ngắn thật sự rất ngắn, đọc xong vẫn cảm thấy chưa đủ, tôi tự nhiên nảy ra ý tưởng để Tinh Du viết nhiều hơn. Dùng QQ để tìm cô ấy thương lượng, Tinh Du nghe xong kế hoạch của tôi, lúc đầu rất bất ngờ, sau đó liền do dự.

Cô ấy hỏi: “Chị yêu à, truyện ngắn này có phải là quanh co để khoe ân ái không? Tôi viết truyện ngắn này, ước nguyện ban đầu là muốn ghi chép lại những câu chuyện mình thấy thú vị, để thật lâu thật lâu về sau, khi rảnh rỗi sẽ giờ ra đọc lại, cảm giác hẳn là sẽ lâng lâng.”

Tôi đáp: “Có ân ái để khoe thì không tốt à? Khoe thật âm ỉ, khoe đến mức khiến cho người trái tim sắt đá như tôi cũng cảm thấy tình yêu thật tốt đẹp, muốn yêu đương kết hôn, nhiều năng lượng tích cực đó.”

Cô ấy lại nói: “Không phải người ta nói, khoe ân ái lắm thì ‘chết yếu’ à?”

Tôi cười đến gập cả người, hạ lệnh cho cô ấy: “Cô mau viết nhanh đi, viết nhiều một chút, chúng ta làm thành sách. Blah blah... Sách có thể giữ được lâu dài, cô nghĩ xem, chờ tới khi cô già rồi, lấy ra cuốn sách ghi lại quá khứ của hai người, chắc chắn nó sẽ giúp cô đánh thức được ký ức của mình. Ai da, đừng nói là cô, dù là tôi nghĩ lại cũng thấy động lòng nha.”

Tinh Du im lặng, tôi đoán cô ấy hẳn là bị tôi thuyết phục rồi. Quả nhiên không bao lâu sau, cô ấy bàn bạc với thầy S, quyết định bắt đầu viết, thế nên chúng ta có được cuốn “Từ đây, hạnh phúc của em chính là anh”, hy vọng mọi người sẽ thích.

Bây giờ

15/11/2015.

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tình yêu đơn giản

EDITOR: HANNAH

Em muốn đưa anh về nhà bà ngoại em

Cùng ngắm nhìn mặt trời lặn, mãi cho đến khi chúng ta đều say ngủ

Em cứ muốn nắm tay anh như vậy không buông

Trăm ngàn vạn tình yêu của bao người, trăm ngàn vạn hôn nhân của bao người, có trăm ngàn vạn dáng hình.

Nếu có người hỏi tôi ước nguyện ban đầu khi viết bộ truyện này là gì, có lẽ là do tôi muốn ghi chép lại những câu chuyện nhỏ mà tôi thấy tốt đẹp, thú vị. Vì có những lúc đầu óc không tốt lắm, hơn nữa hiện giờ bản thân cũng càng ngày càng dễ quên, nhưng mà nếu đem những câu chuyện này biến thành câu văn thì sẽ khác.

Biên tập viên của tôi nói, có những điều thú vị thì nên bộc lộ sẽ chia. Đây là tổng hợp những câu chuyện nhỏ mà tôi từng trải qua, tôi không cảm thấy nó quá tốt đẹp nhưng mà đối với tôi, nó lại có ý nghĩa sâu đậm. Mọi người đọc xong, nếu thể chất và tinh thần có thể vui vẻ thêm một chút là tôi đây liền thấy thỏa mãn rồi.

001.

Thầy S đưa học sinh đi tham gia thi đấu, buổi tối còn phải làm thêm giờ, nhờ tôi trợ giúp.

Tôi hỏi: “Giúp anh thì em được cái gì?”

Thầy S: “Anh mời em ăn cơm nhé?”

Tôi lắc đầu.

Thầy S: “Mua cho em quần áo nhé?”

Tôi tiếp tục lắc đầu.

Thầy S về mặt bất đắc dĩ: “Anh đoán không ra, em cứ nói thẳng em muốn thế nào đi.”

Tôi nheo mắt, nói: “Thi đấu giành giải thưởng, có thưởng tiền không?”

Thầy S hiểu ra vấn đề: “Có, nếu giành giải, tiền thưởng sẽ chia cho em một nửa.”

Tôi tung ta tung tăng giúp anh xong việc. Thầy S không phụ sự kỳ vọng, làm thầy giáo hướng dẫn quả thật đã đạt giải, tiền thưởng cũng rất khá.

Thầy S cầm tiền về, đưa cho tôi, nói: “Đây là toàn bộ tiền thưởng, em đếm xem, chúng mình chia đều.”

Tôi vui sướng hơn hồ đếm xong, sau đó nhét hết vào trong ví tiền của mình.

Thầy S tức giận trừng mắt nhìn tôi, hỏi: “Không phải đã thỏa thuận mỗi người một nửa à? Sao em nói mà không giữ lời thế?”

Tôi “ừ” một tiếng, hỏi vặn lại: “Anh mới quen em hả?”

Thầy S không hiểu, hỏi: “Cái gì cơ?”

Tôi cười: “Anh mới quen em hả? Em có khi nào giữ lời đâu.”

Thầy S: “.....”

002.

Khu nhà của chúng tôi gần đây không được yên ổn, một tòa nhà gần đó bị trộm “ghé thăm”.

Buổi tối tôi cùng thầy S bàn chuyện phòng trộm, đang nói chuyện, thầy S không biết nghĩ gì mà một lúc lâu không trả lời.

Tôi: “Chồng à, anh đang nghĩ gì thế? Tính diện tích à?”

Chúng tôi đang tính tiền lắp khung cửa chống trộm, tôi cho rằng anh ấy đang tính toán xem cửa sổ nhà rộng bao nhiêu.

Thầy S: “Không.”

Tôi: “Thế anh làm gì mà mãi không lên tiếng thế?”

Thầy S khó xử nói: “Haizz... Em xem đi, hai ta hiện giờ không phải thường xuyên ở xa nhau à? Anh một mình ở nhà, nếu một buổi tối nào đó, đêm tối gió lên, trong nhà có một nữ tặc xinh đẹp ghé thăm, cô ta giờ trò với anh, anh có nên từ chối cô ta hay không đây?”

Tôi: “.....”

003.

Trời lạnh, cuối tuần tôi cùng thầy S đi dạo trung tâm mua sắm.

Đi ngang qua một cửa hàng bán áo lông vũ, thầy S nghi hoặc hỏi: “Vì sao lại có nhãn hiệu tên là ‘Vịt Vịt’*?”

* *Chú thích: Nhãn hiệu tên là 鸭鸭 YAYA*

Tôi suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Có lẽ là vì dùng lông vịt đó, nghe nói áo lông vũ đều dùng lông cổ vịt hoặc lông cao cấp phía dưới cánh bỏ thêm vào.”

Thầy S gật đầu, khích lệ tôi: “Vợ anh thật là bác học đa tài.”

Tôi rất hưởng thụ lời khen đó, đắc ý nhướng mày, lại nghe anh hỏi: “Thế nếu dùng lông gà bỏ thêm vào thì nhãn hiệu này phải đổi tên thôi, thành ‘Kê Kê’** à?”

** *Chú thích: Kê là gà*

Giả thiết này nghe cứ sai sai thế nào, nhưng mà tôi lại không tìm ra vấn đề ở đâu, rốt cuộc sai ở chỗ nào?

004.

Có một hôm tôi xem phim truyền hình, nữ chính hỏi nam phụ vẫn luôn không chịu từ bỏ mình: “Rốt cuộc anh coi trọng em ở điểm gì? Em sửa lại không được à?”

Tôi cười lẩn lộn, cũng hỏi thầy S ngồi bên đang đọc sách: “Anh rốt cuộc coi trọng em ở điểm gì?”

Thầy S không thích xem tivi, nếu tôi lôi kéo anh ấy ngồi cùng tôi, anh ấy liền tìm một quyển sách, anh ấy đọc sách, tôi xem tivi.

Thầy S nghe thấy câu hỏi của tôi, hỏi lại tôi: “Thế em nói xem em có những ưu điểm gì, nói xong anh sẽ nói cho em biết rốt cuộc anh coi trọng em ở điểm nào?”

Tôi lập tức bỏ rơi cái tivi không quan tâm nữa, giơ ngón tay ra điểm lại: “Trẻ tuổi, xinh đẹp, thông minh lanh lợi, không chê nghèo ham giàu, độc lập tự mình cố gắng, còn đặc biệt có thể chịu khổ...”

Những từ ngữ ngợi ca trong đầu tôi mới chỉ nói ra được hơn một nửa, thầy S đã vung tay lên, ý bảo tôi dừng lại. Sau đó anh nhìn tôi chằm chằm trái phải vài vòng rồi mới gật đầu nói: “Những thứ em vừa nói, anh cảm thấy chỉ có câu cuối cùng có điểm đúng.”

Tôi cố nhớ lại lời mình vừa nói, câu cuối cùng là: “Còn đặc biệt có thể chịu khổ.”

Dù cho những điều trước đó không đúng với mình, tóm lại vẫn còn một câu, dù chỉ là một câu cũng khiến tính hiếu thắng được thỏa mãn. Trong lòng tôi mừng thầm, thầy S lại nói: “Nhưng mà, câu cuối cùng cũng chỉ có năm chữ đầu là đúng.”

Năm chữ đầu?

“Còn có thể đặc biệt ăn***.....”

**** Chú thích: Nguyên văn trong tiếng Trung là “Còn có thể đặc biệt ăn khổ”, ý là “Còn có thể đặc biệt chịu khổ” nhưng ở đây thầy S chơi chữ, ý nói Tình Du ăn nhiều.*

Xong việc, tôi nghiêm túc suy ngẫm điều anh nói, hình như cũng không sai. Ví dụ như người khác ra ngoài chơi, trước tiên đều hỏi thăm phong cảnh chỗ nào đẹp, mà câu đầu tiên tôi hỏi lại là nơi nào có đồ ăn ngon, câu tiếp theo là nơi đó có nhiều trai đẹp không, mặc nhiều quần áo không?

Biết làm sao được, thực và sắc là thiên tính nha.

005.

Thầy S đưa tôi đi đem thức ăn cho chó hoang ven đường, tôi nhìn dáng vẻ kiên nhẫn của anh, khen ngợi anh: “Ai da, chồng à, anh nhân ái như thế, có đôi lúc em cảm thấy anh chính là một thiên sứ.”

Thầy S thông thả đáp: “Thiên sứ gì đó đều ở trên thiên đường, chồng em còn trẻ thế này, chưa muốn lên thiên đường đâu, thế nên anh không làm thiên sứ nổi.”

Đúng là quá gây mất hứng mà!

006.

Trong phim truyền hình, nữ chính khóc sụt sùi suốt mãi không thôi, thầy S đang đọc sách cũng không nhịn nổi lâu bâu: “Có khóc đổ tường thành thì nam chính cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý đâu.”

Tôi cảm thấy anh ấy thật không biết “thương hoa tiếc ngọc”, bèn nói: “May mà em không thích khóc, bằng không đối với loại động vật máu lạnh như anh, đúng là lãng phí nước mắt.”

Thầy S đóng sách lại đứng dậy, phì phì ổng quần cười nói: “Trước đây không lâu anh từng đọc được một câu, nói rằng phụ nữ khóc nhiều là phế vật, không khóc là quái vật.”

Được rồi, khóc hay không khóc đều là em sai.

007.

Tôi cùng thầy S đi gặp bạn, trên cột đèn bên đường dán tờ thông cáo, nội dung thông cáo là người vợ chính thức lên án chồng mình ngoại tình, vô tình với vợ.

Tôi đọc xong trong lòng thổn thức không thôi, nói với thầy S: “Thời nay hôn nhân thật không vững bền, nếu có một ngày đôi ta đi đến hoàn cảnh này, anh cũng không thể đối xử với em như vậy.”

Thầy S không quan tâm tới tôi, tôi tiếp tục bày tỏ quan điểm của mình: “Đối với chuyện tình cảm, em có thói thích sạch sẽ, anh có tìm ‘tiểu tam’ cũng đừng mong em tha thứ cho anh. Nếu anh thực sự muốn tìm cũng được thôi, người đó chỉ có thể là em, ừ, đúng rồi, không chỉ ‘tiểu tam’ mà cả ‘tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu N’ của anh đều chỉ có thể là em...”

Tôi còn chưa nói dứt lời, thầy S dường như không thể nhịn được nữa, nhú mày hỏi: “Em thích sắm vai nhân vật à?”

Phụ nữ thích được dỗ dành, lúc này phản ứng của đàn ông nên là giơ tay lên, thề thốt rằng mình tuyệt đối sẽ không có quan hệ ngoài luồng, không phải sao?

Bị thầy S mắng như vậy, tôi ngậm chặt miệng, tâm trạng cũng chùng xuống đến kỳ lạ.

Tôi nói, thầy S giới thiệu tôi với bạn của anh: “Đây là vợ tôi, tiểu Y, đồng thời cũng là ‘tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu N’ tương lai của tôi...”

Tôi: “.....”

Vì câu giới thiệu ngày đó của anh mà trước mặt các bạn của anh, tôi bị trêu chọc suốt một thời gian dài, là tiêu điểm để mọi người trêu chọc.

008.

Thầy S trước khi đi ngủ có thói quen tắt điện thoại, sau đó vì tôi thường xuyên đi công tác, anh liền đổi thành chế độ rung.

Đêm đó tôi đang mơ màng ngủ, nghe thấy điện thoại rung.

Thầy S trở mình, tôi cũng từ từ tỉnh táo lại, mở to mắt, cảm nhận được ánh sáng của màn hình điện thoại.

Tôi hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, ai thế?”

Thầy S: “Không có ai cả.”

Anh nói không có ai nhưng cũng không để điện thoại xuống, vẫn tiếp tục ấn phím.

Chẳng lẽ đang trả lời tin nhắn? Tôi lại hỏi: “Rốt cuộc là ai thế?”

Thầy S: “Thực sự không có ai.”

Không có ai mà còn không đi ngủ? Không có ai mà còn cầm điện thoại xem này xem kia?

Tôi không giữ được bình tĩnh, xoay người ngồi dậy ngó vào điện thoại của anh, thầy S nhận ra, giả vờ giấu điện thoại đi.

Đây không phải “lạy ông tôi ở bụi này” à? Chúng tôi sau khi kết hôn cũng không tiết lộ mật khẩu tài khoản QQ và mật mã điện thoại cho nhau, về điểm này, chúng tôi thống nhất quan điểm. Vợ chồng cũng không phải hai sinh vật đồng nhất, giữ một khoảng riêng tư cho nhau cũng không có gì không tốt. Đương nhiên, mật mã thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm đều công khai.

Chúng tôi không kiểm tra điện thoại hay QQ của nhau, đó là vì giữa chúng tôi có sự tôn trọng và tin tưởng cơ bản, nhưng điều đó không có nghĩa là hoàn toàn không có sự hoài nghi. Ít nhất đối với tôi mà nói, bệnh đa nghi vẫn cần phải có. Tôi nhìn tư thế kia của thầy S, cũng bất chấp tất cả, đè tay anh xuống, cuối cùng cũng cướp được điện thoại về xem.

Tại đây phải nói một câu, xin đừng hoài nghi sức lực của phụ nữ, phụ nữ một khi đã nổi giận, sức lực có thể lớn đến mức dọa chết người.

Phân tích từ khoảng thời gian rung của điện thoại khi này, ắt hẳn là tin nhắn, không phải gọi điện. (Lời của editor: Mẹ cha ơi, phụ nữ!!!)

Phán đoán xong, tôi nhanh chóng mở phần tin nhắn ra, phần trên cùng quả nhiên hiện ra một tin nhắn gửi đến vài phút trước, tôi mở ra xem: “Khách sạn lớn XX đang tuyển nhân viên đón khách nam, công việc nhẹ nhàng, chế độ đãi ngộ tốt, lương tháng không dưới ba vạn tệ, ai có nhu cầu ứng tuyển...”

Tôi: “.....”

Thầy S cười ha hả, vừa cười vừa nói: “Anh định đặt đồng hồ báo thức, em cuống quýt lên thế làm gì?”

Tôi nhìn dáng vẻ ha hả của anh càng thêm tức giận, dứt khoát không cần biết xấu hổ là gì, cố ý quàng lấy cổ anh, vò vò quần áo anh, nói: “Nhìn anh có vẻ như muốn đi ứng tuyển nha, nhân viên đón khách à, trình độ kỹ thuật rất quan trọng. Thế này đi, em đây miễn cưỡng tới khách sạn kia, để xem trình độ của anh có qua nổi không nhé.”

Thầy S: “.....”

009.

Vì tôi lấy chồng ở tỉnh khác, bố mẹ tôi vẫn luôn có cảm giác tôi lấy chồng xa.

Sau khi kết hôn, lần đầu tiên tôi đưa thầy S về thăm nhà, không làm tiệc rượu, chỉ có người một nhà vui vẻ ở bên nhau mấy ngày.

Khi chúng tôi rời đi, bố tôi mua rất nhiều đồ ăn mới lạ để chúng tôi mang theo.

Lòng tôi còn lưu luyến, vốn đã khó chịu, nhìn thấy bố mẹ chuẩn bị cho mình túi lớn túi nhỏ, hai mắt đã đỏ lên.

Đến lúc tạm biệt, tôi lên xe, rầu rĩ không muốn nói chuyện, thầy S đột nhiên nhớ ra mình để quên dao cạo râu.

Tôi nói: “Anh tìm trong túi xem, nói không chừng em đã thu dọn giúp anh rồi, lúc trước khi đi kiểm tra hành lý, hình như có dốc hết đồ ra rồi.”

Thầy S nghe thế, lấy ba lô của anh để trên kệ hành lý xuống, mở ra xem: “Vợ à, sao trong túi này có nhiều tiền thế? Em cất vào à?”

Tôi lắc đầu, nhìn vào trong ngăn túi của anh, không phải chứ, thực sự có cả xấp tiền. Tôi suy nghĩ một lúc rồi vội vàng gọi điện thoại về nhà.

Bố tôi cười nói: “Ai dà, trong nhà nghèo, ra đường giàu, khi ra ngoài thì phải mang theo nhiều tiền một chút, cho cũng đã cho rồi, các con cứ tiêu đi.”

Trước đây mỗi lần tôi rời nhà, bố mẹ đều sẽ để vào trong túi tôi một ít tiền, sợ tôi thiếu tiền sẽ bị đối bị lạnh.

Cha mẹ chính là như vậy, cả đời vì con cái mà không yên lòng.

Cúp điện thoại, những quyển luyện cùng khổ sở cuối cùng cũng không nén được, tôi bắt đầu rơi nước mắt.

Thầy S đã cất hành lý xong, khi ngồi xuống trở lại, thấy tôi đang khóc, anh thở dài, kéo tôi vào lòng, an ủi: “Vợ à, tuy rằng em đã lấy chồng, nhưng cũng chỉ là có thêm một người thương yêu em. Em vẫn là con gái bảo bối của bố mẹ, cũng là vợ bảo bối của anh, đời này đều sẽ không thay đổi.”

Ngốc chính là ngốc, ngay cả an ủi người ta cũng không xong, nếu không vì sao tôi càng khóc nức nở chứ?

010.

Thầy S đi công tác, tôi giúp anh ấy lấy tài liệu công việc về.

Khi anh ấy về, tôi đem tài liệu giao lại cho anh ấy, nói: “Anh bảo em giúp anh lấy tài liệu này.”

Thầy S ngờ ngợ hỏi: “Tài liệu gì?”

Đúng là quý nhân hay quên, tôi liếc nhìn nội dung trên tài liệu, đều là mấy từ chuyên ngành, tôi đọc không hiểu, vì thế đáp: “Anh tự xem là biết mà.”

Thầy S cầm tập tài liệu, lật ra xem: “Ừ, là tài liệu XXX của khóa sau.”

Xem ra anh đã nhớ ra, tôi liền nói: “Lại nói, hỏi em còn đi học, môn này cũng là do anh dạy, sao em lại không có chút ấn tượng nào với nội dung môn này nhỉ?”

Thầy S lạnh lùng lườm tôi: “Em đương nhiên không có ấn tượng, lớp của anh chắc em trốn tiết hết rồi còn gì?”

Sự thực quả nhiên tàn nhẫn, nhưng mà cũng thật kỳ lạ, nếu tôi trốn hết các tiết của anh ấy, vậy thì tôi với anh làm thế nào mà quen nhau?

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nói yêu anh

EDITOR: HANNAH

Thế giới của em trở nên kỳ diệu khó tả

Còn ngỡ là cảnh trong mơ từ trên trời rơi xuống

Cho tới khi cảm nhận được sự ấm áp của anh trong lòng em

Giờ khắc này em cuối cùng cũng dũng cảm nói yêu anh.

Giờ nghỉ lại, tôi và thầy S có thể đến bên nhau thực sự thần kỳ.

Nếu khi điền nguyện vọng thi Đại học tôi không điền Đại học G, có lẽ tôi sẽ không gặp được thầy S, cũng sẽ không trở thành “nửa kia” của anh.

Mỗi khi có người hỏi: “Cậu và chồng đến với nhau như thế nào?”

Tôi luôn đáp: “Cưới vội.”

Hơn phân nửa số người hỏi đều hoảng hồn hoặc không tin, sau đó tôi sẽ đếm đầu ngón tay mà nói: “Minh và chồng từ lúc chính thức yêu đương cho tới khi kết hôn chỉ mất hơn hai tháng, thế chẳng nhanh à? Chẳng là cưới vội thì là gì? Blah blah...”

Cuối cùng mọi người đều bị tôi hù dọa mà gật đầu lia lịa.

Việc này sau khi bị bạn học của tôi biết được đều chê cười nói: “Đừng tưởng rằng cậu ở bên ngoài ‘chém gió’ mà mọi người không biết, cậu với thầy S mà cưới với cái gì chứ, rõ ràng là tình yêu thầy trò.”

Tôi bao biện: “Đâu có? Mình tốt nghiệp rồi mới ở bên thầy S, sao có thể coi là tình yêu thầy trò?”

Bạn học: “Gi... Đăng ký kết hôn nhanh mà đã coi là cưới với à? Thôi đi bà, tuy rằng khoảng thời gian từ lúc cậu và thầy S yêu đương tới khi kết hôn rất ngắn nhưng trước khi chính thức hẹn hò và trở thành vợ chồng, hai người còn có quan hệ thầy trò lãng mạn kéo dài đến hai năm. Cậu từng là học sinh của thầy S, thầy S từng là thầy giáo của cậu, ai quy định sinh viên tốt nghiệp yêu đương kết hôn với thầy giáo cũ thì không được coi là tình yêu thầy trò chứ?”

Tôi thề mà không còn lời gì để nói.

001.

Sau khi tốt nghiệp, bạn cũ về trường họp mặt, địa điểm: quán karaoke trung tâm thành phố.

Thầy S tới đón tôi, bị lớp trưởng đang đứng ở cửa nghe điện thoại bắt quả tang, dứt khoát kéo vào phòng bao.

Lão lớp trưởng cực kỳ hưng phấn, đưa micro về phía thầy S, hỏi: “Thầy ơi, thầy có thể kể lại hai người làm thế nào mà lọt vào mắt nhau không?”

Thầy S đáp: “Chuyện quá dài, kể không hết được.”

Lão lớp trưởng không buông tha: “Vậy nói về lần đầu tiên hai người gặp mặt đi, Tiểu Y, cậu nói trước.”

Tôi biết là tránh không thoát, quyết định thẳng thắn để xin khoan hồng: “Lần đầu tiên mình gặp thầy S các cậu đều có mặt đấy! Buổi học đầu tiên năm thứ ba đại học, anh ấy bước vào lớp, vừa đứng trên bục giảng, mở miệng đã nói: ‘Tôi là S**’, học kỳ này tôi phụ trách môn *** của các bạn, thế nhé.”

Tôi buông tay ý là mình đã nói xong, các bạn học đang ngồi ngay ngắn nhìn tôi sẫm soi một lúc, sau đó về mặt thất vọng nhìn thầy S.

Thầy S không nói gì nhưng sắc mặt lại hơi có phần nghiêm trọng. Tôi đoán vì anh đang không nhớ ra nổi lần đầu tiên anh gặp tôi rồi cuộc là khi nào nên khó xử, vì thế tôi chạy nhanh tới bên anh, đỡ dành: “Haiz, lần đầu tiên lần thứ hai cái gì, cũng đã ở bên nhau rồi, nhớ mấy chuyện đó làm gì nữa.”

Thầy S nhìn tôi, ánh mắt phức tạp: “Năm đó ngày các em khai giảng năm thứ ba đại học, anh đến trường báo danh xong, một mình trở về ký túc xá, đi qua tòa nhà sơn trắng, bỗng có con chó vọt tới trước mặt anh, ngoác mồm sủa.”

“Con chó kia to gan lắm, anh không thèm để ý đến nó, nó lại cho là anh sợ nó, ngang nhiên chắn đường anh, sủa mãi không ngừng. Rất nhanh sau đó chủ của con chó xuất hiện, đầu tóc rối bù, quần áo trên người cũng nhăn nhúm, vừa thấy anh đã chất vấn, hỏi anh vì sao lại trêu chọc con chó.”

“Anh vô tội nên giải thích rằng anh không trêu chọc gì nó.”

“Chủ của con chó lại không tin, nói nếu không phải anh trêu chọc nó không lẽ là nó trêu chọc anh?”

“Anh nói anh chỉ đi ngang qua thôi.”

“Chủ con chó nói anh muốn đi qua thì cứ đi qua cho từ té đi, chó của cô ấy không cần bừa, đặc biệt là người tốt.”

“Ừ, đây là lần gặp đầu tiên.”

Thầy S nói xong gờ tay xoa đầu tôi, động tác anh xoa đầu tôi chẳng khác gì xoa đầu một con chó vừa bị phẫu thuật triệt sản khiến nội tiết mất cân bằng mà điên tiết cần bừa, anh hỏi: “Anh có phải là người tốt không?”

Tôi nghiêng rằng không đáp, trong lòng oán hận thầm nhủ: “Hừ, rõ ràng là đồ mặt người dạ thú.”

Anh nhắc tới như vậy, tôi mới nhớ ra thực sự đã có chuyện như thế xảy ra. Hôm đó tôi hần là đã quên không buộc dây dắt chó, không chú ý để mở cửa mới khiến nó lén chạy ra ngoài. Chờ tới khi tôi tìm được nó, nó đang đứng giữa đường sủa như điên không ngừng về phía một người đàn ông. Chuyện xảy ra cách đây đã lâu lắm rồi, tôi đã không còn nhớ rõ dáng hình của thầy S ngày hôm đó, nhưng mà tôi dám khẳng định, chắc chắn lúc đó anh ấy trông rất hiền lành vô hại, nếu không tôi nào dám làm cản bệnh vực chó nhà mình như thế.

Nhưng mà sau khi biết được chân tướng tôi cực kỳ hối hận. Nếu ngày đó tôi không dùng miệng lưỡi sắc bén giáo biện mà bày ra vẻ mặt chân thành xin lỗi, có lẽ thầy S đã không theo dõi tôi, càng không giống như bây giờ, sợ là tai họa đổ vào đầu tôi tới lúc tuổi già.

002.

Chắc chắn sẽ có người hỏi, vì sao sau khi tốt nghiệp hai người mới đến với nhau, khi cô đang đi học sao không tranh thủ thời gian yêu đương, chẳng lẽ vì bận công việc bận đi học à?

Thực ra kể từ lúc thầy S xuất hiện vào đại học năm ba khi ấy cho tới khi tôi tốt nghiệp vào năm bốn, trong khoảng thời gian mấy năm này, thầy S chưa từng nói chuyện riêng với tôi, cũng chưa từng một lần cho tôi “đi cửa sau”, càng đừng nói tới chuyện thổ lộ này kia. Hơn nữa, lúc ấy cái nhìn của tôi với anh ấy chính là tuy rằng ngoại hình không khó coi nhưng con người không có chút hài hước nào, từ màn giới thiệu cứng nhắc vào buổi đầu tiên đi học là có thể thấy.

Có một hôm, tôi thế mà lại chạm mặt anh ấy những ba lần, phân ra thời gian bữa sáng, bữa trưa, bữa chiều, mỗi bữa anh đều ngồi ăn cơm với những người khác nhau, những người phụ nữ khác nhau.

Từ đó, hình tượng của thầy S trong lòng tôi thế nào, các bạn có thể tưởng tượng ra được. Thế nên, thời gian hai năm tôi đi học, quan hệ giữa hai chúng tôi cực kỳ thuần khiết.

Giữa tôi và thầy S có sự thay đổi bắt đầu từ khi tôi viết luận văn tốt nghiệp. Lúc ấy khi chọn thầy hướng dẫn luận văn, tôi rất muốn chọn anh ấy, có lẽ vì chuyên môn của anh vững, tuy rằng anh vừa nghiêm túc vừa khó gần nhưng chưa từng nghe nói anh gây khó dễ cho sinh viên.

Bạn thân của tôi J cũng muốn chọn anh, tôi liền bàn với cô ấy, bảo nếu cô ấy chọn anh, tôi sẽ không chọn nữa, không cùng một nhóm, chúng tôi có thể tham khảo luận văn của nhau, nếu cùng một nhóm thì không cách nào tham khảo được. Bạn tôi cũng đồng ý, tôi liền chọn một thầy hướng dẫn khác.

Bắt đầu học kỳ mới, mọi người đều bắt đầu viết luận văn, bản thảo thứ nhất, bản thảo thứ hai, bản thảo thứ ba, thường xuyên viết suốt đêm mà vẫn không làm ra được cái gì vừa ý thầy hướng dẫn. Chiều hôm đó tôi cùng bạn thân đi nộp luận văn, tự dưng gặp phải thầy S, thầy S nhìn thấy tôi, thuận miệng hỏi: “Luận văn viết thế nào rồi?”

Tôi cười ha ha khỏ sở: “Không thuận lợi ạ.”

Anh lại hỏi: “Viết về đề tài gì?”

Tôi đáp ngay thật: “Lấy *** vì định luật ****.”

Anh nghe xong liền nói: “Đề tài luận văn này của em có vấn đề, sao em không đổi một chút thành ‘Tôi thiếu **** lấy *** theo định luật ***’, quan hệ chủ yếu và thứ yếu sẽ tốt hơn một chút, blah blah...” Nói xong, anh thêm một câu, “Chỗ tôi có mấy quyển sách, tối nay để *** mang cho em, có lẽ với đề tài của em sẽ hữu ích.”

Tôi nói lời cảm ơn xong liền gạt chuyện này sang một bên, không ngờ ngày hôm sau tôi thực sự nhận được sách. Mấy cuốn sách đó thực sự giúp tôi không ít.

Sau khi bảo vệ luận văn được duyệt, tôi nhờ bạn thân giúp tôi trả lại sách, nhân tiện kết bạn QQ với thầy S, sau đó cảm ơn anh ấy qua mạng, còn mời anh ấy ăn cơm. Anh ấy lại nhất quyết để tôi mời, anh ấy trả tiền, việc này sau đó bị quên lãng chìm dần. Có điều sau chuyện này, mỗi lần tôi gặp anh ấy trong trường đều chủ động chào hỏi anh ấy, có lẽ vì trong lòng có sự biết ơn, đôi lúc dù đứng cách nhau rất xa, tôi cũng có thể từ trong đám đông liếc mắt một cái liền nhận ra anh.

Sau đó nữa, kết thúc bảo vệ luận văn chính là các buổi liên hoan cảm ơn thầy cô. Tôi không nhớ rõ những buổi liên hoan đó ăn uống thế nào, dù sao quan hệ giữa thầy trò đã hòa hợp lắm rồi, sinh viên nữ dám kéo tay cô giáo cùng đi dạo, sinh viên nam bắt đầu xưng anh xưng em với thầy giáo.

Có buổi liên hoan còn tổ chức hoạt động giải trí sau đó, đặt mấy phòng bao lớn, có thể hát karaoke, đánh bài.

Khả năng ca hát của tôi có hạn, cũng không biết nhiều bài hát, cuối cùng bị sắp xếp đi làm hậu cần.

Hôm đó có không ít thầy cô giáo ở lại tham gia hoạt động, thầy S cũng nằm trong số đó. Thầy bị mấy bạn học lôi đi đánh mặt chược, tôi là hậu cần, thì thoảng qua đó xem

Mọi người đều cười đùa, bầu không khí cực kỳ tốt, tôi đi lấy trà nước một vòng, bàn của thầy S có người gọi tôi, nói muốn ăn đồ ăn vặt.

Tôi bung khay đồ ăn đi tới, mọi người liền nhao nhao lên. Tôi trước mặt thầy S, tôi rõ ràng định hỏi: “Thầy ơi, thầy ăn kẹo không?”, kết quả lưỡi run run, nói nhầm thành: “Chồng* ơi, ăn kẹo không?”

** Chú thích: “Thầy giáo” trong tiếng Trung là “老师”, phiên âm trong tiếng Việt là “Lão sư” nhưng ở đây tác giả run quá nói nhầm thành “老公”, phiên âm là “Lão công” tức là “Chồng”.*

Lời vừa thốt ra, tôi chỉ cảm thấy như bị sét đánh, lung lay trong gió.

Bạn học ngồi cùng bàn đều sững sờ, còn chưa kịp có phản ứng gì, thầy S đã lấy một viên kẹo từ khay đồ ăn trên tay tôi, bóc ra đưa lên miệng, đẩy một quần bài trước mặt, nói: “Tiếp tục.”

Sau khi yêu nhau, tôi hỏi thầy S: “Vì sao giúp em viết luận văn tốt nghiệp?” Anh đáp: “Lấy việc giúp người làm niềm vui.”

Sau đó anh lại thừa nhận, khi thầy hướng dẫn luận văn của tôi ngồi ở văn phòng khoa sửa luận văn, anh ấy tình cờ nhìn thấy bản thảo luận văn của tôi, cảm thấy viết quá rác rưởi. Tình cờ gặp tôi cùng bạn thân đi nộp luận văn, anh ấy liền muốn giúp tôi, lúc ấy thực sự chỉ muốn giúp tôi, không có ý đồ gì khác.

Tôi cũng từng hỏi, tối hôm đó tôi nói nhằm có dọa anh sợ không. Anh ấy bảo không, anh ấy chỉ cho là tôi đang khéo léo tỏ lộ thôi.

Có trời đất chứng giám, thầy S à, lúc đó thực sự thực sự em chỉ nói nhằm thôi. Khi ấy em đối với anh thực sự chỉ có tình cảm thầy trò, hoàn toàn không có ý nghĩ không biết an phận, được chưa?

003.

Sau khi tốt nghiệp, tôi trở về thành phố W, chưa thích ứng được với hoàn cảnh mới, tâm trạng có gì đó không ổn. Bạn thân phát hiện ra điều đó nên mời tôi tới thăm cô ấy, tôi liền chuẩn bị đồ đạc rồi đi.

Bạn thân của tôi cùng tôi ra ngoài, khi ấy cô ấy đang yêu đương cuồng nhiệt nhưng vì muốn ở cạnh tôi mà gạt người kia sang một bên, dù vậy mỗi ngày đều phải nấu cháo điện thoại. Có buổi tôi đang gọi điện thì di động tắt máy, điện thoại vừa sạc pin vừa gọi điện phóng xạ sẽ rất lớn, cô ấy đành lấy điện thoại bàn của khách sạn tiếp tục gọi. Có lẽ do gọi quá lâu nên ngại ngừng, sau khi cúp máy, cô ấy đột nhiên đưa ống nghe cho tôi, hỏi tôi có muốn gọi điện thoại hay không, lúc này nhớ ai thì gọi cho người đó.

Có lẽ khi ấy chúng tôi vẫn còn nhớ nhưng cuộc sống đại học, trong đầu tôi vẫn vương lại những hình ảnh trong trường. Khuôn mặt thầy S cứ như thể bắt gặp lên trên trong đầu tôi, tôi cầm lấy ống nghe bắt đầu ấn số. Điện thoại thông, giọng nói của thầy S ở đầu dây bên kia vang lên: “Xin chào, xin hỏi là ai thế?”

Thực ra giọng nói của thầy S vẫn luôn dễ nghe, giọng nói nhẹ nhàng, bình đạm, lại dịu dàng. Khoảnh khắc tôi nghe được giọng nói của anh ấy, tôi có cảm giác như bị âm thanh này bao vây, một lúc lâu không thốt ra được lời nào.

Thầy S ở đầu dây bên kia lại hỏi: “Alo, xin hỏi là ai thế?”

Tôi còn chưa cất lời, thầy S cũng không cúp máy, một lúc lâu sau, tôi dường như nghe thấy anh thở dài: “Là ** sao? Nếu phải thì em nói gì đi.”

Nghe được anh gọi tên tôi, tôi kinh ngạc nói: “Sao thầy biết là em?” Đầu dây bên kia hẳn là hiển thị số máy bàn của khách sạn, sao anh ấy đoán được?

Anh ấy không đáp lời, chúng tôi chào hỏi nhau, không nói thêm gì đã cúp máy.

Sau này tôi truy hỏi anh về chuyện này, anh không thoát được đành đáp: “Khi đó anh hy vọng người gọi điện là em cho nên mới hỏi có phải em hay không, kỳ thực anh cũng không biết người gọi điện thực sự là em.”

004.

Nhưng mà sau câu chuyện gọi điện đó, quan hệ giữa tôi và thầy S liền trở nên đặc sắc. Chúng tôi bắt đầu thi thoảng trò chuyện trên QQ, anh ấy có được số điện thoại di động của tôi ở thành phố W nhưng lại chưa từng gọi điện cho tôi.

Năm ấy có thiên tai băng tuyết, phiên bản QQ trên điện thoại di động cấu hình thấp, thường xuyên bị mất mạng, tín hiệu điện thoại hồi đó vẫn là GPRS, tin nhắn thường xuyên bị tắc nghẽn. Tôi nhìn thấy thầy S hai tiếng trước gửi tin nhắn cho tôi: “Trời lạnh quá, tôi đi siêu thị mua củ cải trắng mà mất 30 tệ, so ra còn đắt hơn thịt. Thôi, không ăn nữa, vứt ra ngoài cửa sổ.”

Tôi biết thầy S cũng không phải là người hài hước, anh ấy kể chuyện như vậy hẳn là vì muốn dỗ tôi vui vẻ. Mà khi đó tôi đang ngồi trên xe buýt, đã tắc đường hơn hai giờ đồng hồ, vừa lạnh vừa đói. Con người khi rơi vào tình trạng đói khổ lạnh lẽo dễ dàng trở nên yếu đuối hơn so với bình thường, khi ấy tôi có cảm giác như bị cả thế giới vứt bỏ, cầm điện thoại, cũng ra vẻ rung rung nghẹn ngào nhắn tin: “Một mẻ quá, mẻ sắp chết rồi.”

Anh không trả lời, sáng sớm hôm sau, điện thoại vang lên chuông báo. Là thầy S gọi tới.

Anh hỏi: “Nhà em ở đâu?”

Tôi nói: “Thầy hỏi làm gì?”

Anh nói: “Tôi đến thành phố W rồi.”

Khi ấy tôi cực kỳ kinh hãi. Lúc tôi nhìn thấy anh đã là hơn một tiếng sau đó. Anh ấy ngồi trong quán KFC bên cạnh nhà ga, trước mặt để một cốc đồ uống, mái tóc rối bù, râu cũng không cạo, nhưng mà quần áo còn có thể coi là chỉnh tề.

Anh ấy nhìn thấy tôi, cười hỏi: “Sao em mặc ít áo thế?”

Tôi hỏi: “Sao thầy lại tới đây?”

Anh đáp: “Tôi thăm em.”

Sau đó chúng tôi cùng ăn sáng, cùng đi dạo mấy con phố nổi tiếng nhưng không mưa gì. Ngày hôm sau anh ấy có tiết dạy, tối hôm đó lại phải vội vàng trở về. Hồi đó còn chưa có tàu cao tốc hay tàu xe, nhanh nhất chỉ có tàu đi thẳng hoặc tàu tốc hành. Khi anh tới nhà ga, tôi đi cùng anh vào trong. Tôi nhìn theo anh qua cửa kiểm tra an ninh, thực sự hy vọng anh có thể quay đầu nhìn tôi, nhưng mà anh ấy đi rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong đám đông.

Tiền anh xong, tôi về nhà một mình, khi đi được nửa đường thì nhận được một tin nhắn: “Lên tàu rồi, đừng mong nhớ.”

Tôi nhìn tin nhắn mà nghĩ, thầy S à, sao thầy vẫn như vậy thế, nói năng rất nề nếp, không có hương vị tình cảm gì cả. Tôi đang do dự không biết có nên trả lời rằng mình đã biết hay không thì điện thoại lại rung lên, có tin nhắn mới gửi đến. Tôi mở ra đọc: “Nếu em mệt mỏi, vậy có muốn qua thử chỗ tôi xem sao không?”

Giọng điệu thật thận trọng, thậm chí còn có chút hèn mọn.

Rất lâu sau, khi tôi đã ở bên anh, tôi hỏi: “Hôm đó khi em tiền anh ở nhà ga, sao anh không quay đầu lại nhìn em?”

Thầy S trả lời: “Không dám, sợ rằng vừa quay đầu lại sẽ không đi được nữa.”

Mọi người nói xem, đến đây rồi nếu tôi không cảm động thì còn là người sao? Kết quả là thầy S ngay sau đó lại oán hận phàn nàn: “Em không biết chứ, bảo tuyết chẳng phải đã khiến giao thông ở nhiều nơi tê liệt sao, rất nhiều chuyến tàu ngừng chạy, ở ga tàu chỉ cần thấy có tàu là phải leo lên. Anh rõ ràng đã đặt mua vé giường nằm, chuẩn bị ngủ một đêm, tinh thần phấn chấn xuất hiện trước mặt em. Kết quả là khi lên xe mới phát hiện trong xe chỗ nào cũng toàn là người, làm gì có giường nằm gì, đến cả chỗ đặt chân còn không có. Anh đứng ngay ở lối đi nhỏ gần cửa nhà vệ sinh, bị ‘hun’ cả một đêm...”

005.

Sau khi nhận được tin nhắn của thầy S, tôi bắt đầu trở nên rối rắm. Thực ra lúc ấy tôi có mấy lựa chọn, một là về nhà, người trong nhà chuyện gì cũng có thể giúp tôi sắp xếp, ở một thành phố nhỏ như vậy, cuộc sống cực kỳ đơn giản. Hai là tiếp tục ở lại thành phố W, qua một thời gian nữa ổn định công việc rồi “an cư lập nghiệp” ở thành phố W. Ba là về Đại học G, đến bên cạnh thầy S.

Giờ ngẫm lại, sao tôi lại muốn đưa thầy S vào phương án lựa chọn chứ, chỉ vì một cái tin nhắn mà đầu óc đã mê mang sao? Thật vô dụng.

Thầy S vẫn giữ liên lạc với tôi như trước nhưng nội dung trò chuyện đều tập trung tối đa vào chuyện công việc, cuộc sống thường ngày, không thổ lộ nỗi lòng cũng không hỏi về dự định của tôi.

Lại qua một khoảng thời gian, anh ấy nói trên QQ: “Hôm nay có một học sinh tới tìm tôi nói chuyện, nói riu rít mãi không ngừng, tôi liền nghĩ tới em. Em khi đó cũng giống như vậy, nghỉ giải lao mười phút liền cùng mấy người bạn quây lại một chỗ nói chuyện phiếm, nói đến mặt mày hớn hờ. Tôi lại rất buồn cười, người thì đang đứng trên bục giảng thế nhưng lại rất muốn đi xuống nghe xem em và bọn họ đang nói về chuyện gì.”

Tôi nhìn khung tin nhắn trò chuyện, cố gắng nhớ lại cảnh tượng tôi đi học giờ của thầy S. Giờ học ở trường đại học đều là giảng bài, mỗi giờ hai tiết 45 phút liên tục, ở giữa có giờ nghỉ giải lao mười phút. Thầy S hình như có thói quen sau khi bước vào lớp học vẫn luôn đứng trên bục giảng, giờ giải lao đôi khi sẽ có người lên hỏi chuyện anh, khi không có ai hỏi chuyện, anh làm gì, tôi cũng không để ý nên không có ấn tượng.

Tôi nhắm mắt lại, thầy S dạy tôi hai môn, hai môn tính ra cũng phải tới 30 tiết, trừ những hôm tôi bỏ tiết thì cơ hội để anh có thể gặp tôi kỳ thực cũng không có nhiều.

Dù sao sau lần nói chuyện đó, tôi không lên QQ nữa. Có đôi lúc lên, anh ấy có nhắn tin cho tôi, phần lớn là icon mỉm cười, tôi cũng không trả lời anh.

Cứ như vậy qua một tuần, anh gọi điện cho tôi, trực tiếp hỏi: “Em gần đây rất bận à?”

Tôi đáp: “Vẫn ổn ạ.”

Có lẽ anh đã hiểu ra điều gì, đầu dây điện thoại bên kia im lặng một lúc rồi anh nói: “Không bận là tốt rồi, không có việc gì, tôi hỏi thăm em thôi, cứ thế nhé, tôi cúp máy đây.”

Sau đó anh thực sự cúp máy, tôi nhìn màn hình điện thoại tối đi, trong lòng rối tung rối mù. Cả ngày rối loạn như thế, cuối cùng tôi gọi điện cho bạn thân của tôi, hỏi cô ấy: “Alo, cậu nói xem thầy S là người như thế nào?”

Bạn thân của tôi suy nghĩ rồi đáp: “Ừm, khi mình làm luận văn cũng có tiếp xúc với thầy ấy, rất công bằng liêm chính, sao thế?”

Tôi nói: “Nếu mình hẹn hò với thầy ấy thì thế nào?”

Cô bạn thân hít vào một hơi, một lúc sau mới kêu lên: “Không được!”

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Cô ấy nói: “Vì như thế danh phận sẽ rối tung hết cả lên. Nếu hai người thực sự đến với nhau, chẳng phải mình sẽ phải sửa xưng hô gọi cậu là ‘cô’ à? Mình không thèm, không được, không được. Mình có chết cũng không đồng ý.”

Tôi thử “khai sáng” cho cô ấy: “Sao cậu lại nghĩ như thế, bình thường mình đều gọi cậu là ‘chị’, nếu mình và thầy S thực sự đến với nhau, chẳng phải thầy ấy sẽ phải theo mình gọi cậu là ‘chị’ sao? Cậu xem, cậu có thể khiến thầy giáo gọi cậu là ‘chị’, quá là oai luôn.”

Bạn thân tôi nghe đến đó mới nhận ra tôi không phải đang nói đùa. Lúc điện thoại vừa thông, bên phía cô ấy có tiếng cãi cộ ồn ào, nói tới đây, đầu dây bên đó đã hoàn toàn yên tĩnh. Cô ấy hỏi tôi: “Tình yêu à, cậu nói thật hả?”

Tôi nói: “Minh cũng không biết nữa.”

Cô ấy hỏi: “Cậu và thầy ấy hiện giờ là như thế nào?”

Tôi đáp: “Minh cũng không biết bây giờ là như thế nào nữa.”

Cô ấy thở dài: “Được rồi, mình hiểu rồi. Cậu đi tìm thầy ấy đi. Minh nghe cậu nói vậy là biết tuy rằng cậu vẫn còn đang do dự rồi rắm, nhưng mà tim có lẽ đang không còn ở chỗ cậu nữa rồi.”

Lời bạn thân nói như một xô nước lạnh dội vào khiến tôi giật mình. Tôi bắt đầu nghĩ về trái tim mình dạo gần đây. Tôi thực sự bị cô ấy đoán trúng rồi. Trái tim này của tôi, gần đây dường như hơn phân nửa thời gian đều nghĩ về thầy S hoặc là những chuyện có liên quan đến thầy S.

Tôi còn do dự có lẽ là vì vẫn chưa xác định được tình cảm của thầy S. Trong điện thoại, bạn thân tôi lại nói: “Tình yêu à, mình là người theo chủ nghĩa cảm xúc, mình cảm thấy một đời này, cậu kiểu gì cũng phải vì điều gì đó mà xúc động một hai lần. Khi cậu đang thấy bất an, rồi rắm, mơ hồ thì cứ đi theo trái tim cậu đi. Mặc kệ tương lai phía trước như thế nào, cậu hãy cứ đi đến nơi đó, nhìn ngắm khung cảnh nơi đó, bất kể đúng sai, kết quả như thế nào thì chí ít, cậu cũng từng đi qua rồi.”

Tôi như được nghe kinh mà giác ngộ, tùy tiện chuẩn bị mấy bộ quần áo rồi mua vé xe về Đại học G. Khi xuống xe, nhìn thấy thành phố quen thuộc, khung cảnh quen thuộc, trong lòng tôi thầm cảm thán: “Thật tốt quá.”

Tôi gọi điện cho thầy S: “Em đã về rồi.”

Thầy S hỏi luôn: “Em đang ở đâu, tôi tới tìm em.”

Tôi nói cho anh địa chỉ khách sạn. Anh tới rất nhanh, khi nhìn thấy tôi, anh thế mà lại đưa tay ôm lấy tôi, là kiểu ôm nhẹ nhàng vừa ôm đã buông tay. Sau đó anh quay đầu nhìn hành lý của tôi, chỉ có một túi hành lý rất nhỏ. Anh nhìn chằm chằm túi hành lý đó, miệng lại nói với tôi: “Không cần đi đâu nữa, không mang cái gì thì mua mới hết đi.”

006.

Đừng hỏi tôi có phải cứ như thế nhận lời thầy S hay không, đương nhiên là không rồi.

Sau khi tiễn thầy S đi, tôi một mình hòa vào dòng chảy của Đại học G. Rồi đi đã gần nửa năm, trường học không có chút thay đổi nào, thế nhưng trong lòng tôi bất giác lại có chút thương cảm, giờ nghĩ lại, lúc đó hẳn là tôi cảm thấy “cánh còn người mất”.

Ngày hôm sau, thầy S lên lớp xong thì hẹn tôi cùng ăn cơm tối, tôi nói tôi không rảnh, anh ấy cũng không nài ép. Hơn 9 giờ tối hôm đó, anh ấy lại gọi điện cho tôi hỏi: “Đi ăn đêm đi, tôi biết một quán làm sủi cảo nhân tôm ăn khá ngon.”

Thực ra lúc đó tôi còn chưa ăn bữa tối, nghe thấy sủi cảo nhân tôm đã động lòng rồi, xin mọi người tha thứ cho cái đồ tham ăn không có lòng kiên định này. Nhìn ra bóng đêm nặng nề bên ngoài cửa sổ, tôi cuối cùng cũng bị sủi cảo tôm đánh bại, vì thế liền đồng ý.

Thầy S đến cửa khách sạn đón tôi, chúng tôi gặp nhau rồi cùng đón taxi. Thầy S ngồi ở phía trước, tôi ngồi đằng sau, tài xế nghe nghe thầy S báo địa điểm đến rồi gật đầu, còn chưa kịp tắt đèn báo xe không có khác, bên lề đường đã có người vẫy xe. Tôi vừa nhìn thấy người đang vẫy xe kia liền sợ tới mức nằm thụp dưới cửa sổ xe.

Tốc độ xe chạy rất chậm, thời tiết không nóng quá cũng không lạnh quá, cửa sổ xe không đóng, thầy S nhìn thấy rất rõ người đang vẫy xe kia. Không có cơ may trốn thoát, người vẫy xe cũng đã nhìn thấy thầy S, cực kỳ bất ngờ và vui vẻ kêu lên: “S, cậu đi đâu thế, cho tôi đi nhờ một đoạn đi, tôi đang vội quá.”

Tôi ngồi thụp xuống phía sau, không nhìn rõ vẻ mặt của thầy S, tài xế taxi lại là người nhiệt tình, không chờ thầy S tỏ thái độ đã dừng xe lại.

Trong đầu tôi đang có ngàn vạn chữ “mẹ nó” vừa lướt qua vừa gào thét. Cửa xe bị mở ra, khi người nọ khom lưng ngồi vào trong liền kêu “Á” một tiếng. Tôi vội vàng ngồi dịch ra nhường chỗ, gật gật đầu chào hỏi.

Thầy S nói: “Thầy D, thầy đi đâu thế?”

Thầy D không trả lời vì toàn bộ sự chú ý của ông ta còn đang dồn vào tôi.

Tôi bị ông ta nhìn đến mức nổi da gà, không dám liếc qua.

Thầy D nhìn một lúc rồi hỏi: “S, đây là ai thế? Sao tôi thấy quen thế nhỉ, rất giống một học sinh cũ của tôi.”

Tôi không hé răng, thầy S quay đầu, vẻ mặt vẫn như bình thường, nói: “Đây là bạn gái tôi.”

Tôi vừa nghe ba chữ “Bạn gái tôi”, máu trong người đều dồn lên mặt, rõ ràng muốn bảo anh đừng nói lung tung nhưng khi thấy thầy D cuối cùng cũng dời sự chú ý, hóng hót hỏi thầy S, tôi lại nuốt những lời muốn nói vào.

Thầy D không tra được thông tin gì từ chỗ thầy S nhưng cũng chưa từ bỏ ý định mà lại bắt đầu tra hỏi họ khẩu của tôi, tôi đáp linh tinh loạn xạ, cho tới khi ông ấy tới địa điểm cần đến. Trước khi xuống xe, ông ta còn vuốt cằm nói: “Quái lạ, không lẽ tôi nhớ nhầm, trông cô thực sự rất giống một học sinh cũ của tôi.”

Vì cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên này mà món sủi cảo tôm vào miệng tôi cũng không còn vị gì. Thầy S nhận ra tôi lơ đãng liền hỏi: “Có phải em không muốn đồng nghiệp của tôi nhìn thấy em không?”

Tôi nghĩ điều anh ấy thực sự muốn hỏi là: “Có phải em rất dễ ý chuyện bị đồng nghiệp của tôi bắt gặp chúng ta ở bên nhau phải không?”

Tôi đáp: “Đúng vậy, bọn họ trước đây đều là giáo viên của em đấy.” Thật ra, thầy D còn từng đứng trước cả lớp phê bình tôi không nộp bài tập.

Thầy S giúp tôi lột vỏ hai con tôm, dùng khăn ướt lau tay rồi ngồi ngay ngắn, nói: “Tôi cũng là thầy giáo, em xem giờ chẳng phải em ở bên tôi cũng rất tốt đó sao. Em đã tốt nghiệp rồi, tuy nói rằng mối quan hệ thầy giáo và học sinh không thể thay đổi được nhưng em phải biết rằng, sau khi em rời khỏi trường, em không cần phải lo lắng giáo viên sẽ điểm danh, trách mắng em nữa, mối quan hệ giữa em và người thầy cũ của em giờ đã bình đẳng. Em biết mà, có những bạn học của em ở lại trường giảng dạy, bọn họ hiện giờ còn là đồng nghiệp của tôi đấy. Nếu suy nghĩ như em, liệu có phải khi bọn họ gặp tôi cũng thấy rụt rè, sợ hãi không?”

Tôi thẳng thắn đáp: “Hai chuyện không giống nhau.”

Thầy S hỏi: “Không giống nhau thế nào?”

Tôi ghen lời luôn rồi, trong lòng thầm nghĩ, bạn học của tôi ở lại trường giảng dạy đâu có muốn hẹn hò cùng thầy đâu.

Thầy S thấy tôi không nói gì, khe thờ dài, nói: “Trưa mai chúng ta cùng ăn cơm đi.”

Tôi bỗng muốn trở về thành phố W, những gì cô bạn thân dạy tôi trên đường, tôi đã quên sạch sẽ hết cả: “Cái gì? Cậu nhất định phải hỏi cho rõ ràng, thầy S rốt cuộc là nghĩ như thế nào, muốn thử hẹn hò xem có thích hợp không rồi nói tiếp hay là kết hôn luôn...”

Nhưng mà vừa bị đồng nghiệp của anh bắt gặp một lần, tôi đã bị dọa thành thế này, nếu thật sự ở bên nhau, còn có không biết bao nhiêu lời bàn ra tán vào nữa. Tôi không dám nghĩ, đừng khí cùng quyết đoán khi tới đây từ lâu đã tiêu tan hết, khoảnh khắc đó tôi chỉ muốn lùi bước, mặc kệ hết thảy.

Hạ quyết tâm trở về thành phố W, tôi liền đồng ý đi ăn cơm với thầy S. Anh ấy chọn một nhà hàng ở ngay cổng trường, hỏi còn đi học các bạn tôi từng nói quán ăn đó rất ngon nhưng đồ ăn hơi đắt nên không thể đi thường xuyên. Có lẽ vì nguyên nhân này mà mọi người mới luôn nhớ thương nơi đó.

Tôi tự mình đi tới nhà hàng, lúc ấy tôi còn cảm thấy kỳ lạ, chỉ có hai người đi ăn thôi thì đặt phòng bao làm gì. Tới nhà hàng rồi, khi người phục vụ đưa tôi đi lên tầng, tôi lại nghĩ có lẽ thầy S thích yên tĩnh, ai quy định hai người ăn cơm thì không thể đặt phòng bao chứ?

Chờ tới khi tới cửa phòng bao, người phục vụ mở cửa phòng ra, tôi nhìn vào bên trong, lập tức ngây người.

Đúng, trong phòng bao có rất nhiều người, rất nhiều người quen, trong số đó người quen thuộc với tôi nhất chính là thầy giáo hướng dẫn luận văn của tôi, thầy L.

Thầy L vừa nhìn thấy tôi liền đập bàn, chỉ vào thầy S, nở nụ cười rồi nói: “S, tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao khi có danh sách chỉ đạo luận văn tốt nghiệp, cậu nhất nhất muốn đổi người với tôi rồi nhé.”

Thầy S nhìn tôi đang ngơ ra, đi tới cửa kéo tôi bước vào, rất bình tĩnh đáp: “Là cô ấy nói muốn đổi sang bên tôi, tôi mới nhờ cậu đổi, kết quả cậu lại sống chết không buông, tôi chẳng có cách nào.”

Tôi muốn đổi sang thầy S làm giáo viên hướng dẫn luận văn tốt nghiệp? Đừng nói lung tung nhé, tôi thậm chí còn chưa từng có suy nghĩ đó chứ đừng nói là nói ra.

Thầy L như được “khai thông”, nhìn về phía tôi nói: “Tiểu Y à, lúc ấy sao em không nói thẳng với tôi đi? Nếu biết em và thầy S có quan hệ không bình thường, dù cho em có là nhóm trưởng nhóm của tôi, tôi cũng sẽ không ép em ở lại.”

Tôi thực sự khóc không ra nước mắt, rất muốn thành khẩn với thầy L: “Em thực sự chưa từng nghĩ tới chuyện đổi sang nhóm thầy S”. Nhưng giờ dù cho tôi có giải thích thì những người trong phòng này cũng không có ai tin.

Người phục vụ bắt đầu đưa đồ ăn lên, thầy S bắt đầu giới thiệu mọi người, những giáo viên đang ngồi đây tôi đều quen biết, nếu không phải là người đã từng dạy tôi thì là người đã hướng dẫn luận văn tốt nghiệp cho tôi. Những thầy cô lúc đầu còn không quen biết tôi, bây giờ cũng nhận ra. Chỉ là dù mối quan hệ giữa tôi và thầy S rõ ràng không phải như những gì bọn họ nghĩ, nhưng giờ trong lòng họ cũng đã là như vậy rồi.

Sau khi ăn xong, tôi tức giận hỏi thầy S: “Vì sao trước khi sắp xếp việc này không báo trước cho em một tiếng, như vậy em cũng có thể chuẩn bị tinh thần, không ngu ngơ mà ngồi ở đó, ngoại trừ mấy câu vâng vâng dạ dạ thì chỉ có ăn ăn.”

Thầy S dùng bước, nhìn tôi cười, nói: “Nếu báo trước cho em, em sẽ chỉ chạy trốn càng nhanh thôi. Tôi chỉ muốn nói với em rằng những thầy cô giáo cũ của em sẽ không ăn thịt em, em xem, bọn họ có phải rất dễ gần không? Còn nữa, bất kể lúc nào, em chỉ cần đi theo bên tôi còn được, có tôi ở đây, em không cần chuẩn bị gì hết.”

Giờ nhớ lại những lời nói của thầy S khi đó, thực sự có cảm giác quen thuộc kiểu tổng giám đốc mạnh mẽ, ngang ngược. Nhưng hiện thực luôn rất tàn nhẫn, cái gì mà tổng giám đốc mạnh mẽ chứ, chỉ là một thầy giáo vô lại mà thôi.

007.

Hình như kể từ sau bữa cơm đó, tôi thực sự thoải mái hơn, trên đường gặp người quen cũng có thể tự nhiên chào hỏi.

Tôi trở về thành phố W, thầy S tiễn tôi đi. Khi đi đến nhà ga, tôi quay đầu nhìn anh, rất hy vọng anh có thể nói gì đó, kết quả anh lại chỉ sờ đầu tôi, thúc giục: “Sắp tới giờ rồi, đi thôi.”

Tôi cảm theo hành lý lên tàu, anh nhắn tin cho tôi: “Tối nay nhớ báo bình an.”

Tôi chuẩn bị trả lời tin nhắn, anh lại gửi thêm một tin: “Xong ba giờ học sắp tới, tôi sẽ đi thành phố W, nếu tiện, em có thể đưa tôi đi gặp bác trai bác gái không?”

Lúc ấy tôi không trả lời tin nhắn của thầy S, có lẽ tôi nghĩ cứ thông thả đã, dù sao có đôi khi dự định lại không theo kịp sự biến đổi.

Nhưng ba ngày sau, thầy S thực sự tới thành phố W, tôi cũng thực sự thông báo với bố mẹ tôi về sự tồn tại của anh ấy. Thầy S đặt một bàn ăn ở khách sạn nơi anh nghỉ lại, bố mẹ tôi còn có họ hàng thân thích có thể đi thi đều đi.

Mọi người tưởng tượng nhé, cảnh tượng bữa ăn đó quả đúng là gì nhỉ, tiết mục “hỏi gì đáp nấy”.

Người nhà tôi hỏi, thầy S trả lời, một bữa cơm mà mất tới ba tiếng đồng hồ, thầy S thực sự say rồi.

Trạng thái khi say của anh ấy khá tốt, sau khi về phòng ngoại trừ thi thoảng kêu đau đầu ra thì cũng không gây náo loạn gì. Tôi muốn pha cho anh một ly trà giải rượu, kết quả lại bị anh kéo tay lại, tôi muốn tránh ra, lại nghe anh nói đứt quãng: “Tiểu Y... Anh... Anh có phải... Có phải làm cho em mất mặt không...”

Sau khi ở bên nhau, tôi biết tử lượng của anh không cao, ngày đó chắc chắn là bất chấp luôn rồi. Anh không uống say phát điên, chỉ lúi lúi kéo kéo tay tôi, hỏi có phải anh đã làm tôi mất mặt hay không.

Tôi nghĩ, khi mình để ý một người mới có thể để tâm đến những cái nhìn của những người xung quanh người đó đối với mình, hẳn là hai bên cùng để ý phải không.

008.

Thầy S thể hiện không tệ, bố mẹ tôi đồng ý với lời thỉnh cầu của anh, giao tôi cho anh, từ nay về sau để anh chăm sóc tôi nhiều hơn.

Trở lại Đại học G, tôi tìm thuê phòng ở gần khu nhà anh, khi dọn dẹp nhà, điện thoại của anh vang lên chuông báo.

Điện thoại để ở trên giường, thầy S đang giúp tôi đóng cái bàn, nghe được tiếng chuông, anh gọi tôi: “Giúp anh nhìn xem là ai.”

Tôi nhìn tên báo hiển thị trên màn hình điện thoại, đáp: “Là **.” **, nghe tên là biết con gái rồi.

Thầy S nói: “Em mở loa ngoài đi.”

Không biết vì thầy S thật thà hay là sợ tôi hiểu lầm mới quyết định làm như vậy. Tôi theo lời anh mở loa ngoài, giọng nói của ** vang lên: “S, ngày kia mình tới trường cậu làm bài thi.”

Thầy S đáp “Ừ” một tiếng.

** tiếp tục nói: “Nơi mình ở cách chỗ trường cậu xa quá, đi qua đi lại sợ tắc đường, mình sợ mình không tới kịp giờ, hay là đêm mai mình ngủ lại ở nhà cậu nhé.”

Tôi vừa nghe đến đó, trong lòng đã giật nảy. Thầy S sống tại ký túc xá của công nhân viên chức, hai phòng ngủ một sảnh chung, ở cùng một người đồng nghiệp. Lần trước khi về đây tôi đã qua đó một lần, phòng ngủ là phòng đơn cho một người, những phòng khác dùng chung. Đây không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là trong phòng thầy S chỉ có một cái giường, vì có rất nhiều đồ nên không đủ rộng để ngủ dưới đất.

Nếu ** tới nhà anh ngủ lại, tôi thực sự nghĩ không ra trai đơn gái chiếc sẽ ở với nhau như thế nào.

Thầy S lại rất bình tĩnh, cười đáp: “Nếu cậu lo chuyện tiền nong thì bên ngoài trường có rất nhiều nhà trọ, chỉ khoảng mấy chục tệ một đêm, cậu có thể cân nhắc xem. Đúng rồi, bạn gái của tôi tới, cậu đến ngủ lại nhà tôi, không lẽ để tôi cùng cô ấy ăn ngủ đầu đường?”

Khi ** lên tiếng lần nữa, ngữ điệu đều đã thay đổi, hỏi: “Bạn gái cậu tới? Cậu có bạn gái?”

Thầy S vẫn đang cười: “Cậu nói như thể cả đời này tôi sẽ chỉ độc thân ấy.”

Một lúc sau ** mới lại nói: “Thế ngày mai cùng nhau ăn sáng đi, mình cũng muốn gặp bạn gái cậu.”

Nói thật, nghe điện tới lúc này, tôi đã không nhận được. Tôi là một người nóng tính, những chuyện không thể nhận trước giờ chưa từng nhận, những chuyện có thể nhận cũng rất ít khi nhận. Đây có lẽ chính là nguyên nhân chủ yếu trong khoảng thời gian mới cưới, tôi và thầy S thường xuyên cãi cọ, nhưng chuyện này để sau nói, giờ chỉ tóm tắt qua.

Tôi vốn muốn thay thầy S đáp: “Tôi muốn gặp cô làm gì?”

Kết quả thầy S lại lên tiếng đồng ý trước, sau đó nói ngày mai gặp rồi cúp máy.

Thầy S nói cúp máy nhưng điện thoại lại không cầm trong tay, tôi cũng mặc kệ, ** không nói gì nhưng cũng không ngắt điện thoại.

Có lẽ đợi một lúc còn không nghe tiếng báo cuộc gọi kết thúc, thầy S đi đi tới, cầm điện thoại nhấn tắt máy, sau đó quay đầu nhìn tôi, hỏi: “Em có gì muốn hỏi à?”

Tôi cũng không giả vờ giả vịt, hỏi thẳng: “** là ai thế?”

Thầy S đáp: “Bố cô ấy làm cùng cơ quan với mẹ anh, bọn anh ở cùng một khu nhà, một nhà phía trước một nhà phía sau.”

Tôi gật đầu: “Ừ, thanh mai trúc mã.”

Nói tới đây, trong lòng tôi thực ra rất khó chịu. Mọi người đừng nói tôi làm ra vẻ. Nói chung tôi cảm thấy tôi vì anh ấy mà rời xa cha mẹ, đi tới thành phố này, tuy rằng quen thuộc nhưng lại chỉ có anh ấy là người tôi thân thuộc nhất, cũng là người duy nhất mà tôi có thể dựa vào. Tự dưng lúc này lại nháy ra một cô **, khiến tôi có chút cảm giác bất an cho nên mới khó chịu như thế.

Thầy S rất nhanh đã nhận thấy tôi khác thường, hỏi: “Em làm sao thế?”

Tôi không muốn nói chuyện, liền đi tới trước tủ quần áo, gấp từng cái quần áo. Thầy S đi theo tôi tới chỗ tủ, nhìn tôi chăm chăm, chờ tôi gấp xong gần hết, anh mới nói: “Em đây, hoàn toàn không cần để tâm tới **, nếu giữa anh và cô ấy có cái gì thì bây giờ em đã không ở đây.”

Anh nói tiếp, giọng nói trầm trầm: “Tuy rằng anh là người buồn chán, tẻ nhạt nhưng trước nay anh lại luôn là người biết rõ mình muốn cái gì.”

1.

Bữa sáng ngày hôm sau đó bị hủy bỏ, do ** chủ động hủy bỏ.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó tôi đã được gặp **, khi tôi tới nhà thầy S.

Tôi về Đại học G được một tuần thì thầy S đề nghị tôi tới chơi nhà anh, tôi đồng ý, dù sao thì anh cũng đã gặp bố mẹ tôi rồi, đưa tôi đi gặp bố mẹ anh mới là công bằng.

Một ngày trước khi trở về thầy S mới thông báo với người trong nhà về sự tồn tại của tôi. Tin tức này quá đột ngột, đột ngột tới mức khiến cho bố mẹ chồng tương lai của tôi tưởng là anh đang nói đùa. Đúng vậy, các bạn không nghe nhầm đâu, bọn họ tưởng rằng thầy S nói đùa đó.

Đến khi chúng tôi tới, mẹ S và dì giúp việc kinh ngạc, đi đi lại lại một hồi rối loạn cả lên mới nhớ ra phải rót nước cho tôi. Trời rất nóng, mẹ S lại rót cho tôi một cốc nước sôi đầy, sau đó ngồi bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi bắt đầu giải thích, đại khái ý là: Không phải bọn họ không coi trọng tôi, là do một tuần trước bọn họ hỏi thầy S có đối tượng nào chưa, thầy S đáp chắc nịch là không có. Kết quả một tuần sau, đột nhiên anh ấy lại nói sẽ đưa bạn gái về nhà, bọn họ không tin nên cũng không chuẩn bị gì, thế nên mới luống cuống tay chân như thế.

Tôi nghe mẹ chồng tương lai nói xong thì rất xấu hổ. Chuyện của tôi và thầy S đúng là rất thần kỳ, cũng không trách được người lớn lại phản ứng như vậy. Bố S đang đi công tác ở bên ngoài, khi vội vàng trở về cũng đã là 11 giờ đêm. Ông lấy từ trong túi ra một bao lì xì, đưa tôi trước mặt tôi, nói: “Tiểu Y à, thật ngại quá, chưa kịp chuẩn bị gì cả, đây là một chút tâm ý của chú, con nhận lấy đi.”

Tôi vốn định từ chối, thế mà thầy S lại dứt khoát nhận lấy bao lì xì, còn nói: “Bố à, con thay mặt Tiểu Y cảm ơn bố.” Nói xong liền nhét bao lì xì vào tay tôi, nhắc tôi: “Đi tắm đi.”

Tôi nói lời cảm ơn chú, sau đó về phòng cầm quần áo đi tắm. Chờ tới khi tôi tắm xong quay lại, đi xuống phòng ăn uống nước lại phát hiện thầy S cùng bố anh ấy đang ngồi ở phòng khách, dáng vẻ rất nghiêm chỉnh như vừa thảo luận xong chuyện gì đó, về mặt còn cực kỳ nghiêm túc.

Vì cũng không còn sớm nữa, tôi ngủ trong phòng cho khách, lựa theo bọn họ nói chúc ngủ ngon rồi đi ngủ luôn.

Ngày hôm sau, tôi dậy hơi muộn, có lẽ do lạ giường nên ngủ không ngon. Đến khi tôi chuẩn bị xong xuôi mới phát hiện trong phòng khách có thêm một người. Người đó trông có vẻ hơn hai mươi tuổi, ăn mặc nghiêm chỉnh đứng đắn, chỉ là ánh mắt nhìn tôi đánh giá có phần... U, có phần hơi giống như đang kiểm duyệt.

Thầy S đang ở trong phòng khách, nhìn thấy tôi liền vẫy tay, nói: “Đây là **.”

Tôi còn chưa ăn sáng nên hơi đói nhưng vẫn gật đầu với **, cười nói: “Xin chào.”

** cũng cười: “Cô là Tiểu Y hả, là sinh viên Đại học G? Là học sinh của S phải không? Haiz, cô mới tốt nghiệp nên nhìn trẻ thật, S à, chúng ta lớn hơn Tiểu Y bao nhiêu tuổi?”

Thầy S vẫn nhìn tôi: “Bây giờ có rất nhiều cô gái trẻ thích kiểu ông chú, tôi hơi già rồi, Tiểu Y không chê tôi là được.”

** nghe xong liền đứng lên, nói: “Đi thôi, đi ăn sáng, tôi chờ mãi đói muốn chết.”

Tôi đã thấy hơi khó chịu nhưng không thể hiện ra, nhìn về phía thầy S.

Thầy S cũng đứng lên, lại kéo cả tôi theo: “Cậu đi ăn đi, bọn tôi phải tới cơ quan của bố tôi một chuyến, ông ấy còn đang ở bên đó chờ chúng tôi đấy.”

** sững sờ, hỏi: “Đi đến đó làm gì?”

Thầy S hỏi vặn lại: “Cậu nói xem?”

Sau đó ** nói câu “Chúc mừng” rồi đi luôn. Tôi không hiểu, thầy S cũng không giải thích.

Xong việc này, tôi mới biết, bố S làm ở Cục Dân chính.

Nhưng mà đêm hôm đó, thầy S cùng bố anh ấy nói chuyện đến khuya, sau này tôi hỏi anh hai người đã nói chuyện gì, anh đáp: “Bố hỏi anh có dự định gì không, anh nói muốn kết hôn.”

Nói lâu như thế mà chỉ có từng ấy nội dung thôi á? Có quý mới tin.

010.

Gặp hai bên cha mẹ xong, chuyện của chúng tôi coi như đã định rồi. Thầy S bắt đầu lừa lọc tôi dọn tới nhà anh ở. Lúc đầu tôi từ chối, còn lấy cớ rất đáng hoàng, ví dụ như, ký túc xá công nhân viên chức của Đại học G là ở chung, tôi không muốn dùng chung phòng tắm với người khác. Rồi ví dụ như ký túc xá ở tận khu trong cùng của trường, đi ra đi vào quá mệt mỏi. Còn nữa, tầng trên tầng dưới đều là người quen, cãi nhau cũng không dám to tiếng, dù sao chuyện xấu trong nhà cũng không thể truyền ra ngoài.

Phía Nam không có lò sưởi, thời tiết dần dần trở lạnh. Tôi sợ lạnh, sợ tới mức túi chườm nóng không rời khỏi tay. Cuối tuần được nghỉ, thầy S tới thăm tôi, chúng tôi cùng nhau ăn cơm trưa, anh ấy đưa tôi về. Tôi mệt rã rồi, định đi ngủ một lúc, anh ấy nói dù sao anh ấy cũng không có việc gì, vậy cứ ở lại chỗ tôi lên mạng, chờ tôi ngủ dậy lại ra ngoài chơi.

Kết quả tôi ngủ được nửa tiếng đồng hồ rồi mà trong chăn cũng không ấm áp lên tí nào, tôi buồn bực nói: “Lạnh chết em mất, lát đi mua chăn điện.”

Thầy S không tin tưởng, nói: “Thứ đó nghe nói phóng xạ lớn lắm, hơn nữa còn dễ cháy.”

Những điều nguy hại đó đương nhiên tôi biết nhưng không tránh được, mở điều hòa chẳng phải cũng khô oi là khô sao? Tôi tình nguyện chịu phóng xạ, chịu dễ cháy còn hơn là bị chết cồng.

Tôi nói: “Mặc kệ, vẫn đỡ hơn là chết cồng”, vừa nói vừa cuộn tròn chăn lại.

Thầy S đi đến bên mép giường tôi, nói: “Có sẵn cái lò sưởi đây, chỉ là em không biết tăng giá trị sử dụng thôi.”

Tôi không hiểu: “Có sẵn lò sưởi á, đâu đâu?”

Thầy S chỉ vào mình.

Tôi cười “phĩ” một tiếng.

Thầy S: “Em không tin à? Thử là biết.”

Không đợi tôi từ chối, anh ấy liền cởi áo khoác, nằm vào trong chăn cùng tôi, cầm lấy tay tôi ủ dưới nách anh.

Khỏi phải nói, chưa được bao lâu, trong chăn đã ấm lên, cả người tôi cũng theo đó mà ấm lên, tôi ngủ say không mở được mắt ra, cuối cùng bị thầy S gọi dậy.

Sau đó nữa, anh ấy giúp tôi ủ ấm tay vài lần, lại giúp tôi ủ ấm chân vài lần, tôi liền không rời khỏi anh ấy nữa.

Anh ấy cũng tỉnh ý mà thuê nhà mới, sau đó tôi liền đem theo hành lý và vác xác dọn đến nhà mới cùng anh.

Một thời gian dài sau đó, tôi mới phát hiện ra, trong cơ thể thầy S như có một chiếc điều hòa vậy, đông ấm hạ mát, đây có lẽ là nguyên nhân quan trọng nhất vì sao tôi không rời khỏi anh ấy.

011.

Ngày tháng cứ trôi đi, không bao lâu sau thầy S nói với tôi, anh ấy nhận được một lời mời tham dự hội nghị, địa điểm tổ chức hội nghị là một khu thắng cảnh du lịch xếp thứ ba cả nước. Thầy S hỏi tôi có muốn đi không, nếu tôi muốn đi, anh ấy sẽ đi cùng tôi, nếu tôi không muốn đi, cũng không muốn anh ấy đi thì anh ấy mới báo cho người tổ chức, nói là mình sẽ không đi, cảm ơn ý tốt của họ.

Tôi đương nhiên muốn đi, vì thành phố đó là nơi thầy S đã sinh sống suốt bảy năm, tôi rất muốn đi xem. Có lẽ những người đang yêu đều có cảm giác này, muốn chia sẻ càng nhiều trải nghiệm của người kia càng tốt.

Sau khi tới đó, trời rất nóng, buổi tối chúng tôi mới ra ngoài. Thầy S đưa tôi đi thăm thầy giáo của anh. Thầy giáo sống trong trường, chúng tôi dừng ở cổng trường, xuống xe đi vào bên trong. Thầy S chỉ cho tôi xem giảng đường mà anh từng ngồi, ký túc xá mà anh từng ở, còn có sân thể dục mà anh thường chạy bộ. Không biết đi được bao lâu, tôi cảm thấy chân cũng đau rồi, anh mới quyết định dừng lại nghỉ một chút.

Ánh đèn đường mờ mờ, trên đường cũng không có ai nhưng lại có tiếng nước chảy “ào ào” vang vọng.

Tôi hỏi: “Đây là chỗ nào thế? Sao lại có tiếng nước chảy?”

“Ừ, phía trước có một cái sơn cốc.” Thầy S đáp.

“Có sơn cốc, sơn cốc gì cơ?” Trong ấn tượng của tôi, trường đại học tuy có thể rất lớn nhưng trong trường có sơn cốc, có thác chảy là chuyện chưa từng thấy, tuy biết bóng đêm quá u tối, chắc chắn không nhìn ra được vẻ đẹp của sơn cốc nhưng tôi vẫn rất hào hứng.

“Sơn cốc tình nhân.” Thầy S đáp.

Tôi cảm thán: “Sơn cốc tình nhân, tên nghe hay thật đấy.” Hơn nữa rất hợp tình hợp cảnh.

“Trước đây không có tên này, sau khi có một đôi tình nhân cùng vì tình mà chết trong cốc mới bị mọi người gọi như thế. Kết quả là qua một thời gian dài, tên thật lại bị lãng quên, tên này được truyền lại.” Giọng thầy S nhàn nhạt, dường như không có hứng thú.

“A, vì tình mà chết!” Tôi hoảng sợ, “Vì sao lại vì tình mà chết? Vì bị chia tách sao? Ngốc quá, chia tách thì chia tách thôi, em cũng sẽ không làm cái việc ngu ngốc đó.”

Như để chứng minh mình không nói sai, tôi còn hắt hắt cằm. Vì tình mà chết thì cũng là chết thôi, chấm dứt tất cả, thực ra đó là phương án bế tắc không giải quyết được vấn đề nhất.

Thầy S nhìn tôi chăm chăm một lúc, rồi nói với giọng điệu quả quyết: “Ừ, em sẽ không có cơ hội làm chuyện ngu ngốc này, vì chúng ta sẽ không tách rời.”

Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ khi nói xong câu ấy, anh còn ra sức gật đầu lia lịa.

012.

Bên cạnh trường còn có một ngôi miếu, thầy S nói vị Bồ Tát trong miếu cực kỳ linh, chiều hôm sau chúng tôi lại đặc biệt đi qua đó một chuyến.

Không ít người ở trong miếu chụp ảnh tí tách, tôi lại tắt máy ảnh đi. Thầy S vốn không phải người nói nhiều, từ lúc chúng tôi đi vào trong miếu, anh ấy vẫn luôn im lặng lễ bái cho đến khi ra ngoài.

Trời quá nóng, chúng tôi bắt xe về khách sạn. Khi tới khách sạn, thầy S bỗng nói với tôi: “Từ từ đã, em trả tiền xe đi.”

Đây vốn không phải chuyện gì lớn, chỉ là khi ấy chúng tôi hẹn hò, cảm giác thầy S rất có tư tưởng đàn ông làm chủ. Anh ấy cho rằng khi ra ngoài, nguyên tắc là không thể để phụ nữ trả tiền, càng không nói đến bạn gái. Tôi cảm thấy kỳ lạ, liền thuận miệng hỏi: “Anh không có tiền lẻ à? Em đưa cho anh là được.”

Tôi nói xong liền lấy ví ra, thầy S cười cười: “Không phải là không có tiền lẻ mà là không có tiền.”

Anh nói xong liền móc ví ra để vào tay tôi, tôi mở ra liền thấy, thực sự không có tiền, một xu cũng không có, chỉ có giấy tờ tùy thân cùng mấy cái thẻ.

“Tiền của anh đâu rồi?” Tôi hỏi. Khi ra ngoài, anh ấy còn tự ra máy ATM để rút tiền mà.

Hỏi xong tôi lại cảm thấy đầu mình choáng váng, vừa nãy khi ở trong miếu, khi vái xong một vị Bồ Tát, anh đều để trong hòm công đức dưới chân tượng Bồ Tát mấy tờ tiền.

“Trời ạ, anh quên hết tiền rồi à?” Tôi kêu to, còn hơi xót xa cho mấy tờ tiền đồ đồ đó, xin hãy thứ lỗi cho sự keo kiệt của tôi.

“Không để ý nên quên hết rồi.” Thầy S cười.

“Nếu thấy không có tiền thì đừng cho hoặc đừng cho nhiều như thế.” Tôi oán giận nói.

Thầy S lại không đồng tình, nhú mồm nói: “Đồ ngốc, Bồ Tát có thể bảo hộ cho em mạnh khỏe, bình an, dù cho có phải lấy toàn bộ gia sản của anh đổi đi cũng được.”

Lúc ấy tôi thực sự rất cảm động, nhưng sau đó ngẫm lại, đổi thì đổi thôi, anh ấy căn bản làm gì có gia sản gì, hơn nữa cũng chỉ là lời nói đầu môi thôi, vậy nên mới hào phóng như thế chứ gì.

013.

Trở về được một tháng sau khi hội nghị kết thúc, mỗi ngày của chúng tôi đều không tẻ.

Thầy S đột nhiên nói với tôi: “Anh xem lịch rồi, ngày hôm nay khá tốt, chúng mình đi đăng ký đi.”

Tôi gật đầu nói: “Được.”

Tối đại sảnh tiếp đón của tòa nhà văn phòng Cục Dân chính, tôi cảm thấy mình như người mộng du vậy, thầy S bảo tôi làm gì, tôi liền làm theo. Chụp ảnh, ký tên, thẻ ước... Thủ tục hoàn thành thuận lợi, khi lấy được sổ đăng ký trên tay, thầy S cầm cả hai để vào trong túi của mình. Trên đường trở về, tôi hỏi anh cho tôi xem sổ đăng ký, anh mãi không cho, tôi hơi tức giận, hỏi: “Anh sợ em đổi ý à?”

Anh kéo tay tôi, nói: “Sao có thể chứ? Anh sao có thể sợ em đổi ý?”

Tôi trừng mắt với anh, ghét bỏ anh không nhìn tôi.

Sau khi về đến nhà, anh ấy lấy từ trong túi ra hai quyển sổ màu đỏ đi vào phòng, tôi chưa từ bỏ ý định đi theo sau, lại thấy anh mở ra két sắt nhỏ của mình, để quyển sổ vào trong, khóa thật kỹ, sau đó xoay người nhìn tôi, phui phui tay, cười nói: “Dù cho em có hối hận đi chăng nữa thì cũng không còn kịp rồi, quyển sổ của em anh sẽ thay em giữ, không cần nghĩ nhiều, anh sẽ không đưa cho em đâu.”

Lúc ấy tôi cảm thấy đáng vẻ của anh cực kỳ ấu trĩ, chẳng lẽ không có sổ đăng ký kết hôn thì không ly hôn được à? Sau này tôi mới biết, không có giấy hôn thú, nếu muốn ly hôn thì trước tiên phải làm giấy hôn thú.

014.

Có một hôm thầy S không có lớp, được nghỉ nên cùng tôi ngủ trưa. Tôi ngủ một giấc tỉnh dậy, phát hiện anh đã rời giường, đang dùng máy tính làm việc.

Có lẽ là nghe được tiếng động, anh xoay người nhìn về phía giường, thấy tôi đã tỉnh liền nói: “Trời lạnh quá, hay là em cứ nằm trong chăn đi?”

Tôi cảm thấy đề nghị của anh không tẻ, phía Nam không có lò sưởi, mùa đông vừa khô vừa lạnh, khi rời khỏi giường nếu không phải ôm túi chườm nóng thì lại phải ngồi cạnh điều hòa ấm, mà điều hòa một khi đã bật lên thì lại nóng chết, nằm trong chăn vẫn là thoải mái nhất.

Thầy S thấy tôi gật đầu, sau đó liền đứng dậy, từ trên kệ chọn ra hai quyển sách, lại pha một cốc trà sữa để ở tủ đầu giường, dặn tôi: “Có chuyện gì gọi anh là được.”

Tôi gật đầu, uống mấy ngụm trà sữa, mở sách ra từ từ đọc. Hai mắt hơi đau, tôi ngẩng đầu nhìn anh, dáng người cao lớn, tiếng gõ bàn phím “lạch cạch” khê vang lên. Trên bàn làm việc, bình trúc phú quý tôi mới cắm trông thực sự đầy sức sống, tuy rằng không khí không ẩm áp lắm nhưng ánh nắng mặt trời lại không tẻ, có vài tia nắng xuyên qua tấm rèm chiếu rọi vào nhà.

Trong khoảnh khắc đó, ly trà sữa trên tủ đầu giường, sách trong tay, người đàn ông bên bàn làm việc, bình trúc phú quý, ánh nắng trên sàn nhà, tất cả đều khiến tôi cảm thấy đây có lẽ chính là năm tháng mà tôi mong ước, bình đạm, yên tĩnh lại an Khang.

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

EDITOR: HANNAH

Anh muốn bên em đến bạc đầu giai lão

Dù cho bình phàm, đạm bạc cũng tốt

Mỗi ngày nghe em lái nhái bên tai

Anh vẫn ở bên cạnh em cười ngốc ngếch...

Khi tiếp nhận bất kể thứ gì mới đều cần có thời gian thích ứng, thời kỳ quá độ, kiểu như thế.

Thân phận mới cũng vậy.

001.

Sau khi đăng ký, tôi vẫn gọi S là thầy S, nói là quen rồi nhất thời khó sửa. Thầy S chắc là cũng do nghe quen rồi nên không thấy có gì không ổn.

Tuy rằng việc kết hôn có hơi bị vội nhưng tuần trăng mật cũng không thể thiếu.

Chúng tôi chọn địa điểm rồi đi tới đó. Khi ra ngoài ăn cơm, chúng tôi gọi xe, thầy S ngồi bên ghế phụ lái, tôi ngồi ghế sau. Anh ấy hình như có thói quen ngồi chỗ đó, tuy rằng tôi đã nhắc anh ấy nhiều lần rằng ngồi ở vị trí đó tỷ lệ gặp tai nạn giao thông cao hơn, anh ấy vẫn ngồi như thế. Tôi cảm giác anh ấy thích vị trí đó, có lẽ vì tầm nhìn tốt, trả tiền cũng dễ.

Đi qua một bụi hoa cực kỳ đẹp, tôi duỗi tay vỗ vai anh, nói: “Thầy S, anh nhìn xem, hoa đẹp quá.”

Thầy S quay đầu liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng không kiềm lời đáp lại tôi: “Ừ.”

Vì thầy S không thấy thú vị nên đề tài này vốn nên hạ màn, không ngờ rằng chúng tôi lại gặp phải một anh tài xế taxi nhiều chuyện. Tài xế nghe xong đoạn đối thoại của chúng tôi, nhìn thầy S, hỏi: “Hai người đang đi hưởng tuần trăng mật à?”

Thầy S lại “Ừ” một tiếng, coi như là đáp lời.

“Anh là thầy giáo à?” Tài xế tiếp tục hỏi.

Thầy S lại tiếp tục “Ừ”.

“Cô ấy là học sinh của anh à?” Tài xế nói xong còn đặc biệt quay lại liếc nhìn khuôn mặt tôi, lần này anh ta không phải đang hỏi thầy S mà là trực tiếp suy đoán, không đợi thầy S trả lời đã nói tiếp: “Anh từng là thầy giáo của cô ấy à, hai người làm thế nào lại đến với nhau thế? Khi anh theo đuổi cô ấy, có ‘mở cửa sau’ cho cô ấy không? Lúc đầu cô ấy có từ chối anh không, anh có phải lấy điểm số ép cô ấy đồng ý không thế...”

Trí tưởng tượng của tài xế ngày càng “bay cao bay xa”, tôi nghe được mà toát mồ hôi, sắc mặt thầy S đã hơi khó chịu. Tôi cười haha ngắt lời tài xế: “Bác à, nghề nghiệp của anh ấy đúng là giáo viên, khi cháu quen anh ấy cũng gọi anh ấy như vậy, đây là do thói quen, sao bác chỉ dựa vào điểm này đã kết luận cháu là học sinh của anh ấy chứ.”

Tài xế nghe tôi nói xong thì hơi sững người, nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Đúng nha, cô nói rất có lý, nhưng mà tôi thấy có vẻ tuổi anh ấy cũng hơn cô khá nhiều, những cô gái trẻ hay ngưỡng mộ, sùng bái thầy giáo của mình, có khi không quan tâm tới chênh lệch tuổi tác mà cười người ta...”

Tài xế còn đang thao thao bất tuyệt thì đã đi tới nơi rồi. Từ lúc tài xế mở miệng cho tới khi dừng xe, thầy S hoàn toàn không ngắt lời anh ta, chờ tới khi tài xế trả lại tiền thừa, anh mới nói một câu: “Bác à, tôi cảm thấy bác nên cân nhắc đổi nghề đi.” Nói xong anh đẩy cửa bước xuống xe, đứng bên cạnh xe, chờ tôi đi xuống lập tức kéo tay tôi rồi đi.

Anh đi rất nhanh, tôi không theo kịp, liền kéo tay anh kêu lên: “Ai da, thầy S, anh đi chậm một chút, chậm một chút đi.”

Vừa kêu lên mấy tiếng, anh đột nhiên đứng khựng lại, trợn mắt hỏi tôi: “Anh già lắm à?”

Tôi nhìn anh, chớp chớp mắt, không nói gì. Phụ nữ so với đàn ông càng dễ trông già hơn mới đúng, thầy S hơn tôi sáu tuổi nhưng khi đó tôi thật sự không hề cảm thấy anh ấy trông giống một người sắp 30 tuổi. Tôi cũng không dám nghĩ, tôi của tuổi 30 trông sẽ như thế nào.

Anh ấy thấy tôi không nói lời nào, lại hung tợn trừng mắt lườm tôi: “Từ nay về sau không được gọi anh là ‘thầy’ nữa.”

“Thế gọi là gì?” Tôi hỏi, là ông bác tài xế đó chọc giận anh, anh lại tỏ thái độ với tôi làm gì, tui thân quá đi! Chỉ là một cách xưng hô thôi mà, so đo làm gì chứ?

Thầy S kéo tôi đi, đáp: “Gọi là ‘chồng’.”

002.

Lên đại học mỗi lớp đều có nhóm chat riêng, tôi còn tưởng mong muốn thành lập ban đầu là để tiện liên lạc, gửi thông báo cho ai đó, kiểu như thế.

Sau khi tốt nghiệp, nhóm của lớp hơn phân nửa thời gian đều trong trạng thái yên tĩnh. Thi thoảng có người đăng tin, mở ra xem, thấy không có gì liên quan đến mình cũng mặc kệ.

Một hôm, thấy hình ảnh hiện thị góc phía dưới bên phải màn hình lóe sáng, tôi mở ra xem, chỉ thấy một đồng tin nhắn spam...

...

“Thế rốt cuộc là ngã xuống hay là nhảy xuống, ai đó có thể cho tôi thông tin với?”

“Đúng nha, phòng 501 tòa * là nơi tôi ngủ suốt bốn năm, có phải tòa ký túc xá đấy sẽ bị phong tỏa không? Đến khi tôi trở về thăm chốn cũ còn có thể đi vào không?”

“Đúng rồi, nghe nói Tiểu Y lấy thầy S, chắc chắn cô ấy còn ở trong trường, gọi cô ấy ra trả lời đi!”

“Trời ơi, Tiểu Y lấy thầy S á, nhanh, ai nhận của tôi một lạy đi!”

“Mặc kệ cái lạy của cậu, Tiểu Y, cậu có đang online không, nếu có thì nói gì đi, em sinh viên ở phòng 501 tòa * thực sự là do cửa kính vỡ mà ngã xuống à? Tôi nhớ rõ ràng dưới cửa sổ còn có lan can bảo vệ mà.”

“Tiểu Y, Tiểu Y, mau ra đây! Phòng ký túc xá kia mình đã ở suốt bốn năm, tình cảm cực kỳ sâu đậm, mau nói cho mình biết sự thật đi.”

...

Tôi nhìn tên mình xuất hiện trong các khung thoại đủ lại màu sắc khác nhau, suy nghĩ một lúc rồi gõ bàn phím, ra về thăm trầm viết: “Người mất đã mất rồi, mọi người đừng suy đoán tới tận cùng nữa.”

Kết quả tin nhắn vừa gửi ra, trong nhóm đã “nổi dậy”, có người hỏi thăm tôi, có người hỏi thăm thầy S, có người hỏi rốt cuộc tôi và thầy S sao lại thành ra thế này, có người nói tôi chắc chắn biết được sự thật, về sau, thái độ của mọi người đồng loạt nhất trí, ồn ào đòi tôi nói hết sự thật ra trước đã.

Sự thật cái gì? Sự thật là có một bạn sinh viên mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, sau khi phát bệnh không có cách nào khống chế, lựa chọn nhảy xuống từ cửa sổ ký túc xá. Nhà trường có nỗi khổ của nhà trường, sợ chuyện tự sát như thế này có thể gây ảnh hưởng không tốt tới sinh viên nên tuyên bố với bên ngoài là do cửa sổ bị vỡ, không may ngã xuống.

Thấy mấy bạn ngày xưa từng ở trong căn phòng ký túc xá đó cứ truy hỏi tôi mãi trong nhóm, tôi không đành lòng mà đáp một câu: “Là tự sát, không phải tai nạn, bạn sinh viên đó mắc bệnh trầm cảm. Được rồi, đừng có đoán tới đoán lui nữa.”

Trong nhóm lại một lần nữa nổ tung, có người tiếp tục hỏi: “Trong phòng ký túc xá đó còn có ai ở lại không?”

“Có oán khí không? Tôi nghe nói nơi có người chết đều có.”

...

Tôi không biết phải nói thế nào, góc phía dưới bên phải màn hình lại có hình ảnh lóe lên, tôi cảm thấy bức ảnh này trông rất quen nhưng nhất thời lại không nhớ ra nổi người đó là ai.

Tôi nhấn vào bức hình, khung thoại mở ra, bên trong có một tin nhắn: “Tiểu Y, em nói trong nhóm cái gì đó?”

Tôi thật sự không nhớ nổi chủ nhân của tài khoản QQ này rốt cuộc là ai, xem thông tin QQ cũng vô ích vì thế hỏi một câu: “Bạn là ai?”

Rất nhanh người bên kia trả lời: “Tôi là Z**.”

Thấy cái tên này tôi thực sự rối trí, hóa ra lại là giáo viên chủ nhiệm lớp bốn năm của tôi. Tôi lập tức trả lời khách khí: “Thầy Z, thầy khỏe không ạ.”

“Ừ, thầy vẫn khỏe. Tiểu Y, em bây giờ cũng coi như là thành viên của nhà trường, phải chú ý giữ gìn hình tượng của trường, đừng nói lung tung.” Thầy chủ nhiệm nhắc nhở.

Đúng thật là như vậy, sinh viên tự sát trong trường, nhà trường dù thế nào cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, ví dụ như quản lý không nghiêm.

Trán đỏ mồ hôi, tôi nhắn: “Vâng, em biết rồi ạ. Tuy rằng em đã tốt nghiệp nhưng trước sau vẫn là thành viên của nhà trường, em sẽ không nói xấu trường.”

Thầy Z gửi một icon “mỉm cười”, sau đó lại gửi một tin nhắn: “Em là người nhà thầy S cho nên xem như thành viên của trường.”

Tôi nhìn chằm chằm hai chữ “người nhà”, một lúc lâu không phản bác được gì.

Vốn còn tưởng rằng chuyện này cứ thế qua đi, không ngờ khi thầy S tan lớp về nhà liền hỏi tôi: “Chủ nhiệm lớp cũ của em hôm nay tới tìm anh nói chuyện.”

Tôi thành khẩn nhận lỗi: “Vâng, trong nhóm có bạn hỏi em chuyện bạn sinh viên không may ngã khỏi tòa nhà, em không biết thầy Z có ở trong nhóm nên kể lại tình hình thực tế. Ủi, từ nay về sau em sẽ không nói lung tung nữa.”

“Không nói lung tung nữa là tốt.” Thầy S khá hài lòng với thái độ của tôi, “Các em đều đã tốt nghiệp rồi, thầy Z còn ‘nằm vùng’ trong nhóm của lớp em làm gì?”

“Đúng nhĩ đúng nhĩ, anh cũng cảm thấy thầy Z ‘nấp’ trong nhóm đột nhiên nhảy ra dọa người ta đúng là ác đúng không?” Tôi gật đầu, sau đó nghĩ lại lại thấy có gì đó sai sai, vội vàng hỏi: “Khi thầy Z tìm anh nói chuyện, anh không nói với thầy ấy như thế chứ?”

Thầy S rất bình tĩnh gạt đầu: “Ừ, anh nói luôn ông ấy nên ra khỏi nhóm đi, đừng làm ảnh hưởng tới việc các em liên lạc tình cảm với nhau nữa.”

Anh ấy cũng quá thẳng thắn rồi, tôi toát mồ hôi: “Thầy Z nghe anh nói xong chắc chắn rất tức giận.”

Thầy S nghĩ nghĩ rồi nói: “Chắc là vậy, khi ông ấy đi còn ra về tiếc hận đứt ruột nói với anh: ‘S, tôi thật không ngờ, cậu là người bên vực người nhà đến thế.’”

003.

Nếu các bạn cho rằng sau khi ** biết tôi và thầy S đăng ký sẽ hoàn toàn biết mất không còn tăm tích, vậy thì bạn quá sai lầm rồi.

Không lâu sau khi tôi và thầy S đăng ký kết hôn, cô ấy lại gọi điện tới.

Trùng hợp thế nào, lần này điện thoại của thầy S lại để trên bàn máy tính, mà tôi lại đang ngồi trước máy tính, thầy S đang ngồi một góc đọc sách. Tôi liếc nhìn cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại, không nói gì với thầy S, bật luôn loa ngoài.

** lên tiếng trước, hỏi: “S, gần đây cậu đang bận gì thế?”

Thầy S để sách xuống: “Bạn công việc thôi.”

** lại hỏi: “Cậu với Tiểu Y đăng ký rồi à?”

Thầy S đáp: “Ừ, nhớ chuẩn bị tiền mừng.”

Giọng ** đột nhiên cao lên the thé: “Nhà cậu còn chưa mua sao đã đi đăng ký rồi?”

Thầy S nghi hoặc hỏi: “Đăng ký kết hôn sao có thể giống mua nhà, mua nhà chứ có phải mua củ cải đâu, tôi định cùng Tiểu Y xem thêm mấy khu nhà rồi quyết định.”

** bật cười: “Luật hôn nhân mới cậu có biết hay không hả, nhà mua trước khi kết hôn là tài sản riêng, nghĩa là ai mua thì là nhà của người đó, nhà mua sau khi kết hôn là tài sản chung, tức là của cả hai vợ chồng. Nhà cậu mua sau khi kết hôn, sau này nếu có vấn đề gì sẽ không phân định rõ được.”

Lúc ấy tôi thực sự tức giận rồi, trừng mắt, chỉ tiếc không thể dùng ánh mắt của mình xuyên qua sóng điện thoại, tiêu diệt cái người ở đầu dây bên kia.

Thầy S nhũn mày, đó là biểu hiện không hài lòng. Tôi nhin không lên tiếng, từ từ chờ đợi.

** đợi một lát, không thấy thầy S trả lời, lại tự mình nói tiếp: “Chuyện cậu đăng ký kết hôn cũng không bàn bạc với mình, mình còn có thể đưa ra lời khuyên cho cậu, không phải à?”

Thầy S dường như nghe không nổi nữa, đứng dậy đi đến bên cạnh tôi, không cầm điện thoại lên nhưng lại lớn tiếng hơn một chút: “Chuyện của tôi không cần người khác quyết định! À đúng rồi, không phải ai cũng giống cậu, còn chưa kết hôn đã suy tính tới đường lui sau khi ly hôn. Ít nhất tôi dự định cả đời này chỉ kết hôn một lần. Với tôi mà nói, nếu Tiểu Y cảm thấy nhà đứng tên cô ấy sẽ khiến cô ấy có cảm giác an toàn với cuộc hôn nhân này hơn, vậy chiều theo cô ấy là được. Được rồi, về sau cậu tự lo chuyện của mình trước đi, tôi cúp máy đây.”

Thầy S ngắt máy, quay đầu nhìn tôi, hỏi: “Em nghe chưa, luật hôn nhân mới quy định, chỉ cần anh mua nhà, em cũng được một nửa, vui không?”

Tôi cười: “Không vui, một nửa ít quá, nếu anh có tiền thì anh mua bao nhiêu em muốn bấy nhiêu, của em hết.”

S cười: “Ừ, của anh chính là của em, của em vẫn là của em.”

Từ đó về sau, ** mới hoàn toàn biến mất trong thế giới của tôi.

Không thể không nói, nếu người đàn ông của bạn quá xuất sắc, quá hấp dẫn người ta, lại không biết cách từ chối, bên cạnh mới có nhiều người để mất đến vậy, quan hệ với bạn khác phái cực kỳ thân thiết. Nếu anh ấy thực sự quan tâm tới bạn, lập tức sẽ biết phải giữ khoảng cách, cũng sẽ dập tắt những khả năng mập mờ. Chỉ cần có tâm là có thể làm được. Nếu anh ấy đã không có lòng làm như vậy, thì những lý do anh ấy nói chỉ là để đối phó với bạn, làm cái cớ cho việc anh ấy không đủ yêu bạn mà thôi.

004.

Sau khi đăng ký được mười ngày, bố chồng tôi gọi điện thoại tới nói: “Bố xem rồi, ba ngày sau khá tốt, nhà chúng ta đã hai mươi năm rồi không mở tiệc mừng, lần này nhân hôn sự của hai đứa, làm một bữa tiệc đi.”

Thầy S cầm điện thoại nhìn tôi, hỏi: “Ba ngày sau làm tiệc được không?”

Tôi giờ ba ngón tay, hỏi lại: “Ba ngày?”

Thầy S gật gật đầu.

Tôi nhìn cuốn lịch để bàn bên máy tính, dùng bút đỏ khoanh vào con số cách ngày hôm nay ba ngày, là sinh nhật của thầy S, sinh nhật tuổi 30.

Thầy S nhìn tôi, không tỏ thái độ gì, liền nói vào điện thoại: “Bố à, để con và Tiểu Y bàn bạc đã, lát nữa sẽ gọi điện cho bố.”

Anh cúp điện thoại rồi hỏi tôi: “Em có thấy thời gian quá gấp không? Hay là chúng mình hoãn lại một chút.”

Tôi lắc đầu: “Ba ngày sau tốt mà.”

Thầy S khó hiểu: “Sao mà tốt?”

“Là sinh nhật của anh đấy.” Tôi nói, “Em còn nhớ trước đây anh từng nói, 30 tuổi là lúc cần đứng vững, 30 tuổi là lúc cần thành gia lập nghiệp. Công việc của anh ổn định rồi, chỉ chưa lập gia đình thôi, không lẽ anh không muốn kết hôn trước khi 30 tuổi sao?”

Thầy S nhìn tôi không nói gì.

“Ái dà, từ nay về sau tới ngày này, em sẽ vì anh mừng sinh nhật, anh lại vì em mà mừng kỷ niệm ngày cưới, anh nhận được quà sinh nhật, em nhận được quà kỷ niệm ngày cưới, niềm vui nhân đôi nha.” Tôi cười.

“Muốn nhận quà thì em cứ việc nói thẳng.” Thầy S đưa tay ôm lấy tôi, tiếp tục nói, “Anh vẫn luôn cảm thấy ngày chúng mình đi đăng ký mới là kỷ niệm ngày cưới, nhưng nếu em thích thì một năm kỷ niệm hai lần đi.”

005.

Vì ba ngày nữa phải tổ chức hôn lễ rồi nên chúng tôi vội vội vàng vàng mua nhẫn, quần áo rồi về nhà.

Thời gian chuẩn bị chỉ có hai ngày, mọi người thử nghĩ sơ thôi đã biết sẽ mệt như thế nào.

Sau khi về đến nhà, mẹ chồng nhìn tôi thu dọn vali hành lý, đến khi tôi lấy đồ trong vali ra, bà hỏi: “Tiểu Y, sao không thấy cái trang phục của con để mặc trong ngày kết hôn, cái gì trắng trắng ý?”

Trang phục mặc trong ngày kết hôn, lại còn trắng trắng? Tôi chỉ vào cái áo khoác đỏ trên giường, nói: “Mẹ, ngày kết hôn con sẽ mặc cái này.”

Mẹ chồng lắc đầu: “Mẹ thấy nhà người khác tổ chức tiệc cưới, cô dâu đều mặc cái váy trắng đó, gọi là gì nhỉ?”

Tôi bỗng hiểu ra: “À, là váy cưới.”

Mẹ chồng nói: “Đúng rồi đúng rồi, chính là váy cưới, vì sao không thấy váy cưới của con?”

Thời gian chỉ có hai ngày, tôi có thể mua được hai cái áo màu đỏ đã là không tệ rồi, một cái để mặc khi làm lễ, một cái để mặc khi mời rượu. Còn bộ vest của thầy S, chúng tôi thực sự chỉ đi vào một cửa hàng, chọn một bộ trông thuận mắt nhất, thử xong liền đi luôn.

“Con không chuẩn bị váy cưới, mặc cái này là tốt rồi.” Tôi giải thích, “Váy cưới phải đặt làm, không đủ thời gian.”

“Đặt làm cái đó có phải đắt lắm không?” Mẹ chồng tôi lại hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ một lúc, thấy hình như cũng đúng. Tôi không nghĩ tới váy cưới, thứ nhất thực sự là vì thời gian quá gấp, thứ hai là tôi cảm thấy trời quá lạnh, mặc váy cưới “nặng nề khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo”, tôi chịu không nổi. Còn về giá, vì không tìm hiểu nên tôi cũng không biết rõ lắm. Nhưng mà trên tivi thường nói, người này người kia kết hôn, đặt váy cưới hết bao nhiêu tiền, con số đó đúng là dọa chết người, thế nên theo bản năng, tôi cảm thấy chắc chắn là không tiện.

“Vâng, rất đắt.” Tôi đáp, dù sao cũng không thể nói là vì tôi sợ lạnh nên mới quyết định không mặc váy cưới được đúng không?

Vốn tưởng rằng mẹ chồng nghe tôi nói vì đắt nên mới không mua, sẽ khen tôi biết tiết kiệm, biết làm chủ gia đình. Kết quả là mẹ chồng dậm chân, rất tức giận nói: “Phụ nữ nữ cả đời chỉ kết hôn một lần, mặc váy cưới một lần, sao có thể chỉ vì đắt mà không mua? Bao nhiêu tiền một cái, mẹ mua cho con.”

Mẹ chồng nói xong liền đi về phòng, khi quay lại trước mặt tôi, trong tay bà cầm một xấp tiền rất dày. Chỗ tiền đó được xếp cực kỳ ngay ngắn, hẳn là mười tờ được buộc lại thành một tập, nhìn qua đã biết là tiền do mẹ chồng cất công gom góp được.

Sau đó tôi vẫn không mặc váy cưới, nhưng vì tấm lòng của mẹ chồng mà cho tới bây giờ, tôi đều không cảm thấy tiếc nuối.

006.

Ngày kết hôn có mấy chuyện ngượng ngùng.

Phù dâu nói với tôi khi xe hoa chuẩn bị xuất phát thì không tìm thấy chú rể đâu.

Mọi người tìm khắp nơi, một lúc sau thấy anh ấy đi ra từ một nhà hàng gần đó.

Tìm được người rồi, mọi người cũng không hỏi nhiều, chỉ lời anh lên xe xuất phát.

Sau đó tôi hỏi thầy S: “Trước khi xuất phát đi đón dâu anh đã làm gì thế?”

“Đi ăn sáng.” S đáp.

“Ăn sáng?” Tôi hỏi lại.

“Anh nghĩ một lát nữa sẽ phải bế em từ tầng năm đi xuống nên phải ăn thật no cho đủ thể lực.” Thầy S nói.

Tôi: “.....”

Khi trao nhẫn cho nhau, thầy S phát hiện ra tôi đeo nhẫn không vừa, thì thầm nói khẽ: “Vừa về được có hai ngày mà sao em đã béo lên rồi?”

Không ngờ đúng lúc đó người dẫn chương trình lại đưa micro lại gần miệng anh, tiếng thì thầm của anh trong nháy mắt bị phóng đại lên vô số lần, khiến mọi người ngồi bên dưới cười ầm.

Sau khi xong việc, anh trách người dẫn chương trình: “Sao đột nhiên lại đưa micro tới gần tôi?”

Người dẫn chương trình vô tội giải thích: “Trong cả sự nghiệp làm dẫn chương trình của tôi, khi các đôi cô dâu chú rể trao nhẫn xong, tôi đều đưa micro tới gần miệng chú rể, chú rể nào thấy thế cũng đều liếc mắt đưa tình, nói gì đó với cô dâu, hiệu quả lừa tình cmml. Tôi làm sao ngờ được hai người trao nhẫn thôi mà cũng bị kẹt, còn không biết xấu hổ trách tôi.”

Thầy S: “.....”

Tiệc cưới trong nước không thể thiếu nghi lễ dâng trà, tiệc cưới của chúng tôi cũng không ngoại lệ.

Tiệc cưới tổ chức ở nhà thầy S, nhà tôi cũng có mấy người tới.

Hai bên cha mẹ ngồi xuống xong, chúng tôi bắt đầu dâng trà. Sau khi dâng trà. Hai bên cha mẹ đều cho bao lì xì.

Người phục vụ bụng khay, khi chuẩn bị lui xuống đem khay đưa tới trước mặt thầy S, nói: “Chú rể cầm bao lì xì đi.”

Thầy S nhìn tôi, nói: “Em cầm đi, đều là của em hết.”

Bốn cái bao lì xì rất dày, tôi thực sự rất muốn cầm nhưng mà tôi ăn mặc long trọng, lại không có túi tiền, chỉ có thể lắc đầu: “Anh cứ cầm đi, em không có túi.”

Thầy S nhìn mấy bao lì xì, cầm hai cái để vào hai bên túi quần, sau đó cởi áo vest, để tiếp hai cái vào trong túi áo ngực.

Người dẫn chương trình chắc vì muốn gia tăng hiệu quả mà nói thêm một câu: “Chú rể hôm nay phát tài, túi tiền đều đầy cả rồi, tối nay đừng đếm tiền lâu quá, chậm trễ chuyện động phòng nha!”

Khi khách khứa về hết, chúng tôi mới được nghỉ ngơi, đã là 10 giờ tối.

Nhìn trên giường tân hôn đều là đậu phộng, táo đỏ, long nhãn các thứ, hai chúng tôi rất ấn ý bắt đầu thu dọn.

Thu dọn xong lại lần lượt tắm rửa, nằm trên giường nhìn quả cầu hoa treo bên trên, tôi thở dài: “Đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc đấy.”

Thầy S đáp “Ừ” một tiếng, “Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng.”

“Giá ngàn vàng đấy.” Tôi cảm thán một tiếng, “Thế nên mau ngủ đi.”

Thầy S nói: “Được.”

Sau đó chúng tôi ngủ luôn.

Đừng hỏi vì sao chúng tôi lại ngủ nhanh đến vậy, gần hai ngày hai đêm gần như không chợp mắt, khó khăn lắm mới được nằm xuống, không gặp Chu Công thì gặp ai? Tôi muốn gặp ông ta chết đi được.

007.

Công ty tổ chức hôn lễ gửi đĩa ghi hình buổi lễ, tôi háo hức không chờ nổi lập tức bật lên xem.

Hình ảnh còn chưa hiện ra, giai điệu của bài “Hôm nay là một ngày lành” đã vang lên, tôi nghe xong liền nói: “Không thể đổi nhạc nền được à? Bài ‘Wedding March’ cũng được mà.”

* *Chú thích: Bài “Hôm nay là một ngày lành”:*

Bài “*Wedding March*”:

<https://open.spotify.com/album/1ztRqaDhaOMZUJlsjH5F64?highlight=spotify:track:3IVNFhBqil0Yu2ys683WWm>

Nhạc nền không hay, đoạn phim phía sau cắt nối biên tập cũng loạn xạ, cũng có thể là do kỳ vọng của tôi quá lớn nên thất vọng càng nhiều.

Thầy S chưa xem xong đã quay về phòng làm việc, da đầu tôi như căng ra chờ tới khi trên màn hình xuất hiện bốn chữ “Cảm ơn đã xem” liền tắt tivi, đến cả đĩa ghi hình cũng lười không lấy ra.

Mấy ngày sau, thầy S đưa tôi một chiếc đĩa mới, nói: “Em xem đi.”

Tôi nghi hoặc cầm lấy chiếc đĩa, hỏi: “Bên trong là cái gì thế?”

Thầy S cũng không úp úp mở mở, đáp: “Là đĩa ghi hình khung cảnh hôn lễ của chúng mình.”

Tôi nói: “Chẳng phải đã xem rồi sao?”

Thầy S nói: “Đây là phiên bản do anh cắt ghép.”

Lúc ấy tôi rất bất ngờ, thầy S và tôi cùng chuyên ngành, ngành này có thể học được không ít kỹ năng, cắt nối biên tập phim ảnh là một trong những kỹ năng hàng đầu, nhưng lúc ấy tôi không học hành cẩn thận, đến kiến thức cơ bản cũng chưa sờ đến.

Tôi nháy nhót, cầm đĩa bật lên xem, giai điệu nhạc nền vang lên, là “*Wedding March*”, tôi bĩu môi, hơi thất vọng.

Nhưng bản nhạc này chỉ bật một lúc, trên màn hình tivi, khi đội ngũ đón dâu chuẩn bị xuất phát, tiếng nhạc ngừng lại, xe hoa lăn bánh, có giọng nam hát lên:

“Giấc mộng đêm qua thật đẹp thật kỳ diệu, đôi mắt đang cười như ngôi sao lấp lánh.

Nhìn em nằm trong vòng tay anh, nghiêm túc đếm từng nhịp tim của anh.”**

** *Chú thích: Lời bài hát “Bạc đầu giai lão” của Kim Mộc.*

Đây thực sự là lần đầu tiên tôi nghe bài hát này, bên dưới video có dòng chữ phụ đề, bất kể là giai điệu hay là lời ca, tôi cũng chưa cảm thấy có gì đặc biệt. Nhìn đội ngũ xe hoa bật đèn pha nhấp nháy nhánh đi trên đường, tôi quay đầu nhìn vào mắt thầy S, vẻ mặt anh rất bình tĩnh, không có gì đặc biệt.

Giọng nam vẫn đang hát:

“Đêm qua anh mơ thấy con mưa sao băng vẽ nên biểu tượng tình yêu.

Anh ôm chặt lấy em, vòng tay chính là quỹ đạo tình yêu.

Anh muốn xuyên qua sự hư ảo của giấc mộng, đứng ngay trước mặt em tuyên bố thật to.

Anh muốn cùng em bạc đầu giai lão.

Dù cho bình phàm, đạm bạc cũng tốt.

Mỗi ngày đều nghe em lái nhái bên tai.

Anh vẫn ở bên cạnh em cười ngốc nghếch...”

Bài hát đến đoạn này, thầy S quay đầu nhìn tôi cười, tôi thực sự phải cố gắng kìm lắm mới không khóc.

008.

Sau khi cưới thầy S, điều khiến tôi khó có thể chịu đựng nhất chính là, mỗi khi gặp học sinh của thầy S, học sinh lại chào tôi: “Chào thầy ạ, chào cô ạ.”

Khi bạn học về trường họp mặt cũng hỏi: “Thầy S có khỏe không thế cô ơi?”

Ngay cả cô bạn thân cũng không buông tha cho tôi, gọi điện thoại nói: “Giấy chứng nhận cấp bốn của mình có rồi, vốn định nhờ cậu giúp đi qua trường lấy hộ, sau nghĩ lại, tìm thầy S càng tiện càng nhanh hơn, không cần làm phiền cậu. Em có phải rất tâm lý không hả, cô ơi?”

Cô, cô, cô...

Thân phận này vừa được nâng lên đã cảm giác như mình lập tức già đi hai mươi tuổi.

Tôi kháng nghị, muốn thầy S nghĩ biện pháp, ít nhất làm thế nào để học sinh của anh đừng gọi tôi là cô nữa.

Thầy S liếc nhìn tôi, rất bình tĩnh hỏi: “Chứ không lẽ gọi là đàn chị?”***

*** *Chú thích: Trong bản gốc, mọi người gọi thầy S là “lão sư” tức là “thầy giáo”, gọi đùa tác giả là “sư mẫu” tức là “vợ của thầy giáo”. Thầy S hỏi tác giả nếu không muốn bị gọi là “sư mẫu”, không lẽ muốn được gọi là “sư tỷ”?*

Tôi ghen lời, học sinh của anh ấy không biết tôi đã từng là học sinh của anh hả? Thôi bỏ đi, cô thì cô.

009.

Tôi cảm thấy có một câu miêu tả quan hệ giữa người với người cực kỳ chuẩn xác, đó chính là: khoảng cách sinh ra cái đẹp.

Trước đây chưa sống cùng nhau, tôi còn tưởng thầy S tuy rằng nhạt nhẽo nhưng xử sự khéo léo, kiên nhẫn, tính cách cũng không tệ lắm. Nhưng mà, sau khi sống cùng nhau, tôi phát hiện phán đoán của tôi đã sai rồi.

Thầy S thích sự tích cực mà tôi là người cứ mơ hồ. Khoảng cách quá thân cận, những khuyết điểm nhỏ như lỗ chân lông của mỗi người bắt đầu lộ ra.

Tôi là kiểu phần tử dạy mãi vẫn không sửa được, nhắc nhở nhiều lần rồi, thầy S cũng dần mất hết kiên nhẫn. Vì thế, cái cọ chỉ là vấn đề sớm muộn.

Kỳ thực bây giờ nhìn lại những ngày tháng đó, đó chắc hẳn chính là thời kỳ đen tối của hôn nhân, thường là tôi kêu gào ầm ĩ, thầy S thì thoảng đáp lại hai câu nhưng lại khiến tôi ghen lời đến mức im miệng luôn. Đúng, đó phải gọi là đấu võ mồm thì thích hợp hơn.

Tôi từng viết một cuốn sách tên là “Nếu em mạnh khỏe”. Có bạn đọc hỏi tôi: “Chị Tĩnh Du, nam chính Mạc Hoài Viễn có nguyên mẫu không? Nguyên mẫu là thầy S nhà chị sao?”

Đáp án là... Đương nhiên không phải. Mạc Hoài Viễn đẹp trai, lắm tiền, si tình, biết quan tâm chăm sóc, có vô số ưu điểm. Thầy S không có điểm nào khớp cả, thật sự luôn.

Nhưng tôi nhớ rất rõ, trong truyện có một đoạn thế này, Mạc Hoài Viễn nói với nữ chính: “Nếu chúng ta cãi nhau, em không cần đi, anh đi là được. Vì chỉ cần em còn ở đây, anh rất nhanh sẽ quay trở về.”

Tình tiết này thực ra có nguyên mẫu.

Tôi không nhớ rõ ngày hôm đó vì sao chúng tôi lại to tiếng, dù sao tính tình tôi cứ như một quả pháo, châm lửa một chút là nổ. Thầy S ngày hôm đó cực kỳ cố gắng tranh cãi, nói sự thật giảng đạo lý, nói tới mức bao sai lầm của tôi không cách nào che giấu được. Tôi rất nóng tính nhưng hay sĩ diện, cãi nhau mãi, cuối cùng tôi không nhịn được, đập cửa mà đi.

Không nghe tiếng người đuổi theo phía sau, tôi càng đau lòng, bước ra cửa cũng mặc kệ đông tây nam bắc, chạy lung tung một hồi. Khi tôi ra khỏi nhà quá vội vã, hai tay trống trơn, không có ví tiền cũng không có điện thoại. Trời thì tối, trong trường có bảo vệ tuần tra, chắc chắn so với bên ngoài trường an toàn hơn. Tôi không dám đi quá xa, cuối cùng tìm cái ghế đá trống ngồi xuống.

Cũng may là mùa này không nóng quá cũng không lạnh quá, ban đêm ngoại trừ việc quá yên tĩnh thì không có bọn muỗi đáng ghét.

Tôi ngồi một mình như một con ốc, con giận cũng từ từ tiêu tan. Tôi bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của mình. Thứ nhất là không có tiền, thứ hai là ở thành phố này những người bạn mà tôi quen biết không nhiều, nửa đêm đi quấy rầy người ta chắc chắn không thích hợp. Về nhà? Không được, tuyệt đối không được, đi cũng đi rồi, nếu lại mặt dày quay về, sau này còn có tồn nghiêm nữa không...

Một loạt nhưng suy nghĩ giả thiết lần lượt hiện lên, tôi thực sự không có nơi nào để đi, trong lòng càng lạnh lẽo. Trong lúc đang đau lòng, tôi nghe có tiếng bước chân từ xa tới gần, sau đó là ánh đèn pin chói mắt.

Người đó đi đến trước mặt tôi, kéo tay tôi, giọng nói thật nhẹ nhàng thật dịu dàng: “Vợ à, đi thôi, chúng mình về nhà đi.”

Tôi không cử động, anh ấy kéo vài cái, thấy tôi không có phản ứng gì, cuối cùng thở dài: “Anh vốn đã chuẩn bị đuổi theo em rồi, nhưng anh lại sợ càng đuổi theo em, em chạy trốn càng nhanh, nhờ đâu không cần thận vấp ngã thì làm sao? Thế nên anh quyết định cầm điện thoại và chìa khóa đi ra.”

“Nhưng vừa xuống tầng dưới, tìm mãi cũng không thấy em, anh biết em chắc đã đi xa rồi, mà em lại chẳng mang theo cái gì cả, anh chỉ có thể đi tìm khắp nơi. Anh biết, em rất sĩ diện, nếu anh không tìm được em, chắc chắn em sẽ không chịu tự đi về. Sau này em xem thế này có được không, nếu chúng mình lại cãi nhau như vậy nữa thì em cứ đuổi anh đi, dù sao mặt anh cũng dày, vừa đi đã về luôn, không cần em phải đi tìm, vì chỉ cần em ở nơi nào, anh nhất định sẽ về nơi đó.”

P/S: Có đôi khi tiểu thuyết thật sự sinh ra từ đời thực, đương nhiên là hoàn mỹ hơn đời thực.

010.

Tình trạng đấu võ mồm này giằng co kéo dài một thời gian, sau đó tôi đột nhiên ngã bệnh phải nằm viện. Vốn dĩ bác sĩ yêu cầu phải ở lại sáu ngày, nhưng tôi thực sự không ở trong viện nổi nữa, một ngày trước đó liền xin xỏ bác sĩ trực ban cho tôi về nhà qua đêm, để sáng hôm sau lại tới viện, sau đó sẽ làm

thủ tục xuất viện.

Khi về đến nhà đã là 7 giờ tối. Tôi ngồi trước màn hình máy tính lên mạng, S nấu cháo cho tôi, bảo tôi ăn một chút.

Ở viện đã nhiều ngày như vậy, truyền bao nhiêu chất lỏng vào cơ thể, tôi thực sự không có cảm giác đói nên nói: “Em không muốn ăn.”

S kiên trì khuyên tôi ăn một chút, tôi lại cảm thấy đã không muốn ăn lại phải cố mà ăn sẽ càng khó chịu hơn thế nên nhất quyết không chịu.

Vì việc này mà chúng tôi lại cãi cọ một hồi. Tôi không thèm để ý đến anh ấy, có lẽ cơ thể đang trong thời kỳ dưỡng bệnh nên dễ bị một, liền nằm lên giường ngủ mê man.

Cũng không biết tôi đã ngủ bao lâu, sau đó lại mơ mơ màng màng tỉnh lại, tôi muốn gọi thầy S nhưng lại phát hiện mình không có cách nào lên tiếng nổi, hơn nữa cả người không còn chút sức lực.

Tôi nằm trên giường kêu mấy tiếng “ừ ư hừ hừ”, thầy S phát hiện tôi có gì đó không ổn, lại gần sờ trán tôi: “Á, sao lại nóng thế này!”

Tôi cố hết sức nói: “Em khó chịu quá.”

Thầy S lập tức đỡ tôi ngồi dậy: “Chúng ta tới bệnh viện.”

Tôi lắc đầu: “Em đi không nổi.”

“Anh gọi cấp cứu 120.” Anh vừa nói vừa cầm điện thoại.

Tôi lại lắc đầu: “Em không muốn tới bệnh viện, em vừa mới từ đó về, chúng mình cứ theo dõi thêm đã, có khi không sao đâu, ngày mai mình tới bệnh viện sớm một chút, được không?”

Thầy S do dự vài giây, cuối cùng cũng gật đầu: “Anh rót nước cho em, em uống nhiều nước một chút.”

Tôi nói “được”, sau đó lại kêu lạnh, kết quả đắp hai cái chăn lông dê vẫn không đỡ hơn.

Tôi bảo thầy S đi mua cho tôi thuốc hạ sốt nhưng anh ấy không chịu.

Tôi liền kéo tay anh ấy, bắt đầu nói gì đó. Không bao lâu sau, anh ấy buông tay tôi ra, nói là đi mua thuốc hạ sốt, sau khi ra khỏi nhà, cứ năm phút đồng hồ anh ấy lại gọi điện thoại cho tôi một lần.

Anh ấy đi ra ngoài đại khái khoảng hai mươi phút, trong hai mươi phút này, tôi cảm thấy mình dường như đã đi tới một nơi nào đó rất xa sau đó lại trở về, cũng cảm thấy khá hơn nhiều.

Thầy S giúp tôi đo nhiệt độ cơ thể, vừa cầm nhiệt kế vừa xóc chăn lên khỏi người tôi, mới phát hiện cả chăn và ga trải giường đều đã ướt đầm. Tôi có cảm giác như người mình đang bốc khói vậy.

Đo nhiệt độ cơ thể, 39 độ 7, người đã ra đầy mồ hôi mà còn sốt cao đến thế. Sau đó, thầy S giúp tôi lau mồ hôi, thay quần áo, đỡ tôi ngủ thêm một lúc. Ngày hôm sau đi bệnh viện, khi đi ngang qua phòng khám của trường, bác sĩ của phòng khám rất thân với tôi, nhìn thấy tôi liền chạy ra hỏi: “Tiểu Y, cô thế nào rồi? Tôi qua chồng cô hoảng muốn chết luôn, gọi tôi tới nhà hỗ trợ xem cô thế nào, nhưng chỗ tôi nhiều người bệnh quá đi không nổi.”

Tôi không nói gì, thầy S cũng im lặng.

Bác sĩ tiếp tục nói: “Tôi thấy anh ấy lo đến mức hai mắt đều đỏ cả lên nên bảo anh ấy dứt cho cô uống nhiều nước vào, chú ý quan sát phản ứng của cô, nếu thấy có gì không ổn lập tức gọi cấp cứu 120...”

Có xe taxi đi tới, thầy S vẫy xe. Trên đường đi tôi vẫn ngồi im không nói gì, tối hôm qua cứ hai mươi phút tôi lại uống một cốc nước, vào nhà vệ sinh vô số lần, nửa đêm gần sáng nhiệt độ cơ thể ổn định 38 độ 5, thầy S vẫn luôn sợ điện thoại di động có phóng xạ nên có thói quen tắt máy khi ngủ, để điện thoại bên gối, trông tôi cả một đêm.

Tới bệnh viện, thầy S nhìn phòng khám một lúc lâu rồi đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Có bác sĩ y tá, cuối cùng anh cũng có thể yên tâm một chút rồi.”

Tôi nhìn anh, anh lại cười nói: “Tối hôm qua em kéo tay anh nói mê sảng, em nói nếu em chết đi, anh có thể tìm một người vợ khác, nhưng mà phải tìm một người tính tình tốt, tuyệt đối đừng động tí là cãi nhau với anh, chỉ cần anh đừng quên em là được.”

Tôi thực nghi ngờ người nói những lời đó tuyệt đối không phải là tôi, nếu không sao tôi có thể không có chút ấn tượng gì được.

Thầy S thấy tôi đang cố gắng nhớ lại, lại nói: “Sau khi anh nghe xong cảm thấy cực kỳ khó chịu, anh nghĩ chỉ cần em không sao, sau này chúng ta cãi nhau, bất kể ai đúng ai sai, anh nhất định sẽ xin lỗi trước, chỉ cần em ở bên cạnh anh, em mãi mãi là người đúng.”

Sau đó thầy S thực sự làm như vậy, bất kể chúng tôi vì chuyện gì mà khác nhau, chỉ cần cãi nhau xong, không lâu sau đó, anh ấy sẽ không cần thể diện, lại gần dỗ dành tôi. Tôi cũng không phải người không biết điều, người ta đã cho tôi bạc thang, tôi cũng tự nhiên đi xuống.

Môi và răng gắn kết như vậy mà còn thường có lúc xảy ra va chạm, cái cọ này kia, cuộc sống này chính là cùi gạo dầu muối tương dấm trà, các kiểu hương vị hòa quyện mới có thể muôn màu muôn vẻ, nhưng mà, tấm lòng phóng khoáng một chút thì sẽ càng dễ dàng hạnh phúc hơn một chút.

Khoảng mấy năm sau đó, tôi mở ra xem lại nhật ký điện tử đã viết lúc trước, bên trong có ghi lại mấy chuyện giận dỗi giữa bọn tôi, trong lòng rất cảm động. Đêm hôm đó, tôi hỏi thầy S: “Ngay từ đầu anh vẫn luôn cãi cọ với em, làm thế nào mà đã sửa lại, hơn nữa còn nhanh như thế?”

Thầy S nằm bên cạnh tôi, nghĩ nghĩ nói: “Thực ra khi đó, những gì em không thích anh đều từ từ sửa, chỉ là em không phát hiện ra mà thôi.”

Tôi bất ngờ hỏi: “Anh có sửa sao?”

Thầy S cười: “Có sửa. Ví dụ như, em không thích anh thức khuya, vì thế anh bắt đầu cùng em ngủ sớm dậy sớm; em không thích anh vừa lên giường đã ngủ say như chết, anh bắt đầu cùng em nói chuyện phiếm; em không thích anh tự ý mua những đồ mình thích, thế nên khi anh muốn mua đồ gì trong nhà liền hỏi ý kiến em trước. Đại khái chính là những chuyện linh tinh như thế.”

Tôi nghĩ lại, thấy những gì anh ấy nói đều đúng, chỉ là trước kia tôi cảm thấy những việc đó đều là lẽ thường tình cho nên không phát hiện ra tâm ý của anh: “Anh không cảm thấy vì một người mà thay đổi bản thân là thiệt thòi, đáng thương sao?”

Thầy S cười to: “Sao có thể như thế? Khi em yêu một người, em làm gì cũng đều cam tâm tình nguyện, sao có thể thấy thiệt thòi? Có thể vì em mà thay đổi, trong mắt anh, rõ ràng là niềm hạnh phúc thực sự.”

011.

Năm đầu tiên lấy chồng, tôi trải qua Tết Âm lịch ở nhà thầy S, tôi đã lớn như vậy nhưng đó là lần đầu tiên đón Tết Âm lịch xa nhà.

Vì hai nhà không ở cùng một tỉnh, tập tục cũng không giống nhau. Tôi không quen lắm lại vì nhớ nhà nên hơi rầu rĩ không vui.

Thầy S mua rất nhiều pháo hoa, trong sân của khu nhà cũng náo nhiệt hẳn lên, anh dắt tôi xuống, cùng mọi người xem pháo hoa, cũng tự mình đốt một ít. Khi chơi xong, lúc đi lên lầu, tiệc đêm giao thừa cũng đã gần kết thúc.

Đến 12 giờ, thầy S vội vàng chúc tết bố mẹ, tôi cũng cùng anh chúc năm mới bố mẹ.

Bố mẹ chồng vui vẻ tươi cười hơn hờ, mỗi người cho tôi một bao lì xì, thầy S cũng có.

Khi anh ấy nhận bao lì xì, còn cười nói: “Có Tiểu Y nên con cũng được thom lây, đã bao nhiêu năm rồi con đâu có được nhận bao lì xì. Được rồi, Tiểu Y, chúng mình chúc tết bố mẹ đi.”

Anh ấy lại nói “bố mẹ”, tôi biết anh đang nói bố mẹ tôi. Chúng tôi mở video, cuộc gọi vừa thông, tôi liền nhìn thấy bố mẹ, em trai ngồi trước máy tính, mũi đã sứt sùi. Tôi nghĩ bọn họ trong lòng hẳn cũng khó chịu, sống cùng nhau đã hơn hai mươi năm nay, nói rồi xa liền rồi xa, tôi kim lòng không khóc.

Thầy S nói, ngày mừng hai sẽ đưa tôi về nhà chúc tết, bố mẹ tôi liền nở nụ cười. Lại nói thêm vài câu, trong lòng tôi cũng thấy dễ chịu hơn nhiều, đêm đã khuya, chúng tôi chuẩn bị đi ngủ.

Tôi thu dọn xong, lên giường nằm, thầy S lại gần, lấy bao lì xì từ trong túi áo túi quần, khi đang chuẩn bị cất bao lì xì vào ví, tôi liền xóc chăn nhảy dựng lên, đứng trên giường chấp tay hành lễ với anh, nói: “Chồng à, chúc anh cung hỉ phát tài, cho em bao lì xì nào.”

Tay anh khựng lại, khi quay đầu nhìn tôi, tay cầm bao lì xì đã đưa cho tôi: “Thôi được rồi, dù sao em cũng không có bao lì xì này, cho em cả đây.”

Tôi vui sướng nhận lấy rồi lại giơ hai tay về phía anh, nói: “Chồng à, cho em bao lì xì nào, cái của riêng anh ý.”

Thầy S dở khóc dở cười, liền mở ví ra, có mấy tờ liền đưa tôi hết, còn khẽ nói: “Sao tôi lại cưới một người tham tiền thế này...”

012.

Tôi bị cảm nặng, trong tầm tay không có khăn giấy, đành đi đến phòng làm việc, nhìn thấy bên cạnh máy tính của thầy S có khăn giấy, liền lấy một tờ, bắt đầu xì mũi.

Âm thanh kia vừa vang lại vừa kéo dài, xì một hồi, tôi sáng khoái, lúc này mới phát hiện ra thầy S vốn còn đang vui đầu soạn giáo án đã ngẩng đầu lên, nhìn tôi ngơ ngác.

Chắc là do từ khi kết hôn tới nay, tôi chưa bao giờ để lộ về mặt này trước mặt anh, khiến anh ấy có phản choáng váng.

Lúc ấy tôi rất xấu hổ, cười ha ha hai tiếng, muốn nói gì đó hòa hoãn bầu không khí. Có lẽ do tôi quan sát phản ứng của thầy S một cách quá nghiêm túc, thời gian nín thở kéo dài hơi lâu, chờ đến khi tôi muốn nói gì đó, tôi lại phải thở ra một hơi trước.

Kết quả, không hiểu sao tôi lại xui xẻo tới mức trong lỗ mũi vẫn còn nước mũi, nước mũi này còn rất thích thể hiện, biến thành một đường dài ngoằng thò ló ra khỏi mũi tôi, vì thế tích quá lớn mà “bẹp” một tiếng, văng đến nửa mặt tôi.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thực chỉ muốn đâm đầu chết đi cho xong, ngược lại thầy S sắc mặt lại thản nhiên, nhìn tôi nói: “Hồi học đại học, có một buổi

tôi anh ăn mỹ gói, bạn cùng phòng của anh đem theo thương tích về phòng. Anh hỏi cậu ấy làm sao, cậu ấy nói cậu ấy muốn ăn thịt chó, quyết định đi bắt chó, đã không bắt được còn bị chó đuổi theo đến nửa đêm, chưa hết, còn ngã mấy lần mới về được đến nơi. Anh cười cậu ta ngu ngốc, muốn ăn thịt chó thì ngoài chợ có bán, đi bắt chó làm gì, kết quả anh cười không khống chế được, một sợi mỳ liền phun ra từ trong mũi. Ừ, từ mũi phun ra bong bóng không đáng sợ, phun ra sợi mỳ mới đáng sợ.”

Tôi tưởng tượng dáng vẻ từ trong lỗ mũi thầy S thò lò ra một sợi mỳ, cười nghiêng cười ngả, cảm giác xấu hổ lúc trước cũng không còn.

Sau đó, tôi đọc được trên mạng một truyện cười tương tự, cố ý nhắc đến chuyện đó để chê cười thầy S, nói: “Chồng ơi, anh xem này, còn có người làm chuyện ngu ngốc giống anh này.”

Thầy S đọc truyện cười trên mạng rồi nói: “Cái này vốn dĩ chính là truyện cười, anh dựa theo đó bịa ra thôi, em lấy anh lâu như thế rồi, có từng bao giờ thấy anh ăn mỹ gói chưa?”

Thầy S thực sự không thích ăn mỹ gói, nói là khi vào đại học gặp phải con bão lớn, không có cách nào đi ra ngoài, ở trong ký túc xá suốt bốn ngày liền chỉ toàn ăn mỹ gói, từ đó về sau anh ấy không còn đụng vào mỹ gói nữa.

Tôi lại bị anh ấy lừa, nhưng nể tình anh ấy dùng câu chuyện trên mạng ra逗 tôi, tôi cũng không so đo với anh ấy.

013.

Xem xong một bộ phim truyền hình, tôi bị anh nam chính đẹp trai trong phim mê hoặc, khi phim hết còn hơi nuối tiếc, tâm trạng cũng vì thế mà tụt dốc.

Thầy S thấy có gì đó không ổn, hỏi: “Sao thế?”

Tôi đáp: “Phiền lòng.”

Thầy S có lẽ thấy khó hiểu, hơn một tiếng trước tôi còn chia cho anh ấy món kem mà tôi thích nhất, sao xem xong mấy tập phim mà đã thay đổi thế này? Anh lại hỏi: “Vì sao phiền lòng?”

Tôi đáp: “Không có cơ hội nên phiền lòng.”

Thầy S: “Không có cơ hội gì? Em muốn có cơ hội gì?”

Tôi: “Không có cơ hội lấy nam thần.”

Thầy S càng thấy khó hiểu: “Ai không có cơ hội lấy nam thần?” Đường cung phản xạ của anh ấy khá dài, hơn nữa còn tự tin cho rằng trong lòng tôi chỉ có anh ấy, cho nên không hiểu ra vấn đề.

Tôi: “Em, em không có cơ hội lấy nam thần, vì em đã lấy anh rồi.”

S cuối cùng cũng hiểu ra, liếc nhìn tivi, thông thả nói: “Dù không lấy anh thì em cũng không có cơ hội lấy nam thần đâu.”

Tôi: “Vì sao?” Tôi tổn thương rồi nha.

Thầy: “Vì em xấu.”

Tôi thực sự muốn xắn tay áo lên liều mạng với anh ấy: “Em xấu à, thế sao anh còn nhất nhất đòi cưới em?”

Tôi vốn cho rằng anh sẽ nói “Do mất mủ”, “Nhất thời bị che mắt” kiểu thế, tiếp tục chọc tức tôi, kết quả anh lại lắc đầu nói: “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Quyết định quan trọng nhất

EDITOR: HANNAH

Ngay cả cãi nhau cũng thật hăng

Sẽ không có sự lạnh lùng

Vì tình yêu đích thực không có thắng thua

Chỉ có yêu thương

Lần đầu tiên tôi và thầy S cãi nhau kịch liệt nhất là vì chuyện con cái.

001.

Sau khi đăng ký kết hôn, bố mẹ chồng liền thể hiện mong muốn mong cháu có cháu bé, nhưng chúng tôi không để tâm, khi đó cảm thấy vợ chồng mới cưới, hai người vừa mới sống chung, ít nhất cũng phải hòa thuận rồi mới có con.

Thực tế đã chứng minh, giai đoạn mới cưới của chúng tôi cũng chẳng hòa thuận cho lắm. Con cái không phải đồ vật, đợi sau khi có tình cảm, tự nhiên sẽ có kết tinh.

Nếu sinh con mà không thể cho con một môi trường lớn lên thật tốt, để con có thể khỏe mạnh trưởng thành thì tôi thà rằng không sinh. Tôi cho rằng đây là vấn đề trách nhiệm, sinh con rồi thì phải chăm lo cho con, cái gì mà nhà nghèo nuôi kiểu nghèo, nhà giàu nuôi kiểu giàu, quan điểm này tôi không hoàn toàn tán thành.

Thầy S bị bố mẹ giục thành ra sốt ruột, liền bàn bạc với tôi. Tôi cảm thấy mình còn trẻ, còn chưa chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Tốt nghiệp chưa được bao lâu, thân phận của tôi đã có bước thay đổi lớn, từ học sinh của anh trở thành vợ của anh, nếu lại bắt tôi ngay lập tức phải làm mẹ, nói thật, tôi cảm thấy khó tiếp nhận. Vả lại, nhà cửa còn chưa chuẩn bị xong xuôi, chuyển nhà quá vất vả, tôi không muốn có con rồi còn phải kéo theo con đi chuyển khắp nơi. Chưa kể một đồng lý do tình hình này kia nữa, dù sao quan điểm của tôi chính là, trong tương lai gần tôi sẽ không muốn có con.

Mà thầy S lại không đồng ý, anh ấy cảm thấy những điều tôi băn khoăn đều không phải vấn đề lớn: chuẩn bị tâm lý chưa kỹ càng có thể từ từ điều chỉnh trong quá trình mang thai; nhà đã mua rồi, chỉ chờ giao nhà là có thể trang trí lại, chúng tôi chỉ phải ở trong căn nhà hiện giờ nhiều nhất là đến cuối hè, đến khi trang trí xong nhà mới, chỉ phải dọn sang một lần, sẽ không cần đi chuyển nhiều nữa.

Chúng tôi từ bàn bạc chuyển thành tranh cãi, hai bên cha mẹ cũng đều cho rằng kết hôn rồi thì phải sinh con. Thời gian dài, tôi đã sắp không chịu nổi áp lực, trong lòng buồn phiền muốn chết, sau đó nhìn cái gì cũng không thuận mắt. Một hôm anh vừa nhắc tới chuyện sinh con, tôi liền nổi cáu.

Chỉ cần một chút mồi lửa, đám cháy này đã lan khắp đồng cỏ. Hai người chúng tôi không ai nhường ai, cãi cọ một hồi, bao nhiêu lời nói tàn nhẫn đều lòi ra hết.

Tôi chất vấn anh: “Có phải anh kết hôn là để tìm một người sinh con không? Anh cho rằng sinh con là để hoàn thành nhiệm vụ à? Há miệng ra là xong à?”

Thầy S cãi lại: “Anh biết chuyện này cần bàn kỹ hơn, không phải anh đang bàn với em sao? Em nổi cáu như thế làm gì?”

Tôi: “Em có thể không nổi cáu à? Suốt này cứ sinh con, sinh con, sinh con! Xin lỗi nhé, bây giờ em chưa muốn sinh con, mọi người càng ép em, em càng không muốn sinh. Nếu anh cứ nhất định phải sinh con bây giờ thì ngại quá, anh tự đi tìm người khác mà sinh, em không cản anh!”

Thầy S: “Em nói cái gì? Em nhắc lại lần nữa xem!”

Tôi: “Anh đi tìm người khác đi, chúng ta ly hôn, em sẽ không cản đường anh nữa!”

Khi hai chữ “ly hôn” này bật ra khỏi miệng, tôi lập tức hối hận, thực sự hối hận. Nhưng mà, con người đang lúc tức giận lại hiếu thắng, lời ra nói ra sẽ không thể thu lại, anh bảo tôi lặp lại, vậy tôi lặp lại một lần.

Thầy S nhìn tôi, gật đầu, nói: “Được.”

Tôi vừa nghe anh nói “Được”, liền cảm thấy mối tình này kết thúc rồi, trong lòng cực kỳ khó chịu, sau đó bật khóc.

Tôi khóc một lúc lâu, thầy S cũng không tới dỗ tôi, tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc, kéo vali hành lý tới phòng khách. Thầy S ngủ trên sô-pha, nhìn thấy vali hành lý liền ngồi dậy, im lặng một lúc rồi hỏi tôi: “Em đi đâu?”

Tôi đáp: “Về nhà.” Vừa nói còn vừa khóc nức nở.

Anh thở dài, kéo tôi lại gần, nói: “Chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không? Anh đã nghĩ kỹ rồi, em còn trẻ như vậy, còn có nhiều nơi chưa được đi, con cái sẽ dễ trở buột bước chân của em, đối với em sẽ không công bằng. Hay là việc này chúng ta cứ hoãn lại đã. Thực ra, có rất nhiều nơi anh cũng muốn cùng em đi ngắm nhìn.”

Nước mắt tôi lại rơi lã chã.

Thầy S tiếp tục nói: “Được rồi, đừng khóc, cãi nhau nặng lời như thế cũng không phải chỉ có mình em khó chịu. Em khó chịu còn có thể khóc, còn anh thì sao? Anh già đầu rồi, không thích hợp khóc nữa.”

Tuy anh nói vậy nhưng tôi ngừng đầu nhìn, lại thấy hai mắt anh đỏ lên.

Sau đó tôi hỏi anh, rõ ràng đã không muốn ly hôn, vì sao còn gật đầu đồng ý. Anh nói: “Cũng không thể chỉ khiến mình anh khó chịu chứ, không dạy cho em một bài học, sau này em cứ hơi tí lại lòi hai chữ kia ra dọa anh, không phải à.”

Có điều, từ đó về sau, chúng tôi thi thoảng vẫn cãi nhau nhưng đều cố gắng lý luận rạch ròi, không hề nói những lời tàn nhẫn. Còn hai chữ “ly hôn” kia, cho tới tận bây giờ, hình như chúng tôi cũng chưa từng nhắc đến.

002.

Hoàn thi lên nghiên cứu sinh, tôi quyết định ra ngoài đi làm.

Sau khi đi làm, tôi đi sớm về trễ, thường xuyên phải làm thêm giờ, đi công tác, cảm thấy việc trải qua một cuối tuần của hai người thật quá xa xỉ.

Tôi cảm thấy thầy S trong lòng rất bất mãn chỉ là ngoài miệng không nói ra. Sau đó vị trí của tôi cũng dần dần cao lên, áp lực cũng càng lúc càng lớn.

Mấy tháng bận rộn nhất qua đi, tóc tôi rụng nhiều nghiêm trọng, cân nặng cũng giảm đi không ít, ban đêm còn thường mơ thấy ác mộng. Có một đêm, tôi mơ thấy mình dẫn theo cả đội liều mạng tiến lên, thế nhưng thành tích lại rất kém cỏi, tôi sợ hãi đến mức bật khóc trong mơ.

Thầy S bật đèn đầu giường, lay tôi tỉnh dậy, sau đó tôi khóc một lúc lâu mới ngừng lại.

Thầy S dứt khoát mặc quần áo, kéo ghế dựa ngồi bên mép giường, dáng vẻ sắp sửa vào bàn đàm phán: “Ngày mai em xin thôi việc đi.”

“Vì sao?” Tôi thấy mắt mình hơi đau, ra hiệu cho anh giảm độ sáng của đèn đầu giường, “Thôi việc lại phải đi tìm công việc mới.”

“Sau khi em từ chức, hãy nghỉ ngơi một thời gian. Nếu muốn tiếp tục đi làm thì tiếp tục đi làm, nếu không muốn đi làm, không phải em muốn viết lách gì đó à? Ở nhà viết lách cũng được.” Thầy S nói.

Tôi cân nhắc vài phút rồi lắc đầu. Tôi có suy xét riêng của mình, một là tôi đã vững chân trong công ty, nếu thôi việc thì thực sự đáng tiếc; hai là tôi cảm thấy phụ nữ nên độc lập về kinh tế, không có việc làm, cái gì cũng phải ngửa tay xin thì không tốt, hơn nữa không có việc gì làm, ngày nào cũng ru rú trong nhà, cũng sẽ buồn mà phải không?

Thầy S thấy tôi lắc đầu, sắc mặt lập tức khó coi: “Tình trạng của em bây giờ rất không tốt, em nhìn em xem, không hề điều hòa được áp lực và cảm xúc, cả người lúc nào cũng trong trạng thái lo âu, ăn không ngon ngủ không yên. Còn làm việc thế này thêm mấy tháng nữa, anh sẽ phải cân nhắc xem có nên đưa em đi khám bác sĩ tâm lý hay không. Bây giờ em không cần lo lắng về vấn đề cơm no áo mặc, như vậy công việc đối với em mà nói chỉ là để thỏa mãn nhu cầu cao của em, ví dụ như làm tinh thần em vui vẻ, hoặc là tâm lý thoải mái, nói trắng ra, chính là em thích công việc kia, làm công việc đó khiến em thấy vui vẻ. Anh hỏi em, bây giờ em làm việc có thấy vui vẻ không?”

Tôi lắc đầu, mỗi ngày đều phải xem số liệu, hơi tí lại bị lời ra quả trách, tôi sắp không thở nổi nữa rồi.

“Chính thế, em xin thôi việc đi, anh đưa em đi du lịch.” Thầy S dụ dỗ.

“Đi đâu?” Tôi hỏi. Anh nói không phải không có lý, nếu công việc biến thành sự tra tấn thì rốt cuộc có cần tiếp tục nữa hay không?

Đáp án của tôi, có lẽ là không.

Cuộc sống ngăn ngui, có thể vui vẻ qua đi, cũng có thể không vui vẻ mà qua đi, vậy vì sao không khiến cho mình trải nghiệm thêm chút niềm vui, thêm chút những điều tốt đẹp? Tôi không phải kiểu người thích tự hành hạ bản thân.

“Em muốn đi đâu?” Thầy S hỏi: “Em muốn đi đâu thì mình đi nơi đó.”

“Đi biển.” Tôi đáp không cần nghĩ ngợi, thực sự tôi chỉ muốn tìm một nơi trời cao đất rộng, có thể khiến bản thân thả lỏng.

“Để anh đi chọn địa điểm, em ngủ trước đi.” Thầy S đẩy ghế ra, đứng dậy, “Ngủ thật ngon, ngày mai xin thôi việc.”

003.

Nói đến nghỉ làm đi du lịch thì không thể không nói, kết hôn chưa được bao lâu tôi đã phát hiện hình như thầy S có chứng sợ máy bay, đi đâu cũng không muốn ngồi máy bay, lý do của anh như sau:

“Tuy rằng máy bay là phương tiện giao thông có xác suất sự cố thấp nhất nhưng xác suất sống sót cũng là thấp nhất, gần như bằng không. Người đã xui xẻo thì uống nước cũng giắt răng, nếu thực sự gặp phải sự cố, bất kể em ngồi phương tiện gì cũng đều không trốn được. Cho nên tổng hợp từ hai yếu tố xác suất xảy ra sự cố và xác suất sống sót để nghiên cứu, anh cảm thấy chọn loại phương tiện giao thông nào đó vững vàng sẽ an toàn hơn, ít nhất còn có khả năng sống sót, máy bay thì...”

Nhưng anh ấy đã bắt tôi nghỉ việc rồi, sau đó hứa đưa tôi đi biển chơi. Tôi chọn Tam Á, vé máy bay so với vé tàu hỏa còn có lời hơn không ít.

Tôi bắt đầu dụ dỗ anh ngồi máy bay cùng tôi, vì thế liền có cảnh tượng dưới đây:

“Chúng mình đi máy bay được không anh?”

“Không được, tàu hỏa cũng tiện mà, dù phải chuyển xe một lần nhưng thời gian đi cũng không lâu.”

“Đi máy bay càng nhanh mà, trên máy bay có tiếp viên hàng không xinh đẹp, anh có thể mở rộng tầm mắt nhé.”

“Em còn nói hã, cũng đâu thiếu tiếp viên đẹp trai đâu, em nhìn một mình không đủ, còn muốn anh ngắm cùng em hã?”

.....

“Chồng ơi, anh xem, nếu đặt vé máy bay hôm nay thì quy ra giá rẻ mà, đi du lịch tốn tiền, chúng ta phải tiết kiệm một chút.”

“Nếu đã quyết định đi du lịch thì không cần tiết kiệm, bằng không làm gì cũng không được thoải mái.”

“Anh muốn em đi tàu hỏa, không thể ngồi trên máy bay ngắm cảnh biển bao la hùng tráng, cũng không thoải mái mà.”

“Khi tàu đi qua biển cũng có thể ngắm nhìn mà.”

“Đi lúc trời tối đen thì nhìn cái gì chứ.”

“Biển trong đêm đen cũng có vẻ đẹp riêng mà.”

.....

Công việc thuyết phục đây gian khổ vẫn còn tiếp tục. Có khách tới nhà chơi, là một người đồng nghiệp có quan hệ khá tốt với thầy S, thấy tôi đang xem vé máy bay liền hỏi: “Hai người định đi du lịch à?”

Tôi đáp: “Đúng vậy.”

Người đồng nghiệp hỏi: “Đi đâu thế?”

Tôi đáp: “Tam Á.”

Người đồng nghiệp cười: “Thảo nào lại tra vé máy bay, đi máy bay nhanh lắm.”

Tôi vội vàng gạt đầu, nói: “Đúng mà, đi máy bay chỉ mất hơn một giờ, nhưng mà thầy S không dám ngồi máy bay.”

Tôi nói xong còn cố ý thở dài buồn bực.

Người đồng nghiệp không tin nổi, nhìn thầy S, hỏi: “S, cậu nhát gan thế á?”

Thầy S lắc đầu, đi ra ngoài, nói: “Tôi đi pha trà cho cậu.”

Anh pha trà rất nhanh rồi quay lại, đưa trà cho người đồng nghiệp rồi nhìn tôi nói: “Đi máy bay thì đi máy bay, có gì mà không dám đâu, anh chỉ cảm thấy ra sân bay không tiện bằng ra nhà ga.”

Chờ đến lúc đồng nghiệp câu anh đi rồi, tôi cũng đã đặt vé máy bay xong. Vì là đi du lịch nên chưa đặt vé máy bay chiều về, chỉ có thể ngồi tàu hỏa.

Thầy S nhìn tin báo tôi đã đặt vé thành công, chậm rãi hỏi: “Nếu đi máy bay thì có thể mua hai phần bảo hiểm được không, người được hưởng đều để tên em nhé? Nếu thực sự xảy ra chuyện, có hai phần bảo hiểm đó, cuộc sống sau này của em sẽ được đảm bảo.”

Tôi thực sự muốn tát chết anh cho rồi, hai chúng tôi đều ngồi trên một chiếc máy bay, nếu anh ấy có mệnh hệ gì thì tôi có thoát được không? Nhưng mà, hóa ra thầy S nhà tôi rất sĩ diện nha.

004.

Khi đi Tam Á, tôi vì muốn thầy S cảm nhận được ngồi máy bay không chỉ an toàn, hơn nữa phong cảnh bầu trời cũng rất đẹp, tôi đặc biệt nhường vị trí gần cửa sổ cho anh. Ngày hôm đó trời đầy mây, ngồi trong khoang máy bay cảm giác trên đầu mình sáng rực, dưới chân lại là biển mây quay cuồng. . .

Trong suốt lúc bay, anh ấy không có gì bất ổn, còn tôi lại ừ tai nghiêm trọng, không biết có phải do dạo gần đây sức khỏe không tốt hay không, dọc đường đi tôi vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng thầm thấy may mắn khi về ngồi tàu hỏa.

Quãng thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, chớp mắt đã qua mấy ngày, chuyến du lịch cũng kết thúc. Chúng tôi đi tàu hỏa qua biển trước, sau đó đi xe về nhà.

Thầy S xách túi hành lý, vừa đổi xe vừa nói thầm: “Phiền thế không biết, nếu lúc về cũng đi máy bay thì tốt rồi.”

Tôi cực kỳ vui vẻ vì thầy S cuối cùng cũng thông suốt, không cứ đi đâu cũng đòi đi máy bay nữa, cứ thấy phương tiện giao thông nào tiện lợi thì chọn

thời.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên cảm thấy lúc trước thầy S không đi máy bay tuyệt đối có nguyên nhân, dù sao ngồi trên xe cũng buồn chán, tôi bắt đầu dò hỏi anh: “Đúng nha, nếu đi đâu khoảng cách xa thì máy bay là lựa chọn không tồi.”

“Ừ.” Thầy S cất hành lý xong, “Có đôi khi vé tàu hỏa còn khó mua hơn vé máy bay nữa.”

Đặc biệt là Tết Nguyên đán, tôi đồng ý với anh nhưng không biểu hiện ra ngoài: “Nhưng mà lúc trước anh không thích ngồi máy bay mà, có phải hồi trước anh thường xuyên vì không tranh được vé tàu hỏa mà rầu rĩ thối ruột không?”

Thầy S gật đầu: “Đúng vậy, đặc biệt là dịp Tết, căn bản đều không mua được vé, có đôi khi còn phải đổi xe vài lần.”

“Đoán chừng khi đó vé máy bay cũng không dễ mua.” Tôi nghĩ, dịp Tết mà, vé gì cũng không còn, không phải sao?

“Có, có một lần bố anh đặt cho anh vé máy bay nhưng anh bảo bố giúp anh trả vé, sau đó khó khăn lắm mới đổi được thành vé tàu hỏa.” Thầy S đáp.

“Bố không hỏi anh vì sao không muốn ngồi máy bay à?” Tôi cười, trong lòng đã tò mò muốn chết mà lại phải hỏi dò quanh co.

“Có hỏi.” Thầy S lại gật đầu, “Anh nói với bố, khi anh học kỳ 2 năm nhất, một người bạn học của anh không báo danh đúng hạn, bị muộn mất một ngày, sau đó anh hỏi cậu ta vì sao bị muộn, cậu ta nói cậu ta đi máy bay bị bắt cóc, bay tới thành phố khác, những hành khách trên máy bay đều ăn cơm hộp xong rồi mới bay trở về, bay qua bay lại một hồi như vậy, cậu ta bị tới muộn.”

Mọi người có tin nổi lời giải thích này không? Dù sao tôi cũng không tin, sợ chết chính là sợ chết thôi, cái gì mà bắt cóc chứ, anh ấy bịa ra thôi, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên anh ấy làm việc này.

005.

Sau khi đi du lịch về, tôi bắt đầu nghiêm túc sáng tác. Phải nói cũng may mắn, tôi tìm được một network platform* không tệ, người phụ trách biên tập cho tôi rất khách quan công chính, giao đề tài cho cả người mới. Chưa được bao lâu, sách của tôi đã được nhà xuất bản nhắm trúng, cuộc đời tôi bắt đầu rẽ sang một con đường khác.

Chuyện tôi viết lách, những người xung quanh gần như đều không biết.

Thầy S biết nhưng trước giờ lại không đọc truyện của tôi. Như vậy cũng tốt, tôi có thể tách bạch giữa cuộc sống trên internet và cuộc sống trên mạng.

Chúng tôi vẫn sống ở ký túc xá của công nhân viên, tầng trên tầng dưới đều là đồng nghiệp và người nhà của họ.

Việc tôi không đi làm, rất nhanh đã bị những người xung quanh phát hiện. Có một lần, một chị có quan hệ khá tốt nhắc nhở tôi: “Tiểu Y, sao em không đi làm nữa? Rất nhiều người nói với chị là em muốn ở nhà để chồng nuôi, như vậy không tốt đâu, phụ nữ vẫn nên độc lập một chút.”

Chị ấy có thể xuất phát từ lòng tốt nhưng tôi nghe xong vẫn thấy không thoải mái, trên mặt lại không biểu hiện gì, chỉ cười nói: “Đâu có, em vẫn làm việc mà.”

Chị ấy thấy kỳ lạ: “Công việc của em không cần ra ngoài sao?”

Tôi không đáp, hỏi ngược lại: “Chị nghe được từ ai là em không đi làm, muốn để chồng nuôi?”

Chị nghĩ nghĩ một lúc rồi vẫn nói cho tôi biết: “Là *** nói với chị.”

Người mà chị ấy nói tôi cũng quen, sống ở tầng một cùng khu nhà chúng tôi. Có mấy lần tôi cùng thầy S đi dạo trở về, xách theo túi lớn túi nhỏ đựng vào cô ấy, giờ nhớ lại ánh mắt của cô ấy nhìn tôi, thực sự không nghĩ thì thôi, ngẫm lại liền thấy rất có ý sâu xa.

Tôi thực sự rất muốn đi hỏi cô ấy, con mắt nào của cô ấy nhìn thấy tôi muốn ăn bám chồng thế. Nhưng mà nghĩ lại, cô ấy đã thích nói lung tung rồi, tôi còn so đo cái gì thật cái gì không với cô ấy làm gì?

Chờ thầy S đi làm về, vào nhà vệ sinh rửa tay, tôi đi theo anh, kể rõ chuyện này cho anh nghe.

Anh nghe xong, lau khô tay liếc nhìn tôi, hỏi: “Em tức giận lắm à?”

Tôi nghĩ nghĩ, tôi cũng không giận lắm nhưng thấy hơi bức bối, không biết phải miêu tả như thế nào nên tôi không nói gì.

“Thực ra thì,” Thầy S hạ giọng, “Thực ra thì em rất dễ bụng chuyện anh nuôi em à?”

Nếu thầy S có rất nhiều rất nhiều tiền để nuôi tôi thì tôi sẽ không cần tính toán sinh hoạt phí nữa, không cần hơi một tí lại phải cân nhắc tiền điện tiền nước, thường xuyên phải lên máy trang bán đồ sinh hoạt xem có giảm giá hay không, mua đồ không cần nhìn giá... Đừng trách tôi thiếu nghị lực, chuyện tốt như thế, tôi còn so đo cái gì, tôi vui còn không kịp ấy chứ?

Tôi im lặng suy nghĩ, thầy S thấy tôi không nói gì, nở nụ cười: “Anh sẽ chờ đến khi em viết sách kiếm được thật nhiều, thật nhiều tiền, sau đó anh không

cần đi làm nữa, mỗi ngày muốn ra ngoài dạo chơi mấy tiếng thì đi, người ngoài sẽ nói em nuôi anh, anh cũng sẽ vui vẻ nghe.”

Hóa ra ước mơ lớn nhất của thầy S là muốn thành thư sinh mặt trắng ăn bánh ha.

Miệng là của người ta, bạn không bịt lại được, vậy đừng làm gì cả. Trong cuộc sống này, đem người khác ra để tự làm bản thân mình ngọt ngào, thực sự chẳng có lợi gì.

006.

Lại đến kỳ tốt nghiệp, sinh viên của thầy S lại gửi giấy mời tới tiệc chia tay, dùng bút máy viết thêm một dòng: “Xin thầy đưa cả cô tới cùng.”

Thầy S đưa giấy mời cho tôi xem, hỏi: “Em có đi không?”

Tôi đang bí ý tưởng viết truyện, nếu anh ấy đi, tôi sẽ ăn cơm tối một mình, cũng chẳng có gì thú vị, vậy nên tôi gật đầu nói: “Đi đi, hy vọng sinh viên của anh đừng hỏi lung tung.”

Không ngờ lời này lại thành sự thật.

Vừa ăn được nửa bữa cơm, tụi sinh viên đã bắt đầu hiện nguyên hình. So với kỷ niệm về buổi tiệc chia tay của chúng tôi năm ấy cũng không khác lắm, luận văn đã biện hộ xong, kỳ thi cuối cùng của thời đại học đã qua, không còn phải lo lắng chuyện thi cử nữa, khi đối diện với giáo viên vẫn kính trọng như trước nhưng lại không còn sợ hãi.

Có bạn nữ bắt đầu đặt câu hỏi: “Cô ơi, cô và thầy S quen nhau như thế nào à?”

Tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Tôi còn chưa trả lời, có bạn nam đã chen vào, nói: “Cái này em biết, em biết! Cô là học sinh của thầy, cô ơi, bọn em có thể gọi cô là đàn chị phải không ạ?”

Tôi đổ mồ hôi càng nhiều, nhìn thầy S cầu cứu.

Thầy S bắt được tín hiệu, gõ gõ ngón tay lên bàn nhắc nhở: “Này này này, các cô các cậu có thù báo thù, có oán báo oán thì cứ nhắm vào tôi, đừng làm khó dễ cô ấy nữa, cô ấy hay xấu hổ lắm.”

Các bạn đều nở nụ cười, bắt đầu ăn uống.

Tôi cho rằng mình đã thoát được một kiếp nạn, kết quả là tôi sai rồi.

Có bạn sinh viên tới mời rượu, bung ly rượu đến trước mặt tôi, vừa nâng chén rượu vừa hỏi: “Cô ơi, em thực sự rất rất tò mò cô làm thế nào mà thu phục được thầy S. Thầy ấy nghiêm túc như vậy, khi hướng dẫn bọn em làm luận văn không nề tình chút nào. Chúng em là tổ **, chuẩn bị luận văn bị chậm, không theo kịp tiến độ, định lấy lòng thầy, để thầy thư thả cho bọn em mấy ngày. Một bạn nữ xách hai túi hoa quả lớn đi tìm thầy, kết quả thầy dứt khoát bắt bạn ý tham gia đợt bảo vệ thứ hai.”

Tôi biết đợt bảo vệ thứ hai của Đại học G, chính là lần đầu tiên bảo vệ không đạt tiêu chuẩn, sau khi sửa chữa luận văn phải bảo vệ lại một lần, nếu vẫn không thành công thì không có cách nào tốt nghiệp thuận lợi.

Thầy S lại gõ gõ mặt bàn: “Em đừng có đổ oan cho tôi, ** cũng đang ở đây đây, tôi mà không dọa bạn ấy một trận, bạn ấy có thể viết nhanh như thế được à? Nếu bạn ấy viết không nhanh thì sao có thể kịp để bảo vệ ngay đợt đầu.”

Anh vừa nói xong liền có một cô gái đứng lên, đỏ mặt cầm chén rượu đi tới bên cạnh tôi, khẽ nói: “Cô ơi, em mời cô và thầy, cảm ơn cô đã thu phục được thầy, cũng cảm ơn thầy đã cho em một đường thoát.”

Cái này... đúng là thịnh tình không thể chối từ.

Tôi đành phải nâng cốc đứng lên, trong cốc là nước chanh, các bạn nam bắt đầu kêu ca, nhất định bắt tôi phải đổi, nói đã hứa là không say không về rồi, uống nước chanh là không được.

Có một bạn nam cầm theo bình rượu định rót cho tôi, tôi sợ tới mức vội vàng che miệng cốc của mình.

Cuối cùng thầy S lại phải ra mặt, lần này anh đứng lên luôn, tách tôi khỏi đám sinh viên, sau đó đứng trước mặt tôi, giơ tay chỉ chỉ: “Mấy đứa các em không phải lúc nào cũng bảo thầy nhanh nhanh sinh em bé à? Xem ra chỉ là nói miệng thôi nhỉ, đâu có thật lòng đâu.”

Sinh em bé? Tôi nghe xong, không kim lòng được mà cúi xuống nhìn bụng mình, học sinh của anh cũng tự nhiên nhìn xuống bụng tôi.

Bạn nam đang định rót rượu cho tôi vỗ trán, sau đó cười nói: “Em tự phạt ba ly, tự phạt ba ly.”

Sau đó vẫn có mấy câu hỏi kỳ quặc được đặt ra, ví dụ như:

“Cô à, cô thích thầy bọn em từ khi nào thế?”

“Thầy S, thầy rung động với cô từ lúc nào?”

“Thầy ơi, thầy và cô, ai thích ai trước ạ?”

.....

Sau khi tan tiệc, thầy S có uống mấy chén rượu nhưng mà không say.

Chúng tôi về nhà, khi tới tầng dưới, thầy S nhìn tôi cười, hai mắt sáng lấp lánh: “Còn không khen anh à?”

Tôi hiểu anh có ý gì, vội vàng khen: “Ừ, chồng em đúng là chàng trai vàng trong làng giải vây.”

Thầy S rất hài lòng với danh hiệu tôi mới tặng cho anh, gật gật đầu, kéo tay tôi tiếp tục đi.

Tôi muốn trêu anh, cố tình lấy câu hỏi của sinh viên khi nãy hỏi anh: “Thầy ơi, thầy rung động với cô từ khi nào thế?”

Thầy S nhíu mày, dường như đang nghiêm túc tự hỏi rồi mới đáp: “Chắc là khi cô còn đang học trong trường.”

Tôi không ngờ anh lại trả lời thật, sau một hồi kinh ngạc lại hỏi: “Vậy sao lúc em còn đang đi học anh không thổ lộ luôn? Nói không chừng em và anh còn có thể ở bên nhau sớm hơn một chút.”

Thầy S trừng mắt với tôi, nói: “Có người nói với anh, thành phố này tệ quá, sau khi cô ấy tốt nghiệp sẽ lập tức rời đi, anh biết thổ lộ thế nào đây? Cô ấy phải rời đi, anh sợ không giữ cô ấy lại được.”

Tôi: “.....”

Sau đó, tôi không tài nào nhớ nổi mình có khi nào từng nói với thầy S như vậy, nhờ có anh nhắc lại, tôi mới loáng thoáng nhớ ra một chút. Đại khái hôm đó là một buổi chiều hoàng hôn khi sắp tốt nghiệp, tôi và cô bạn thân ăn no đi tản bộ, vô tình gặp thầy S ở bên ngoài sân vận động.

Anh ấy là thầy hướng dẫn luận văn của cô bạn thân, cô ấy đương nhiên sẽ tiến lên chào hỏi, sau đó lại nói chuyện vài câu.

Thầy S hỏi: “Sao không ra ngoài chơi? Đi lại trong trường còn chưa đủ nhiều à?”

Bạn tôi trả lời: “Phải đi chứ ạ, đi dạo nhiều thêm một chút, sau khi rời đi rồi có muốn quay lại cũng không dễ dàng.”

Tôi cũng đồng ý với cô bạn thân, gật đầu, còn nói thêm một câu: “Bên ngoài cũng có gì hay đâu? Cái thành phố tệ hại này, đâu đâu cũng là người, chán muốn chết. Sau khi tốt nghiệp em sẽ lập tức rời đi, trừ ngôi trường này, chẳng có chỗ nào đáng để em lưu luyến cả.”

Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ thầy S nghe xong lại ghi nhớ trong lòng.

Khi tôi trở về cũng từng do dự, đúng thật là thành phố này không giống với thành phố mà tôi thầm mong có thể sinh sống, không đủ hiện đại cũng không đủ mỹ lệ. Cô bạn thân nói với tôi, chúng ta lưu lại một thành phố nào đó, không phải vì thích bản thân thành phố đó mà là vì thành phố đó có người mà chúng ta yêu thích.

Khi ấy tôi còn chế cười cô bạn tôi tâm hồn ngọt ngào văn chương quá, tuy vậy tôi vẫn bị lay động.

Sống ở đâu không quan trọng, quan trọng là người đó ở nơi nào.

Cũng may mà mấy năm này, thành phố này trở nên càng ngày càng đẹp, tôi cũng càng ngày càng yêu nó, sẽ không ghét nó nữa.

007.

Thời tiết đổi mùa, thầy S vinh dự bị cảm.

Lại là ho khan, lại là sốt, không muốn ăn, sắc mặt trắng bệch, tôi nhìn mà thấy hơi đau lòng. Vì thế tôi tính làm mấy món ăn ngon, để anh ấy ăn thêm một chút, cũng có thể nhanh đỡ hơn.

Quả nhiên ăn xong một bữa ngon lành, tinh thần thầy S khá lên không ít, ngồi trên sô-pha, bắt đầu chỉ huy tôi làm việc.

“Vợ ơi, trên bàn có vết mỡ, em lau đi.”

“Vợ ơi, rót cho anh cốc nước đi.”

“Vợ ơi, quả sơn tra hỗ trợ tiêu hóa ý, cho anh hai miếng.”

“Vợ ơi...”

“Vợ ơi...”

“Vợ ơi...”

Tôi vật vờ lau nhà, anh ấy lại như ông lớn nằm trên sofa ra lệnh, dù cho anh ấy có là người bệnh, tôi bị anh ấy sai hết việc nọ đến việc kia cũng dần nổi cáu.

Nếu đã không chết trong im lặng thì phải bùng nổ trong lặng im. Đúng thế, tôi “bùng nổ” luôn. Tôi ném cây lau nhà xuống đất, quát lên: “Bà đây không làm nữa.”

Thầy S bị âm thanh của cây lau nhà tôi quăng xuống đất làm giật mình, xoay người bò dậy. Cả phòng dường như tràn ngập sự tức giận của tôi. Anh ấy không nói gì, chỉ đi vào phòng bếp rồi nói vọng ra: “Anh đi rửa bát.”

Bình thường vẫn là tôi nấu cơm, anh ấy rửa bát, hôm nay vì thấy anh ấy đang ốm, tôi ôm đồm luôn cả công việc rửa bát. Kết quả anh ấy cứ một chốc một lát lại sai tôi làm cái này cái kia, bát còn đang để trong chậu, chưa kịp rửa.

Đúng là phải bùng nổ mới có ngày tốt lành, nhìn anh ấy ngoan ngoãn rửa bát, tôi vẫn thấy không thoải mái, miệng lại cắn nhẩn:

“Thấy anh ốm nên em mới chăm sóc anh việc này việc kia, anh lại được đằng chân lân đằng đầu.”

“Anh tưởng anh bị ốm thì ghê gớm lắm à, có ai chưa từng bị ốm đâu.”

“Sau này nếu anh lại ốm, em mặc kệ anh sống chết thế nào, nhường anh một thước anh lại cứ muốn tiến lên một trượng.”

.....

Tôi vẫn đứng trong phòng ăn cần nhà cần nhẩn, thầy S lại không có chút phản ứng. Thế này thật không bình thường. Lúc bình thường tôi cần nhẩn anh cái gì, anh đều sẽ cố cãi lý đến cùng, hôm nay lại yên lặng như vậy, thực sự là biết sai rồi sao?”

Tôi còn đang buồn bực, trong phòng bếp lại có tiếng vọng ra, tiếng nước chảy ào ào, tiếng bát đĩa chạm vào nhau, thầy S hỏi to:

“Vợ à, em nói cái gì thế? Anh không nghe thấy.”

“Hả? Em nói gì cơ? Nói lại lần nữa đi, anh chẳng nghe thấy gì cả.”

“Anh không nghe thấy, không nghe thấy gì, hoàn toàn không nghe thấy gì hết.”

Tôi: “.....”

Rõ ràng là anh chơi xấu lại không muốn nhận sai, còn giả vờ không nghe thấy gì. Thầy S như thế này, ừm, khá là đáng yêu.

008.

Có đôi lúc, tôi vẫn thường hoài nghi mình có bệnh về mắt, rõ ràng đồ vật ở ngay trước mặt mà tôi cũng không nhìn thấy được. Tìm một lúc lâu, thực sự không có cách nào, tôi đành phải hỏi thầy S.

“Chồng ơi, anh có nhìn thấy kính của em không?”

“Bên tay trái, dưới quyển tiểu thuyết.”

Nhắc quyển tiểu thuyết gần đó lên, quả nhiên là đúng.

“Chồng ơi, lược của em đâu?”

“Trong cái cốc súc miệng.”

“Chồng ơi, anh có nhìn thấy điện thoại của em không?”

“Thấy, ở bên cạnh tivi.”

.....

Thời gian lâu dần thành thói quen, mỗi lần tôi không tìm thấy thứ gì thì không cần phí sức, cứ hỏi luôn thầy S. Có một đêm, tôi liên tục hỏi anh ba thứ tôi không tìm thấy, anh vẫn bình tĩnh trả lời từng câu một. Hợp đồng xuất bản của tôi, nằm trong tập tài liệu ở ngăn thứ hai; chìa khóa của tôi, để trên tủ giày ngoài cửa; tai nghe của tôi, gấp lại để trong ngăn kéo của bàn làm việc.

Tôi ngại hỏi anh đồ vật thứ tư, nhưng cố tìm thế nào cũng không thấy, chỉ có thể nói: “Chồng ơi, nếu không tìm thấy vật gì, có thể gọi một tiếng cho nó tự

nhảy ra thì tốt quá.”

Thầy S đang soạn bài giảng cho ngày hôm sau, tay gõ bàn phím, đầu cũng không ngẩng lên mà đáp “Ừ” một tiếng.

Câu trả lời quá lạnh lùng, tôi càng không có cách nào mở miệng: “Em cảm thấy em đúng là mất mù rồi.”

Thầy S vẫn “Ừ”.

Tôi hơi tức giận. Có ý gì hả? Bình thường tôi không tìm thấy thứ gì, tôi hỏi anh anh cũng không mất kiên nhẫn, có đôi lúc biết tôi đề đề lung tung, anh còn lặng lẽ giúp tôi thu dọn. Buộc lòng phải làm những việc đó nhiều lần như vậy, chắc anh từ lâu cũng ức chế lắm rồi.

Anh thực sự cảm thấy tôi mù mà không phải nói đùa.

“Mất em mù nên mới lấy anh.” Tôi oán hận nói.

“Ừ.” Thầy S cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, liếc nhìn tôi, “Anh chỉ biết giúp em tìm đồ, nếu mất em không kém như vậy thì sở trường duy nhất này của anh cũng không còn.”

Xem đi, thầy S ở cùng tôi lâu ngày, đến mấy lời âu yếm cũng nói thật trôi chảy.

009.

Mỗi lần tôi bí viết truyện đều nói với thầy S: “Chồng ơi, em bí rồi.”

Thầy S chỉ có hai kiểu phản ứng.

Kiểu thứ nhất: “À, bí rồi à, thế chúng mình ra ngoài chơi đi.”

Kiểu thứ hai: “À, bí rồi à, thế chúng mình ra ngoài ăn gì đó đi.”

Dần dà, tốc độ viết của tôi càng ngày càng chậm, nhưng mỗi lần tôi bí ý tưởng, không phải ra ngoài chơi thì lại ra ngoài ăn.

Cuối cùng, tôi phát hiện ra vấn đề, bắt đầu truy hỏi thầy S: “Chồng ơi, sau này nếu em nói với anh là em bí ý tưởng, anh có thể cổ vũ cho em được không, cứ nói là ‘Không sao đâu, viết từ từ thôi, bí thì bí, cứ kiên trì đi.’” Như vậy em sẽ tiếp tục vui đầu vào viết mà không cùng anh chạy ra ngoài chơi, đến lúc về bí vẫn hoàn bí, sau đó lại đi chơi, sau đó lại bí, bí rất lâu.”

Thầy S căn bản không để mắt đến sự nghiêm túc của tôi, anh không thêm ngược mắt, hỏi ngược lại tôi: “Nếu anh cổ vũ cho em, em lập tức có thể viết tiếp à?”

Tôi suy nghĩ, điều này đúng là tôi không dám chắc vì thế không lắc đầu cũng không gật đầu: “Tuy rằng không thể ngay lập tức viết tiếp nhưng ít nhất có thể ở trong nhà từ từ viết tiếp, hiệu quả chắc sẽ khá hơn.”

Thầy S đại khái cũng chấp nhận quan điểm của tôi nên không nói gì nữa.

Không ngờ, ngày hôm sau tôi bị bí ý tưởng, ngồi trong phòng khách kêu rên: “Chồng ơi, em lại bí rồi.”

Thầy S cầm tờ báo nhắc nhở: “Không sao, cứ viết từ từ, bí thì bí thôi, cứ kiên trì.”

Đây không phải nguyên văn lời tôi nói hôm qua à? Được rồi, lời tự mình nói ra, giờ cũng không thể bảo mình không làm được. Tôi lại quay về phòng làm việc nhưng vừa nhìn thấy tài liệu đầu đã ông ơng, viết thêm được hai đoạn, lại không hài lòng, xóa sạch. Lại viết thêm, vẫn không hài lòng, lại xóa.

Cứ như vậy, vật vã hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không có chút tiến triển gì. Thầy S đi tới, liếc nhìn tôi hỏi: “Viết được gì không?”

Tôi lắc đầu: “Không.”

Thầy S dứt khoát giúp tôi gấp máy tính xuống, nói: “Không phải mỗi lần em bí ý tưởng anh mới đưa em ra ngoài chơi, là em chỉ đến khi bí ý tưởng mới có thể bằng lòng tắt máy cùng anh ra ngoài.”

Tôi nhìn thầy S, nghe anh nói tiếp: “Anh vốn còn cho rằng sau khi em ở nhà viết lách, thời gian có thể do em tự điều chỉnh, như vậy em chắc chắn sẽ có nhiều thời gian dành cho anh hơn, kết quả lại không phải thế. Ngày nào em cũng ngồi trước máy tính viết này viết kia, chỉ đến khi bí ý tưởng em mới đồng ý cùng anh ra ngoài chơi một lúc.”

Thầy S nói nghe thật đáng thương, tôi cũng nhận thức được sai sót của mình. Sáng tác quan trọng nhưng ở bên chồng mình cũng quan trọng như vậy mà phải không? Kết quả là bí ý tưởng vẫn cứ là bí ý tưởng thôi, bí thì ra ngoài chơi, trạng thái không thay đổi nhưng tâm thái lại thay đổi, trở nên càng yên lòng thoải mái hơn. Tôi không phải vì bí ý tưởng nên mới ra ngoài chơi, tôi cùng chồng mình ra ngoài chơi.

010.

Khu chúng tôi ở mới mở một công viên, một hôm ăn cơm tối xong, thấy còn sớm, tôi và thầy S quyết định đi thong thả qua đó xem thử.

Công viên rất lớn, chúng tôi đi tới đi lui, thấy hơi mệt liền chuẩn bị quay về.

Khi ra khỏi công viên, tôi nghĩ nếu đi về còn phải mất hai mươi phút nữa nên nhất thời đổi ý, muốn đi xe về.

Cách đó không xa có một trạm xe buýt, thầy S lấy ví ra tìm tiền lẻ, nhắc tôi: “Trên người em một xu cũng không có, nhanh xin anh cho em tiền đi xe đi.”

Anh ấy nói không sai, khi ra khỏi nhà đúng là tôi không mang tiền. Vì sao không mang theo ý hả? Ra ngoài đi dạo, tôi ngại mang theo ví điện thoại linh tinh, huống chi còn có thầy S mang theo điện thoại và ví, có thể bớt một thứ thì bớt thôi.

Tôi nhìn thầy S vẻ mặt háo hức, không nỡ đập tắt hứng thú của anh, liền kéo tay anh, nói: “Ày da, chồng ơi, xin anh đấy, cho em chút tiền xe đi mà.”

Thầy S có vẻ rất hưởng thụ, cổ tình xóc xóc chỗ tiền xu trong tay phát ra âm thanh: “Không cho, em nói thêm mấy câu dễ nghe nữa đi, nói không chừng anh sẽ cho em.”

Tôi giả vờ cup mắt, đáng vẻ như bị ức hiếp khinh bỉ, tiếp tục nói: “Chồng ơi, em biết anh tốt nhất mà, cho em tiền đi, cho em tiền bắt xe đi mà.”

Thầy S có vẻ còn chưa thỏa mãn, lắc đầu: “Không cho, em muốn thì xin đi, mau xin đi, xin đến khi anh đồng ý cho em thì thôi.”

Đây là được đăng chân còn muốn lần đăng đầu mà. Tôi nhìn vẻ mặt đắc ý của anh ấy, lập tức “bùng cháy”. Tôi kéo tay anh, giật lấy tiền trong tay, miệng quát: “Bà đây hầu hạ anh lâu như thế mà một xu tiền anh cũng không cho hả!”

Thầy S gian manh hỏi lại: “Em vừa nói gì cơ?”

Tôi nói: “Bà đây hầu hạ anh lâu như thế mà một xu tiền anh cũng không cho!”

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, lúc này đã đi tới trạm xe. Khi tôi lớn tiếng nhắc lại câu vừa nói xong mới phát hiện những người khác đang đứng chờ ở trạm xe đều hướng ánh nhìn về phía tôi. Có một bà cụ, miệng há hốc nhìn tôi với vẻ dò xét. Haiz, rốt cuộc họ hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và thầy S thành cái gì mà có vẻ mặt như thế chứ?

Vào giây phút đó, tôi thực sự muốn đào một cái hố tự chôn mình luôn cho xong.

Ừm, khi về đến nhà, tôi phát hiện trong nhà có cái ván giặt quần áo, nếu không có thì muốn trừng phạt cũng không có dụng cụ.

011.

Cứ tới cuối năm, khoa của thầy S sẽ tổ chức liên hoan. Vì muốn cổ vũ người nhà mà hai lần trước tôi đều tham gia, cơ bản là cùng ăn cơm, ăn cơm xong nếu có đồng nghiệp nào sắp xếp tiệc tiệc thì tiếp tục chơi, không có thì ai về nhà nấy. Lần này tổ chức ngay đúng lúc có trận tuyết rơi, trời quá lạnh, tôi không muốn ra khỏi nhà liền bàn với thầy S, tôi ở nhà đợi, anh ấy đi tham gia liên hoan. Nếu sau 10 giờ anh còn chưa về thì gọi điện cho tôi, để tôi khóa trái cửa.

Anh không có ở nhà, một mình tôi càng cảm thấy an nhàn, tùy tiện ăn mấy thứ lót bụng, ăn xong lắc vòng mấy cái coi như vận động. Mở máy tính, nhập mật mã, thấy không có cảm hứng, tôi dứt khoát đi xem tivi.

10 giờ, thầy S gọi điện nói tối nay sẽ không về, bảo tôi khóa cửa đi ngủ.

Tôi cúp máy, khóa cửa lớn, bật thảm điện, lại xem thêm hai tập phim, nằm trên giường ấm áp, cuộn tròn chân chuẩn bị ngủ.

Nếu có ai hỏi, tôi ngủ một mình không sợ sao? Tôi không sợ đâu, tầng trên tầng dưới nhà bên đều là người quen, hai tòa nhà trước sau cũng cách không xa, có việc gì thì kêu lên một tiếng là được.

Rất nhanh sau đó tôi đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ, khi đầu óc còn đang mơ màng, tôi nghe thấy hình như có tiếng động. Tôi giật mình, lập tức tỉnh táo.

Tôi rụt vào trong chăn, tay quờ quạng một lúc, chuẩn bị tỉnh thần nếu lại nghe thấy tiếng động thì lập tức gọi cho thầy S.

Kết quả tôi nghe “tách” một tiếng, đèn trong phòng khách bật sáng, thầy S cời áo khoác đi vào phòng trong hỏi: “Vợ ơi, em ngủ chưa thế?”

Tôi xóc chăn lên, giọng điệu cũng thay đổi: “Ngủ rồi nhưng lại bị anh dọa cho tỉnh rồi. Không phải anh nói sẽ không về à? Sao đã về rồi?”

“Haiz, đừng nhắc đến nữa.” Thầy S thở dài, ném áo khoác lên kệ cửa sổ.

Tôi cảm thấy tâm trạng của anh không tốt, liền hỏi: “Sao thế? Thua đến không còn cái đai quần à?”

Thầy S thường xuyên bị gọi đi cho đủ “chân” bài nhưng kỹ thuật chơi bài của anh chẳng ra sao, chơi mười lần thua đến chín, tôi đặt cho anh một biệt danh là “Trưởng toàn thua”. Dù sao tôi và thầy S cũng đã quy ước rồi, đánh cược nhỏ thì vui, thua cũng không sao, thua hết tiền trong ví thì rời bàn, không được vay tiền tiếp tục chơi.

Thầy S vẫn luôn nói được làm được, tối trước giờ cũng chưa từng vì chuyện anh ấy thua tiền mà trách anh ấy.

“Đâu có thảm như vậy.” Thầy S ngồi xuống bên mép giường, sắc mặt cũng không tốt, “Kể cho em nghe chuyện này.”

Tôi thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, trong lòng giật thon thót, xoay người ngồi dậy.

Thầy S thấy tôi ngồi dậy, vội giúp tôi kéo chăn che lại hai vai: “Tối nay ăn cơm xong, bọn anh tới nhà thầy Z, nhà thầy Z có sân phơi rất rộng, giáo viên nữ nướng đồ BBQ, giáo viên nam đánh bài.”

Thế không phải rất tốt à? Ai cũng có việc để làm. Tôi không thấy có vấn đề chỗ nào, chỉ có thể nghe thầy S tiếp tục nói.

“Lúc 11 giờ đêm, điện thoại của anh đột nhiên có cuộc gọi, anh tưởng là em gọi mà trận bài đang lúc quan trọng, anh không dám phân tâm nên nhờ cô C giúp anh nghe điện.” Thầy S nói.

Cô C là giáo viên nữ sống ở tầng trên nhà chúng tôi. Chồng của cô C là quân nhân, bình thường đều ở trong quân doanh, đến ngày nghỉ mới về nhà. Vì cô ấy và thầy S cùng viện cùng khoa lại sống ở gần đây nên tôi và cô C thường xuyên cùng nhau ra ngoài dạo phố, uống trà, quan hệ khá thân thiết.

Khoa tổ chức liên hoan, bọn họ đi cùng nhau cũng là rất bình thường. Tối 10 giờ, thầy S gọi điện cho tôi, tôi còn nghe được bạn chơi bài cùng anh ấy đang gọi to, bảo anh ấy nhanh cúp máy ra chơi tiếp.

“Nhưng mà cú điện đó không phải em gọi tới mà là chồng của cô C gọi tới.” Thầy S vừa nói vừa nhìn tôi, đoán chừng là đang quan sát sắc mặt tôi. “Cô C vừa thấy là số điện thoại của chồng mình liền nhận điện thoại, sau đó hai người họ cãi nhau trong điện thoại.”

Tôi nghe xong hơi ngây ra, cố gắng suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi mới thấy có điểm kỳ lạ, hỏi: “Chồng của cô C vì sao lại gọi điện cho anh?”

Thầy S giải thích: “Trên đường về, anh nghe cô C kể là lúc chiều cô ấy và chồng cãi nhau một trận, sau đó tắt điện thoại luôn. Chắc là chồng cô ấy gọi cho cô ấy mãi không được, mấy bàn trong nhà cũng không ai nghe nên muốn gọi điện cho anh hỏi xem thế nào, không ngờ...”

Không ngờ đêm hôm khuya khoắt, anh ta gọi điện cho thầy S lại bị chính vợ mình nghe điện.

Tôi có thể tưởng tượng ra phản ứng của chồng cô C khi nghe được từ trong điện thoại truyền ra giọng nói của vợ mình, liền vỗ chăn phá ra cười.

Thầy S nhìn tôi chằm chằm, thấy tôi cười chảy nước mắt mới nói khẽ: “Anh còn tưởng em sẽ tức giận chứ.”

Tôi xoa bụng hỏi: “Em vì sao phải tức giận, chẳng lẽ anh cho rằng em sẽ giống như chồng cô C hoài nghi hai người...”

“Được rồi, được rồi, không nói nữa, hôm nay anh vốn dĩ đã phát huy khá tốt, thấy sắp thắng được tiền tới nơi rồi, chồng cô C lại nhất định bắt cô ấy phải về nhà dùng máy bàn gọi cho anh ta. Nhà chúng ta ở gần nhau, những thầy cô khác cứ bắt anh đưa cô ấy về, thế nên anh mới về.” Thầy S bày tỏ tiếc nuối, oán hận, “Rõ ràng đang đại sát tứ phương rồi, cơ hội tốt như thế mà lại bỏ lỡ.”

Ngày hôm sau tôi lên kiểm tra ví của thầy S, không còn tới một tờ tiền đồ, cái gì mà “đại sát tứ phương”, chắc chắn là thua sắp mất cả đại quân rồi, nhân cơ hội chuẩn đi thôi. Đứng là khoác lác mà cũng không biết đường.

012.

Thầy S thích chơi xổ số, có lần về nhà tôi, nghe anh họ tôi nói mua vé số trúng giải thưởng lớn, có vẻ động lòng rồi.

Nhưng vì gần trường không có trạm bán vé số nên anh vẫn chưa ra tay được.

Sau đó chúng tôi về quê ăn Tết, có hôm đi dạo phố, đi ngang qua một trạm bán vé số, thầy S cực kỳ hứng thú đi vào, chọn mua một hàng năm chữ số, giải thích cho tôi một cách bài bản: “Trúng giải thưởng lớn cỡ nào chỉ khác nhau một chút xíu thôi, khéo mua thì khéo trúng, em xem có mấy người tính toán từng số một đâu? Vỡ à, đợi anh trúng 5 triệu tệ, anh sẽ đưa em đi du lịch thế giới.”

Tôi liên tục gật đầu, như thể tán đồng với từng lời anh nói, trong lòng lại nghĩ một phiên bản khác hoàn toàn: “Trúng 5 triệu tệ? Anh tưởng 5 triệu tệ dễ rơi xuống đầu thế à, đào đâu ra chứ. Không phải muốn chọc tức anh đâu, 5 tệ thôi đã là được rồi, 5 tệ là coi như lấy lại được một nửa tiền vé số đó.”

Chiếc vé số này sau khi mua xong liền bị tôi và thầy S lãng quên mất, cho đến khi chúng tôi lại dạo phố lần nữa, lại đi ngang qua trạm vé số kia, thầy S mới nhớ ra, vội vàng lấy ra vé số, đi vào trạm, đứng trước bức tường dán thông báo của trạm nghiêm túc so dãy số.

“Vợ ơi, trúng bốn quả cầu đỏ một quả cầu lam là có tiền thưởng phải không?” Thầy S so dãy số xong hỏi tôi.

Làm ơn đi, anh ấy mới là người mê xổ số chứ có phải tôi đâu? Ngay cả quả cầu đỏ quả cầu lam là gì tôi còn không biết. Tôi lắc đầu, trả lời: “Dù sao nếu trúng hết chắc chắn được 5 triệu, nếu anh không biết thì hỏi ông chủ đi.”

Thầy S cảm thấy tôi nói có lý, xoay người hỏi ông chủ ngồi trước quầy: “Ông chủ à, bốn quả cầu đỏ một quả cầu lam được bao nhiêu tiền?”

Ông chủ ngẩng đầu nhìn chúng tôi, hỏi: “Bốn thêm một à?”

Thầy S gật đầu.

Ông chủ đáp: “10 tệ.”

Tôi vừa nghe thấy đã vui mừng. Sao có thể không vui được? Lấy lại được vốn nha.

Thầy S lại nhú mày, hỏi lại: “Chỉ có 10 tệ thôi á?”

Ông chủ gật đầu lia lịa.

Thầy S kéo tôi đi ra ngoài, tôi không hiểu, bị anh kéo ra xa khỏi trạm bán vé số rồi mới hỏi: “Sao thế?”

“Anh cảm thấy bốn thêm một chắc chắn không chỉ trúng 10 tệ đâu.” Thầy S nghiêm túc đáp.

“Anh nói là ông chủ lừa gạt chúng ta à?” Tôi bất ngờ hỏi, “Anh cầm điện thoại lên mạng tra quy tắc đổi thưởng là biết không phải sao?”

“Đúng vậy.” Thầy S vội vàng lấy điện thoại ra tra.

Kết quả chứng minh anh ấy đã đoán đúng, tiền thưởng cho bốn thêm một không phải là 10 tệ mà là 200 tệ.

Thầy S cực kỳ tức giận, xoay người định nói lý với ông chủ, miệng còn lầu bầu: “Anh phải lý luận với ông chủ kia, dám ngang nhiên lừa gạt người mua, anh muốn khiêu nại ông ta!”

Tôi vội vàng ngăn anh ấy: “Haiz, cũng đâu đã lừa được chúng ta, anh đừng tức giận, anh xem, chúng mình trúng 200 tệ rồi, kiếm lời rồi.”

Thầy S vẫn bức mình: “Không được, hôm nay ông ta không lừa được chúng ta, nói không chừng rất nhanh sẽ lừa được người khác, không thể dễ dàng buông tha cho ông ta.”

Tôi đoán ông chủ kia nghe chúng tôi nói chuyện bằng giọng phổ thông, lại không hiểu quy tắc đổi thưởng nên mới sinh ra ý định lừa gạt chúng tôi. Nơi này tuy rằng là quê của thầy S nhưng nếu ông chủ quây vé số này là dân anh chị trong khu, chúng tôi còn so đo nhiều, không khéo còn rước thêm rắc rối.

Tôi ôm tay thầy S, không cho anh ấy đi: “Chồng ơi, ông ta cho rằng chúng ta là người nơi khác nên giờ trò ma cũ bắt nạt ma mới, đối với người bản xứ chắc chắn sẽ không dám làm vậy. Được rồi, được rồi, chúng ta đi nơi khác đổi thưởng đi, đi nơi khác chắc chắn không có chuyện lừa gạt như thế này, mau lấy tiền rồi đưa em đi ăn một bữa thật ngon đi.”

Tôi nói xong liền kéo anh đi về phía trước, anh không bằng lòng lắm, cũng may cách trạm bán vé số này tầm hơn mười mét lại có thêm một trạm nữa. Thầy S lấy điện thoại ra không biết là tra cái gì, sau đó mới đưa tôi vào trong trạm, hỏi: “Ông chủ, bốn thêm một được bao nhiêu tiền thưởng?”

Vẫn dùng tiếng phổ thông như trước.

Ông chủ đánh giá chúng tôi một lúc, giơ bàn tay lên, đáp: “5 tệ.”

013.

Dạ dày tôi không ổn, thầy S đưa tôi đi nội soi, kết quả cho thấy tôi bị viêm dạ dày mãn tính.

Đương nhiên không thoát được phải uống thuốc.

Tối hôm đó, thầy S đưa thuốc tới tay tôi, giục: “Mau uống đi, còn ấm đấy, để nguội sẽ đắng.”

Tôi nhận lấy, uống một ngụm nhỏ, thấy nước ấm ấm, rất vừa.

Nhưng mà ấm thì cũng đắng mà, tôi cau mày, uống một ngụm lớn, nuốt hết mới thấy cái cốc vẫn còn một nửa. Tôi nghĩ thầm, sinh gì cũng được chứ đừng sinh bệnh, cắn răng uống nốt chỗ còn lại, đưa cái cốc không cho thầy S.

Thầy S kiểm tra cái cốc, nói: “Vẫn còn một ngụm nhỏ, em mau uống đi.”

Tôi nhìn vào trong cốc, đúng là chỉ còn một ngụm nhỏ nhưng tôi thực sự không muốn uống, liền không để ý tới anh nữa.

Thầy S nói mấy lần, thấy tôi không chịu nghe lời liền nổi giận: “Em đừng biến lòng tốt của người ta thành lòng lang dạ thú, uống thuốc không phải vì muốn cho em nhanh khỏe à, nhanh uống bằng hết đi!”

Nói xong, chính anh cũng ngây người.

Tôi ngẫm lại lời nói của anh, cảm thấy đây chính là con người thật của thầy S.

014.

Quần áo giặt xong rồi nhưng tôi không muốn đứng dậy, vì thế lấy chân đạp thầy S, nói: “Chồng ơi, anh đi phơi quần áo đi.”

Thầy S đáp: “Không đi đâu.”

Tôi lờm anh: “Anh không đi, em cũng không đi, cứ để trong máy giặt nhé.”

Thầy S cuối cùng cũng dỗi mất khỏi máy tính: “Chúng mình oản tù tì.”

Tôi cảm thấy cũng được, ngồi ngay ngắn, thống nhất quy tắc: “Chơi ba keo, ai thua thì phải đi phơi quần áo.”

Thầy S đồng ý: “Ba keo định thắng thua nhé, chơi.”

Kết quả thầy S chơi thua hai keo liên tiếp, tôi vui mừng hơn hờ giục anh đi phơi quần áo, anh lại giáo biện: “Ba keo định thắng thua, ý anh là nói phải thắng ba keo mới được coi là thắng, chúng ta tiếp tục chơi, ai biết ván sau có lật ngược thế cờ hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thật may mắn

EDITOR: HANNAH

Thật may mắn là vào độ tuổi đẹp nhất

Gặp được anh, không có ân hận và tiếc nuối

Dùng hết sức lực ôm chặt lấy anh

Không để hạnh phúc vụt trôi

Nửa kia hoàn chỉnh, không chỉ là người bạn đồng hành trong cuộc sống mà còn có thể là người bạn tốt trên đời.

001.

Thầy S đột nhiên nói với tôi, con của đồng nghiệp anh ấy bị bệnh phải nằm viện, hỏi tôi có muốn đi thăm không. Vị đồng nghiệp kia tôi cũng quen, có quan hệ khá thân thiết với S.

Chờ khi anh rảnh, chúng tôi mua giỏ hoa quả tới bệnh viện. Trời nóng, đứa trẻ đang ngủ, trên người nhiều chỗ bầm tím, tôi nhìn thấy mà trong lòng khó chịu.

Vợ chồng người đồng nghiệp thấy chúng tôi tới thì rất vui mừng, nói chuyện một lúc rồi kể rằng chỉ số đường huyết của đứa nhỏ vẫn luôn thấp, không tăng lên. Nhưng bác sĩ nói đây không phải vấn đề lớn, chỉ cần chỉ số tăng lên là có thể xuất viện. Thấy tình hình vẫn ổn, chúng tôi ngồi một lúc rồi rời đi.

Mấy ngày sau, thầy S đột nhiên nói với tôi, học kỳ này anh ấy muốn nhận thêm lớp, có lẽ sẽ bận hơn một chút, không có nhiều thời gian bên tôi, hy vọng tôi có thể thông cảm.

Mà theo tôi được biết, chương trình phân bổ giáo viên đại học vào mỗi kỳ đều đã được sắp xếp trước khi học kỳ bắt đầu, đột nhiên phải nhận thêm mấy lớp là sao?

Tôi hỏi: “Vì sao đột nhiên lại nhận thêm lớp?”

Thầy S đáp: “Đứa nhỏ của người đồng nghiệp bọn mình đi thăm lần trước có chẩn đoán chính xác rồi, là bệnh bạch cầu.”

Tôi vừa nghe thấy ba chữ “bệnh bạch cầu”, tim như run lên không ngừng.

Thầy S tiếp tục nói: “Anh giúp cô ấy lên lớp, phí dạy học cũng sẽ chuyển cho cô ấy. Vợ à, em không có ý kiến gì chứ?”

Tôi lắc đầu.

Tôi vẫn luôn cảm thấy thầy S là một người lương thiện, người lương thiện sẽ không đối xử tệ bạc với những người xung quanh mình, đối với những người mà người đó quý trọng lại càng tốt. Tôi nghĩ, tôi hẳn đã không chọn nhầm người.

Đứa trẻ đó sau khi được cấy ghép tủy thì khỏi hẳn. Một hôm người đồng nghiệp đó mời tôi uống trà, khi nói chuyện tôi không dám nhắc đến chuyện đứa

nhỏ bị bệnh, vì tôi cảm thấy chuyện này quá nặng nề, cũng vì tôi không có cách nào hiểu được cảm giác của chị ấy trong quãng thời gian khó khăn đó. Quãng thời gian đó nếu không nhắc lại có lẽ sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Thế mà chị ấy lại là người nhắc đến trước, chị ấy nói: “Tiểu Y à, em chắc chắn sẽ nghĩ rằng khi chị nhận được kết quả chẩn đoán sẽ khóc, sẽ suy sụp, nhưng mà kỳ thực chị không như vậy. Chị thật sự đau đến chết lặng, không còn nước mắt. Chị tự nhủ với bản thân rằng đứa nhỏ mới chỉ hơn một tuổi, nó còn bé như vậy, chị là mẹ nó, chị nhất định phải gắng gượng, nhất định phải dùng tất cả những gì mình có để cứu lấy đứa con nhỏ bé non nớt của chị. Nếu thực sự không thể cứu được con bé thì cùng lắm chị đi cùng với con.”

Tôi cúi đầu, không dám để chị ấy nhìn thấy hai mắt rung rung của mình.

Chị ấy tiếp tục nói: “Bọn chị lặn lội khắp những bệnh viện danh tiếng nhất, bán nhà, may mà tìm được tùy phù hợp. Phẫu thuật cấy ghép rất thành công, cũng không có phản ứng đào thải, đứa nhỏ cũng khỏe lên từng ngày.”

Tôi chỉ thốt được hai tiếng: “Thật tốt.”

Chị ấy cười: “Đúng vậy, thật tốt. Chị còn nhớ S nhà em tới tìm chị, bảo chị cứ đưa đứa nhỏ đi khám bệnh đi, những chuyện khác không cần lo nghĩ nhiều. Sau đó, cậu ấy lại giúp chị lên lớp, suốt một năm đó chị đi khắp các bệnh viện, căn bản không lên lớp được tiết nào, cuối năm chị lại vẫn nhận được phí dạy học. Chị gọi điện thoại cho S, S nói tiền không phải chuyện lớn, con cái mới là chuyện lớn, bảo chị tuyệt đối không thể bỏ cuộc, ai cũng có thể bỏ cuộc, chị là mẹ con bé, chị tuyệt đối không thể bỏ cuộc. Tiểu Y à, em biết không? Rất nhiều người khuyên chị dừng chữa trị cho con bé nữa, nói rằng chị còn trẻ, dù đứa nhỏ này mất sớm, chị vẫn còn có thể có đứa con khác. Nhưng S lại khuyên chị đừng bỏ cuộc, làm mẹ rồi sẽ trở nên mạnh mẽ, S hiểu điều đó. Nếu ngay cả chị cũng bỏ cuộc thì còn có ai có thể cứu con bé đây? Giờ nhìn con bé khỏe mạnh như vậy nhảy múa trước mặt chị, chị thấy thật may mắn biết bao vì lúc trước mình đã kiên trì.”

Uống trà xong về nhà, trong lòng tôi nhiều nỗi cảm thương, thấy thầy S đang ngồi trước máy tính chuẩn bị giáo án, tôi không kìm được bước tới ôm lấy anh.

Thầy S ngừng tay, vòng tay ra sau lưng, xoa đầu tôi, hỏi: “Sao thế?”

Tôi đáp: “Em cùng chị W đi uống trà. Chồng à, anh là một người tốt, người tốt sẽ được báo đáp.”

Thầy S nở nụ cười: “Em đừng cảm thấy chồng em có gì vĩ đại, thực ra anh chỉ làm chút chuyện trong khả năng của mình, anh chưa từng nghĩ tới sẽ được báo đáp như thế nào. Cũng như khi em ở trên xe buýt nhường chỗ cho người khác, không lẽ em cũng hy vọng người ta cảm tạ em? Nếu người ta không cảm tạ em, liệu em có không vui, hối hận vì đã nhường chỗ ngồi không? Thực ra bất kể làm gì cũng vậy, chỉ cần làm theo cái tâm của mình là được. Nếu thấy chuyện này làm như vậy là đúng, là tốt, vậy thì làm đi. Dù sao thì khi em làm điều đúng đắn, làm điều tốt, em sẽ hưởng thụ quá trình đó, khi hoàn thành sẽ thấy vui vẻ thật lâu, đó chắc hẳn là báo đáp.”

002.

Không lâu sau khi kết hôn, thầy S gợi ý tôi nên cân nhắc quay lại trường một lần nữa, ý là thi lên nghiên cứu sinh để tiếp tục học sâu thêm.

Không biết người khác có cảm giác gì, tôi luôn cảm thấy cuộc sống thời học sinh là hạnh phúc nhất, hơn nữa cũng không tìm được công việc thích hợp, tôi suy nghĩ một hồi rồi vừa bắt đầu ôn tập vừa gửi hồ sơ đi các nơi. Quá trình ôn tập khá buồn tẻ, giấc mộng trở thành tác giả trong lòng tôi lại trào lên. Từ hồi đại học tôi đã bắt đầu viết lách nhưng vì có quá nhiều chuyện mãi vui mãi chơi mà việc viết lách cứ chậm chạp, không có thành quả gì.

Lần này tôi quyết định nghiêm túc hơn, vì thế ngày nào cũng vác tài liệu ôn tập và máy tính, tới phòng học trống của trường Đại học G. Mọi người hỏi tôi vì sao không tới thư viện? Thư viện quá đông người, hơn nữa chỗ ngồi đa phần đều bị chiếm cứ trường kỳ, tôi cũng không muốn chen chân vào nơi náo nhiệt. Hơn nữa Đại học G nhiều phòng học, cầu thang lên phòng học còn rất rộng. Tôi có thói quen ngồi trong góc, người ra kẻ vào đều không làm ảnh hưởng tới sự tập trung của tôi. Đồng người vào sẽ ồn ào, tôi liền thu dọn đồ đạc đổi phòng khác.

Hôm đó tôi vừa làm xong một bộ đề thi tiếng Anh, đầu óc còn đang choáng váng, lúc đó là khoảng hơn ba giờ chiều, trong phòng có khoảng 7-8 người ngồi trước tôi, cũng đang vui đùa ôn tập. Tôi nghe điện thoại của thầy S, bảo cho anh ấy tôi đang ở đâu, sau đó đeo tai nghe, muốn nằm nghỉ một lúc nên gác tay lên máy tính, vừa nghe nhạc vừa nhắm mắt lại.

Tới lúc tôi nhận ra phòng học đang ồn ã, tôi mở mắt ra liền thấy, ôi trời ạ, trong phòng học đã rất đông người. Tôi tháo tai nghe, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, kết quả đúng lúc này tiếng chuông báo vào giờ đã vang lên. Đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là tiếng chuông vừa vang lên, thầy S đã cùng đồng nghiệp cầm túi da đựng bài thi bước vào.

Mọi người có thể tưởng tượng ra cảm giác của tôi khi đó phải không? Đại khái chính là “Mình chết chắc rồi”!

Thầy giáo vừa bước vào, lớp học liền yên tĩnh. Thầy S gõ gõ ngón tay lên bảng, nói: “Mời mọi người để hết sách giáo khoa, tài liệu ghi chép, ôn tập lên trên này, tắt điện thoại.”

Không ít học sinh đứng dậy nộp đồ lên, tôi không cách nào chạy nhanh để trà trộn vào trong đi ra ngoài được. Phiền phức là tôi còn ngồi ở cuối lớp, lớp học lại quá rộng, chỉ có những bàn đầu là đông người, phía sau không có ai, chỉ cần tôi chuẩn bị chạy đi chắc chắn sẽ bị thầy S phát hiện ra ngay. Trong lớp có tấm rèm, lúc ấy tôi rất muốn kéo tấm rèm che lấy mình.

Đừng hỏi tôi lúc ấy vì sao lại nghĩ như vậy, chính tôi cũng không biết nữa, chính là cực kỳ xấu hổ.

Sinh viên nộp đồ lên xong, lớp học lại một lần nữa yên tĩnh, các thầy bắt đầu phát đề thi. Thầy S đi xuống bục giảng, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy tôi, cũng hơi sững lại.

Đề thi trên tay anh đã phát xong, anh nói: “Mọi người điền đầy đủ tên họ trước đã sau đó bắt đầu làm bài thi.” Miệng nói, người lại đi thẳng về phía tôi.

Lúc này tôi đã đối diện với anh, tôi nhìn anh, rất muốn cười. Tình cảnh như thế này không phải chưa từng xuất hiện hồi tôi còn đi học, khi đó anh là thầy giám thị, còn tôi là sinh viên đi thi. Nhưng mà lần này không giống như vậy, anh ấy đi về phía tôi, tôi không cần phải lo lắng liệu anh có tới bắt quả tang tôi gian lận hay không.

Anh đi đến bên cạnh bàn tôi, gõ gõ lên mặt bàn, âm thanh hơi vang, sinh viên ngồi bên cạnh còn quay đầu nhìn tôi.

“Bạn học, bạn không phải tới đề thi phải không?” Anh hỏi tôi.

Tôi gật đầu: “Không phải ạ, em tới để ôn tập.”

Đồng nghiệp của anh nghe thấy giọng tôi cũng quay đầu nhìn, rõ ràng là rất ngạc nhiên.

“Tốt.” Anh nghe xong câu trả lời của tôi, xoay người rời đi.

“Trong hồ lô này đựng gì không biết”, nhưng dù sao anh cũng đi rồi nên tôi cũng bình tĩnh lại. Lúc này mở máy tính ra viết này kia chắc chắn không thích hợp, tôi lại mở sách ra xem nhưng không cách nào tĩnh tâm được. Tôi vừa đọc sách vừa thỉnh thoảng quan sát động tĩnh trong phòng học.

Í, bạn nam kia, nhìn trái ngó phải, không lâu sau đã móc ra từ trong túi hai tờ giấy nhỏ để dưới bài thi.

A, bạn nữ kia, đá đá chân vào ghế ngồi phía trước, bạn nữ ngồi bàn trên bắt được tín hiệu, ném một tờ giấy qua.

Còn nữa, một bạn nữ cứ vuốt vuốt tóc, miệng lại mấp máy vài lần, cuối cùng cũng phát hiện ra bạn này đang đeo tai nghe.

.....

Ngồi ở đằng sau sẽ nhìn thấy hết những động tác nhỏ đang diễn ra đằng trước, càng nhìn lòng càng lạnh đi.

Tình cảnh này, những động tác nhỏ này, giống hồi chúng tôi đi thi đã man lun.

Sau khi thi xong, tôi thu dọn đồ, chờ thầy S lấy xong bài thi, giao cho đồng nghiệp của anh, sau đó cùng nhau đi về.

Trên đường về, thầy S hỏi tôi: “Hôm nay em có thu hoạch được gì không?”

Tôi rót cuộc hiểu ra vì sao anh dụng tâm không đuổi tôi ra khỏi lớp học: “Ừ, thực ra các anh đứng trên bục giảng thấy được hết phải không?”

Thầy S cười: “Đúng vậy, người nào gian lận, ánh mắt vô định, nét mặt không tự nhiên, liên tục có động tác thừa, ngay cả dáng ngồi cũng cứng đờ, có rất nhiều thứ có đôi khi chỉ cần liếc qua là biết, đùa nhóc này chắc chắn sẽ gian lận.”

“Được rồi, sau này đi thi em sẽ không làm chuyện ngu ngốc nữa.” Tôi gật đầu, những kỹ thuật gian lận cao minh đến đâu, vào trong mắt giám thị đều chỉ là trò trẻ con.

“Chỉ đơn giản là không gian lận khi thi cử sao?” Thầy S lắc đầu, “Làm người cũng như vậy.”

003.

Có cậu bạn học cũ về trường làm việc, liên lạc với tôi nói muốn gặp mặt.

Tôi vui vẻ nói với thầy S: “Chồng ơi, ** quay về rồi, cậu ấy rủ em ra ngoài ăn cơm, anh đi cùng không?”

Thầy S hỏi: “Ai đã quay về cơ?”

Tôi nhắc lại tên cậu ấy, anh nghe xong, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Chính là cái cậu ** sau khi biết chúng ta kết hôn thì nói hối hận vì đã không theo đuổi em hả?”

Anh nhắc lại như vậy tôi mới nhớ ra, sau khi tôi kết hôn, rất nhiều bạn học đều chúc mừng tôi, bạn ** này cũng là một trong số đó, hồi còn đi học, quan hệ giữa chúng tôi không tệ.

Cậu ấy nhắn tin trên QQ: “Sao cậu kết hôn sớm vậy? Mình còn định chờ ổn định xong sẽ thổ lộ với cậu đấy.”

Tôi thấy cậu ấy nói vậy thì rất vui. Bàn làm việc nhà chúng tôi rất lớn, thầy S đặc biệt chọn chiếc bàn này, khi dùng máy tính, tôi có thể ngồi song song với anh. Thầy S thấy tôi cười nghiêng ngà, quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Tôi chỉ vào máy tính, nói: “Anh xem, bạn học ** của em nói em kết hôn sớm quá.”

Thầy S nghe tôi nói xong, liếc mắt nhìn màn hình máy tính, đúng lúc ** lại nhấn thêm một tin: “Bây giờ mình rất hối hận, sao không theo đuổi cậu sớm một chút.”

Thầy S liếc nhìn tôi, nhắc nhở: “Trả lời đi kìa.”

Tôi gõ bàn phím trả lời **: “Cậu đừng lái nhái nữa, ai chẳng biết lúc ấy cậu có tình ý với hoa khôi của khoa **, ngày nào cũng xun xoe bên cạnh người ta.”

** gửi một icon mặt đỏ xấu hổ, cuộc nói chuyện cũng kết thúc. Sau đó tôi cũng quên bống mất chuyện này.

Không ngờ thầy S thế mà lại nhớ kỹ thay tôi.

“Ồi giờ, người ta nói đùa ý mà.” Tôi cười ha hả, “Nếu anh không yên tâm thì đi cùng em có được không?”

Thầy S nghiêm túc đáp lời tôi: “Anh không phải không yên tâm, mà anh không muốn đi.”

“Vì sao không muốn đi? Em rất muốn anh đi cùng em mà, ** cũng nói rồi, bảo em nhất định phải đưa anh đi cùng.” Tôi kiên trì nài nỉ.

Lúc trước khi có bạn học của tôi qua đây, thầy S đều tận tình tiếp đón, tôi cảm thấy lần này phản ứng của anh hơi quá, khó có thể hiểu được.

“Dù sao anh cũng không đi.” Thầy S cũng không nhượng bộ.

“Vậy sau này bạn anh tới em cũng mặc kệ.” Công phu càn quấy của tôi cũng không phải nói quá.

Quả nhiên mặt thầy S sa sầm, nhìn tôi chằm chằm nhưng lại không trừng mắt với tôi. Trừng mắt cũng vô dụng, anh ấy đeo kính, dám trừng mắt tôi sẽ gọi anh ấy là đồ bốn mắt.

Anh ấy nhìn tôi một lúc rồi dường như đầu hàng, thở dài, tôi còn tưởng anh ấy đồng ý thỏa hiệp, kết quả anh ấy lại thông thả nói: “Vợ à, nếu có một người phụ nữ nói với anh rằng: ‘Haiz, tiếc thật đấy, mình vốn rất thích cậu, rất muốn theo đuổi cậu, kết quả lại ra tay chậm quá, cậu đã kết hôn mất rồi.’ Người phụ nữ này gần đây lại tới thành phố này, muốn mời anh ăn cơm, em có đi cùng anh không?”

Tôi suy nghĩ rồi phán đoán, người phụ nữ như vậy rõ ràng là tình địch ẩn giấu của mình, dù chỉ một chút cơ hội cũng không thể cho, nói không chừng có thể trở thành tình địch thật sự. Còn muốn mình đi cùng anh ấy hả, bà đây đảm bảo anh không bước chân nổi ra khỏi cửa.

Trong lòng tôi có đáp án nhưng lại không nói gì, chỉ lắc đầu.

Thầy S thở dài: “Thi thoảng đứng ở vị trí của người khác để suy nghĩ, cảm giác và nhận định của em có lẽ sẽ hoàn toàn khác biệt.”

.....

Chẳng phải là muốn tôi đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy xét vấn đề sao, cần gì phải nói thâm sâu như vậy? Nhưng mà đôi khi, có những bài học về đối nhân xử thế nhất định phải tự mình trải qua mới có thể nhớ rõ khắc sâu.

Lời của editor: Mình cực kỳ thích chương này, cảm giác thầy S không chỉ là thầy của Tiểu Y khi còn đi học mà còn là một người thầy trong cuộc sống nữa. Lúc thầy ghen cũng rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bảo bối

EDITOR: HANNAH

Em là bảo bối, bảo bối

Đem đến cho anh chút ngọt ngào

Giúp anh đêm nay ngủ thật ngon

Em là tiểu quý, tiểu quý

Đậu trên mặt anh

Khiến anh thích thế giới này

001.

Kết hôn được năm năm, thầy S vẫn luôn giúp tôi che chắn áp lực từ gia đình hai bên.

Bố mẹ S: “Vì sao còn chưa sinh con? Con xem ** tăng trên đi, con nó đã hơn hai tuổi rồi mà đáng yêu lắm.”

Thầy S: “Con còn chưa sẵn sàng, cũng chưa vui chơi thỏa, tâm thế không ổn định được, ý thức trách nhiệm cũng không đủ, cho dù có con cũng không dạy nó cho tốt được.”

Bố mẹ S: “.....”

Bố mẹ Du: “Vì sao còn chưa muốn có con? Nhìn ** nhà bên kia kìa, đứa thứ hai còn sắp đi mua nước mắm được rồi. Mẹ còn nhớ người ta là bạn học tiểu học của con đấy.”

Tôi: “.....”

Thầy S: “Là con chưa muốn có con, không trách Tiểu Y được.”

Bố mẹ Du: “.....”

002.

Ngày tháng qua đi, không biết từ lúc nào những người xung quanh đều đã lên chức bố mẹ. Tôi và thầy S cũng bắt đầu cảm thấy thế giới của hai người hình như quá yên tĩnh, thế nên chúng tôi quyết định bắt đầu kế hoạch sinh con.

Điều chỉnh lịch làm việc và nghỉ ngơi, kiên trì vận động. Tháng thứ nhất, không có gì. Tháng thứ hai, que thử hiện hai vạch.

Phản ứng thai nghén tôi rất sớm như trời long đất lở, bất kể thầy S tận tâm tận lực đưa đồ ăn cho tôi như thế nào, tôi đều ăn được bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu. Một hôm tôi ăn một ít cháo, trong người cũng tạm coi là dễ chịu, nằm gối trên đùi thầy S trò chuyện.

Tôi: “Con của chúng ta đặt tên là gì bây giờ?”

Thầy S: “Anh nghĩ tên chính thức có lẽ cũng không đến lượt chúng mình đặt đâu, hay là mình nghĩ tên ở nhà đi.”

Tôi: “Không biết là con trai hay con gái, đặt tên thế nào giờ?”

Thầy S: “Vậy thì chọn một cái tên dùng được cho cả con trai và con gái.”

Tôi: “Ý kiến hay, đặt tên là ‘Phát Tài’ được không?”

Thầy S: “Quá lộ liễu rồi, tên ‘Tề Thiên Đại Thánh’ thế nào?”

Tôi: “Vì sao chọn cái tên này? ‘Tề Thiên Đại Thánh’ là nam hay nữ?”

Thầy S vỗ trán, kêu lên: “Ày, anh chỉ thấy cái tên này nghe rất oai nên quên mất chuyện giới tính rồi.”

Tôi: “.....”

003.

Vì ăn không vào nên sức khỏe của tôi hơi yếu.

Một hôm thầy S đi dạy, tôi ở nhà nằm trên giường.

Ngủ được một giấc, không lâu sau thầy S đã về, đứng ngoài cửa gỗ cửa, gọi: “Vợ ơi, anh về rồi, mở cửa đi.”

Mỗi khi ra khỏi nhà anh ấy đều mang theo chìa khóa nhưng khi về vẫn có thói quen gõ cửa, gọi tôi mở cửa.

Tôi nghe tiếng gõ cửa, đứng dậy chuẩn bị mở cửa cho anh ấy. Có lẽ do nằm lâu quá, gần đây lại ăn gì cũng nôn ra nên tụt huyết áp, tóm lại khi tôi vừa đứng lên, đi được vài bước, hai mắt liền tối sầm, ngã xuống “rầm” một tiếng.

Ngã thì ngã nhưng tôi vẫn rất tỉnh táo. Tôi nghe tiếng thầy S mở cửa bước vào, sau đó kêu lên: “Vợ ơi, vợ ơi, em làm sao thế? Em đừng làm anh sợ!”

Sau đó anh ấy thử bế tôi lên, lần đầu tiên không bế lên được, lần thứ hai mới thành công.

Các bạn đừng thấy lần đầu tiên anh ấy bế tôi lên không được mà nghĩ tôi nặng lắm, khi ấy tôi mới 50kg, tôi đoán thầy S sợ tới mức tay nhũn cả ra mới có thể thất bại như vậy.

Tôi nằm trên sô-pha, rất nhanh đã tỉnh táo hoàn toàn. Nhìn thầy S nét mặt lo âu, tôi trách anh: “Sao anh mang theo chìa khóa mà không tự mở cửa, anh xem, anh cứ nhất định bắt em đi mở nên mới bị ngã đấy.”

Về mặt thầy S hiện lên vẻ áy náy: “Anh cứ nghĩ có em ở nhà chờ anh, mỗi lần em mở cửa cho anh, anh nhìn thấy em đằng sau cánh cửa sẽ thấy cực kỳ an tâm, sau này anh sẽ chú ý.”

Nghe anh nói xong, tôi muốn trách cứ cũng không thốt nổi nên lời.

004.

Tôi xem một bộ phim hài, có hai vợ chồng dưỡng thai, chồng nhìn cái bụng phình lên trắng bóng của vợ, một lúc lâu không biết nói gì, vuốt ve cái bụng của vợ một hồi rồi hỏi: “Bên trong này có người à?”

Bụng tôi từ từ lớn lên, thi thoảng cũng mở nhạc nghe, coi như là dưỡng thai. Xem phim hài xong, tôi quyết định để thầy S nếm thử cảm giác dưỡng thai.

Tối hôm đó tôi bàn với thầy S, thầy S đồng ý, còn nghiêm túc nói mình phải chuẩn bị một chút.

Chiều hôm sau anh ấy không có giờ dạy, tôi hỏi: “Chuyện dưỡng thai anh chuẩn bị thế nào rồi?”

Thầy S đáp: “Chuẩn bị xong rồi, giờ làm được không?”

Tôi vừa bất ngờ vừa tò mò, luôn miệng đáp: “Làm, làm, làm.”

Thầy S đi vào phòng làm việc, một lúc sau cầm một xấp đồ gì đó đi về phía tôi.

Tôi nhìn thứ trên tay anh ấy, hỏi: “Anh lấy gì thế?” Trông thứ đó giống như tấm card, không to cũng không nhỏ.

Thầy S đáp: “Đồ hữu dụng.”

Trời nóng, tôi mặc một chiếc áo thun nằm trên giường. Anh vén áo thun của tôi lên, để lộ bụng, sau đó áp mấy tấm card kia lên bụng tôi, nói: “Con trai à, làm người nhất định phải có gu thẩm mỹ, bây giờ chúng ta bắt đầu học bài cơ bản nhất về người phụ nữ đẹp. Phụ nữ đẹp có rất nhiều kiểu, kiểu người như mẹ con hoàn toàn chẳng thuộc loại nào luôn, phong thái đẹp nhất trên ảnh là...”

Tôi nghe anh nói, lật một tấm card lên xem, hóa ra lại là bức ảnh của Cao Viên Viên...

P/S: Tôi và thầy S đều cực kỳ thích Cao Viên Viên, cảm thấy cô ấy vừa xinh đẹp lại có phong thái, chỉ là tôi không ngờ, từ bao giờ anh ấy đã lưu nhiều ảnh của Cao Viên Viên thế chứ?

005.

Đối với đứa nhỏ trong bụng tôi, bất kể là khi nhìn ngắm hay là vuốt ve, thầy S vẫn luôn miệng gọi: “Con trai à, con trai oi.”

Tôi cảm thấy thầy S có tư tưởng trọng nam khinh nữ. Mang thai mười tháng, khó khăn lắm mới sinh con ra, người đàn ông lại nói không thích, tình cảnh này, bất cứ người phụ nữ nào chỉ cần nghĩ đến trong lòng sẽ lạnh lẽo.

Trong lòng tôi thậm chí khó chịu nhưng không nói ra, dùng hành động thực tế để tỏ thái độ.

Thầy S còn gọi “con trai” thì khi đặt mua đồ cho trẻ sơ sinh, tôi đều chọn màu hồng nhạt, màu đỏ. Thầy S cũng không phản đối, chọn xong liền vui tươi hôn hờ đi trả tiền.

Một hôm trên tivi chiếu một chương trình tìm người thân, một cặp vợ chồng vì sinh được con trai mà đem tặng con gái cho người khác, giờ tuổi đã cao lại muốn tìm con gái về.

Tôi vừa xem tivi vừa cười lạnh: “Trọng nam khinh nữ thì thôi đi, khi ấy không nuôi dưỡng con gái, chờ tới lúc già rồi lại muốn đón con gái về chăm sóc mình, nghĩ cũng hay thật đấy.”

Thầy S không xem tivi, ngồi bên cạnh tôi xem máy tính bảng, nghe tôi nói liền phụ họa: “Trọng nam khinh nữ đúng là không được.”

Tôi vội vàng đáp lời anh: “Vậy sao anh còn suốt ngày gọi ‘con trai, con trai’? Anh nói xem, có phải trong lòng anh cũng muốn có con trai phải không?”

Thầy S để máy tính bảng xuống, giải thích: “Anh lúc nào cũng gọi con trai là vì anh nghĩ nếu nó là con trai, chắc hẳn sẽ thân thiết với anh. Còn con gái khi đã lớn, bố sẽ phải giữ một khoảng cách thích hợp, đây là khác biệt về giới tính, là chuyện không thể nào tránh được. Anh dù thế nào cũng là người có học, sao có thể có tư tưởng trọng nam khinh nữ, bất kể sinh con trai hay con gái cũng là bảo bối nhà mình mà phải không?”

Thực tế chứng minh, con trai cũng không chắc sẽ thân với bố, con trai dính lấy tôi, thầy S mỗi lần muốn ôm hôn bị con trai từ chối sẽ hậm hực vô cùng.

006.

Chương trình thời sự đăng tin một sản phụ vì nước ối ứ huyết mà qua đời, tôi xem xong than thở: “Phụ nữ sinh con đúng là bước một chân vào Quỷ Môn Quan mà.”

Sắc mặt thầy S sa sầm, nạt: “Đừng nói vậy!”

Từ lúc mang thai tới nay, mỗi lần đi khám thai anh ấy đều đi cùng tôi. Tháng tuổi của thai nhi càng lớn, anh ấy càng cẩn thận, đọc sách về chủ đề mang thai; sinh con còn nhiều hơn tôi.

Dù sao câu chuyện cũng đã có khởi đầu, tôi cũng hỏi về vấn đề mà tôi đã nghi ngờ từ lâu: “Chồng à, em nói nếu thôi nhé, nếu thực sự không may em bị sinh khó, bác sĩ hỏi anh muốn giữ mẹ hay giữ đứa trẻ, anh sẽ lựa chọn như thế nào?”

Thầy S trùng mắt với tôi: “Em không thể nói điều gì may mắn được à? Sinh khó thì làm sao? Nếu không sinh được thì còn có thể sinh mổ mà.”

Tôi biết câu hỏi của mình có phần ngu ngốc nhưng vẫn muốn biết đáp án: “Ai da, anh trả lời thử đi.”

Thầy S biết tính bướng bỉnh của tôi lại phát tác, nếu không truy ra nguyên do tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đành phải nghĩ một lúc rồi nói: “Em muốn anh ở ngoài phòng sinh chờ em hay là đi chăm sóc con?”

Câu hỏi này của anh tạo ra giống câu hỏi của tôi đến kỳ lạ, đều là hỏi chọn mẹ hay chọn con.

Tôi nghĩ rồi đáp: “Anh đương nhiên phải đi chăm sóc con rồi, em nghe nói con nhỏ vừa sinh ra phải có người đi theo, không thể dễ dàng giao cho người lạ bế, ngay cả bác sĩ y tá cũng phải chú ý, tivi đã đăng rồi, có bọn buôn người đóng giả thành bác sĩ y tá để bắt cóc trẻ con.”

Tôi vừa nói xong đã thấy đau lòng, đáp án của tôi là lựa chọn đứa nhỏ, ý của thầy S có lẽ cũng là bảo vệ đứa nhỏ.

Sau khi mang thai, tôi đã cắt tóc, sau đó thầy S trở nên cực kỳ thích xoa đầu tôi, anh ấy xoa đầu tôi rồi cười: “Cứ quyết định vậy đi, bố mẹ chờ em bên ngoài phòng sinh, anh chăm sóc con. Em xem, chính em cũng biết em và con đều sẽ bình an thế nên mới lên kế hoạch như vậy. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngoan.”

007.

Buổi sáng ngày dự sinh tôi có phản ứng đau đẻ, thẳng nhóc này không muốn ở lại trong bụng mẹ thêm dù chỉ một ngày.

Thầy S hơi hoảng loạn, khi ăn sáng tay còn run rẩy.

Mẹ tôi vẫn an ủi anh ấy, nói không cần lo lắng, phụ nữ không sinh con nhanh như thế đâu, giờ mới chỉ có phản ứng đau nhưng còn không chắc đêm nay đã sinh con được chưa.

Thầy S nghe mẹ tôi nói xong sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, trên đường đến bệnh viện, anh ấy vẫn hỏi tôi: “Vợ à, em có đau không?”

Tôi lắc đầu, anh ấy lập tức nói: “Vợ đừng sợ, có anh ở đây.”

Không biết hỏi bao nhiêu lần, chúng tôi đã tới bệnh viện, bước xuống xe. Lúc này tôi lại không có cảm giác gì, có lẽ do quá lo lắng và căng thẳng mới tưởng tượng mình có phản ứng, thực ra thẳng nhóc này còn chưa muốn ra.

Thầy S kiên nhẫn ở lại bệnh viện theo dõi, chiều hôm đó tôi còn lười mẹ tôi đi dạo một vòng quanh bệnh viện.

Tối hôm đó, tình hình liền thay đổi. Đau, lúc đầu còn có thể chịu đựng được, từ từ trở nên không chịu nổi. Khi ấy tôi trầm nghĩ, thôi xong rồi, nghe nói khi sinh con phải đau thất từng cơn cấp độ mười, vậy giờ là cấp mấy? Đã đau không chịu nổi thì rặn làm sao?

Bác sĩ kiểm tra cho tôi xong rồi nói vẫn còn sớm, từ cung phải mở tới ba phân mới có thể vào phòng sinh, giờ còn chưa mở tới nửa phân.

Còn chưa mở được nửa phân tôi đã đau như cò hó rồi, lăn lộn trên giường.

Thầy S không nhìn nổi nữa, dỗ dành tôi: “Em ngủ một lúc đi, ngủ rồi sẽ không đau nữa.”

Tôi tức giận nói: “Đau thế này thì ngủ làm sao được!”

Thầy S bắt đầu nghĩ cách dời sự chú ý của tôi: “Hay là anh dùng máy tính bảng bật phim, anh xem cùng với em, xem phim có lẽ sẽ không quá đau nữa.”

Tôi: “Đau lắm, không xem!”

Thầy S vẫn không bỏ cuộc: “Hay là em ăn một chút gì nhé, trong sách có nói trước khi sinh phải tích tụ năng lượng.”

Tôi: “Tích tụ cái đầu anh ý, bà đây đau muốn chết rồi, anh có thể cầm miệng lại hay không! Á, đau chết mất...”

Thầy S cảm miệng thật, còn tôi vẫn đau đến rên rĩ. Anh nhìn một lúc, không đành lòng lại tiếp tục lên tiếng: “Em ngủ một lát đi, ngủ rồi sẽ không đau nữa.”

Tôi: “Đau thế này thì ngủ làm sao được!”

Thầy S: “Thế xem phim được không?”

Tôi: “Đau, không xem!”

Thầy S: “Thế ăn gì nhé?”

Tôi: “Anh im miệng đi!”

.....

Không biết đoạn hội thoại này của chúng tôi đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, ba giờ sáng, tôi cuối cùng cũng vào phòng sinh. Bác sĩ và y tá đều rất tốt tính, tôi đau đến chết đi sống lại, khóc lóc loạn xì ngầu, bọn họ vẫn luôn dỗ dành tôi cố gắng.

Mười tiếng sau, đứa nhóc trong tiếng khóc oe oe bước vào thế giới này. Bác sĩ bế đứa nhỏ đi đến bên cạnh tôi, nói: “Đây này, ôm lấy bé con của em đi này.”

Tôi nhìn cái “đồng” nhăn nhoe dúm dỏ đó, vừa ôm lấy nó vừa ghét bỏ nói: “Sao lại xấu thế này?”

Trong phòng sinh chỉ có một mình tôi, muốn bế nhằm con cũng không được. Người ta nói: “Mẹ không chê con xấu”, tôi thì chẳng tin.

Đứa nhỏ bị bế ra ngoài, tôi ở lại phòng sinh thêm hai tiếng, khi được đẩy ra, bố mẹ tôi đang đứng ngoài cửa chờ tôi, tôi liền gọi: “Bố, mẹ.”

Bố tôi nghẹn ngào đáp: “Haiz, qua rồi, đều qua rồi.”

Tôi biết, tôi ở bên trong chịu dày vò bao nhiêu thì họ ở bên ngoài cũng phải chịu đựng bấy nhiêu, thậm chí còn khó chịu hơn. Thầy S thực sự không ở bên ngoài, tôi vẫn hơi thất vọng một chút. Mẹ tôi có lẽ nhận ra tôi đang tìm anh, liền giải thích: “S bế con đi tắm rồi.”

Tôi đáp “Vâng” một tiếng. Được đẩy về phòng bệnh, tôi nằm nghỉ vài phút, thầy S liền bế con vào phòng.

Anh để con vào lòng tôi, hôn lên trán con, sau đó hôn lên trán tôi, nói: “Vợ à, em vất vả rồi.”

Đứa nhỏ nằm trong lòng tròn mắt nhìn tôi, tôi nhìn nó rồi nhìn nét mặt dịu dàng của thầy S, trong khoảnh khắc đó, tôi thực sự cảm thấy đau đớn lắm cũng đáng giá.

008.

Sinh con trai rồi, chúng tôi đoán sai giới tính rồi.

Mẹ chồng gọi điện tới hỏi thầy S: “Không phải Tiểu Y nói là con gái sao? Còn nói là bác sĩ siêu âm cho con bé nói mà, không ôm nhằm con đấy chứ?”

Thầy S cười: “Mẹ, sao mẹ lại không thích có thêm đứa cháu trai à?”

Mẹ chồng: “Sao lại không thích chứ? Chỉ là mua quá nhiều đồ màu hồng rồi.”

Thầy S an ủi mẹ: “Không sao, không sao, thằng bé còn nhỏ, mặc gì chẳng như nhau, lúc còn trong bụng mẹ nhìn không rõ, chắc bác sĩ nhìn nhầm rồi.”
(Lời của editor: Hậu quả của việc vợ dối chồng, cuối cùng con trai phải gánh.)

009.

Giống như những người phụ nữ khác, sau khi sinh con, tình thương người mẹ trong tôi liền dâng trào.

Mỗi lần nhìn đứa con nho nhỏ núc ních của mình, hết ăn lại ngủ hết ngủ lại ăn, thì thoáng ậm ừ hai tiếng, trái tim tôi liền mềm nhũn, sự chú ý gần như cũng dồn hết vào con.

Thầy S lúc đầu còn đắm chìm trong niềm vui được làm cha, một thời gian sau liền phát hiện có gì đó không ổn, bắt đầu giận dữ tôi, nói tôi không thêm đề ý đến anh ấy. Nguyên nhân là thế này: không hỏi anh ấy ăn có no không, anh ấy gọi điện tôi thường xuyên không nghe máy, nhắn tin không trả lời, khi anh ấy ra ngoài cũng không hỏi khi nào anh ấy về, anh ấy ra ngoài một lúc lâu rồi cũng mặc kệ anh ấy đi đâu...

Anh ấy giận dữ chuyện của anh ấy, tôi bận chuyện của tôi.

Có một lần chắc do thời gian anh ấy giận dữ quá dài, tôi chịu hết nổi liền hỏi: “Anh thực sự không hiểu vì sao em lại thành thế này à?”

Thầy S buồn bực gắt đầu: “Dù cho em có làm mẹ rồi cũng không thể để mặc anh được.”

Tôi cười kiêu ngạo rồi nói: “Có chàng trai trẻ rồi, ai thèm quan tâm tới ông chú già hả? Trai trẻ vừa mềm vừa thơm, ông chú già da dày thịt béo, có tư cách gì mà tranh sủng ái với trai trẻ?”

Thầy S: “.....”

010.

Không biết những cặp vợ chồng khác xưng hô với nhau như thế nào, sau khi tôi và thầy S chính thức yêu đương, anh ấy liền đổi xưng hô gọi tôi là “vợ của anh”.

Không cần ai nhắc nhở, anh ấy tự động đổi.

Sau khi có con, thầy S lại tự động thay đổi xưng hô, gọi tôi là “bảo bối lớn”, gọi con là “bảo bối nhỏ”.

Tôi cảm thấy thầy S không hiểu sao càng ngày càng “lão hóa ngược”, khi còn yêu nhau, mới cưới cũng không mấy khi nói “Anh yêu em”, giờ thì lại rõ sến súa, tôi nhắc vài lần anh ấy vẫn không thay đổi. Cũng may khi đi ra ngoài, anh ấy sẽ không rời tôi và con quá nửa bước, tiếng gọi “bảo bối lớn, bảo bối nhỏ” cũng không quá lớn, không nhiều người nghe được cũng không bị ai chê cười. Tôi cũng quen dần nên không quan tâm việc này nữa.

Bố mẹ tôi qua nhà giúp trông con, hôm đó bố tôi ngồi trong phòng khách chơi với cháu, thầy S bỗng từ phòng làm việc bước ra, gọi: “Bảo bối lớn, cái gì đó của anh đâu rồi?”

Tôi trả lời anh ấy, anh ấy liền về phòng, có lẽ tìm không thấy nên lại gọi: “Bảo bối lớn, bảo bối lớn.”

Tôi đang định đáp lời thì lại nghe tiếng bố tôi lẩm bẩm: “Ừm, ngày nào cũng thế.”

Tôi toát mồ hôi...

011.

Sinh con xong, dáng người tôi không thể khôi phục như cũ đã đành, cũng vì không giảm được lượng ăn nhưng trên mặt lại có hai vết nám, bất kể tôi dùng gì cũng không mờ đi được.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, tôi ngồi bôi kem trước gương, miệng lẩm bẩm: “Người ta nói mang thai ngực ba năm, em thấy phụ nữ chữa xấu ba năm.”

Thầy S ngồi trên giường đọc sách, nghe tiếng oán thán của tôi liền an ủi: “Không sao, ngoại hình không quan trọng, anh cũng không phải yêu em vì ngoại hình?”

Tôi hỏi: “Thế anh yêu em vì cái gì?”

Trên tivi vẫn thường có cảnh này mà, “Anh không yêu em vì ngoại hình của em, thứ anh yêu là tâm hồn em.”

Quả nhiên, thầy S thông thả đáp: “Anh yêu tâm hồn em”

Tôi cảm lọ kem ném về phía anh. Cái gì chứ? Không được bạo lực gia đình là thế nào? Ai bảo anh ấy an ủi không có tâm, coi thường tôi ngực nên muốn lừa tôi chứ gì. Đánh đánh!

012.

Trước đây tôi không thể hiểu nổi vì sao có người nói muốn đem những thứ tốt nhất trên đời cho ai đó, sau khi làm mẹ, tôi mới hiểu cảm giác này.

Tôi cũng biết người ta nói nuôi con rất tốn kém nhưng mà tôi vẫn không kìm được.

Tiền không kiếm được bao nhiêu nhưng cứ kiếm được là mua mua mua, không hài lòng một chút lại đổi đổi đổi.

Cứ như vậy chẳng bao lâu sau phát hiện đã không còn đủ tiền tiêu, lại bắt đầu phải “thắt lưng buộc bụng” nhưng lại không muốn con mình phải chịu thiệt thòi chút nào.

Vừa nhận được tiền nhuận bút, ví dày lên, trong nháy mắt liền cảm thấy mình là kẻ có tiền, đúng lúc bố mẹ đón cháu về quê chơi mấy ngày, hiếm khi có thể trải qua thế giới hai người cùng thầy S, vì thế tôi liền nổi hứng thú, nhìn người đàn ông của mình đang bận rộn soạn giáo án, nói: “Chồng ơi, tối nay mình ra ngoài ăn đi.”

Thầy S nói: “Được, em muốn đi đâu?”

Tôi suy nghĩ rồi nói tên một nhà hàng.

Thầy S nghe xong hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn tới đó ăn?”

Tôi đáp: “Lâu rồi không đi, bây giờ muốn đi.”

Nhà hàng tôi chọn thực ra trước đây chúng tôi cũng không hay tới, đồ ăn vừa ít lại đắt, nhưng bầu không khí rất tốt, phục vụ tốt, có lẽ do những tác phẩm tôi viết khiến tôi thích những nơi yên tĩnh, lãng mạn.

Thầy S nghĩ một lúc rồi nói: “Minh đi nơi khác đi, chỗ đó đắt lắm.”

Tôi lấy thẻ ngân hàng từ trong ví ra, rất hào phóng ra vẻ trước mặt anh: “Không sao, em nhận được tiền nhuận bút rồi, chúng mình có tiền rồi.”

Thầy S cười rộ lên: “Hóa ra vợ anh đã thành đại gia rồi, nhưng mà anh vẫn không muốn tới đó, vì anh ăn không đủ no.”

Tôi không chịu: “Nhưng mà em muốn tới đó, anh đi cùng em không được à?”

Thầy S kiên trì nài nỉ: “Đổi đi mà, đổi nơi nào đó ăn ngon lại không quá đắt.”

Tôi bực mình, lâu bàu: “Không đi nữa, đi cùng người khác tính mình như thế ăn cơm thì sao mà vui được.”

Thầy S cực kỳ nhanh trí đáp: “Chúng mình không phải khác tính nhau, hai chúng ta một người ví to, một người bụng to.”

013.

Lúc giặt quần áo, tôi bất cẩn cho hơi nhiều bột giặt, máy giặt ngừng chạy rồi nhưng vẫn có thể thấy bọt xà phòng trong thùng giặt không tan hết. Tôi đành phải bấm máy lại một lần, trên màn hình hiển thị thời gian giặt mất mười chín phút.

Tôi nghĩ mười chín phút cũng nhanh, thôi thì đứng chờ luôn trước máy giặt.

Không lâu sau, thầy S không biết ra ban-công nhìn gì, phát hiện ra tôi, hỏi: “Em làm gì thế?”

Tôi đáp: “Em chờ quần áo giặt xong.”

Thầy S không nói gì đã rời đi.

Khoảng mười phút sau, anh ấy lại quay lại, thấy tôi vẫn đứng đó, lại hỏi: “Sao còn chưa giặt xong? Em cứ đứng nhìn máy giặt chăm chăm thế à?”

Tôi vẫn đang ngẩn người, nghe anh hỏi như thế mới lấy lại tinh thần nhưng thực ra lại không cảm giác thời gian trôi qua lâu, thế nên liền gật đầu.

Nét mặt thầy S kinh sợ, chỉ vào máy giặt nói: “Người ta bảo mang thai ngược ba năm, em mới sinh con được hai năm, nhìn bộ dạng này có vẻ còn ngược thêm một năm nữa. Nếu đem cái máy giặt trước mặt em đổi thành ảnh của anh, em cứ nhìn chăm chăm như thế, chắc thành hôn vọng phu luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Âm áp

EDITOR: HANNAH

Em muốn nói thực ra anh rất tốt

Nhưng anh lại không biết

Anh thực sự rất tốt với em

Cho đi không cần nhận lại.

001.

Kể từ sau khi kết hôn, thầy S không còn quá tiết chế sức ăn của mình, tôi lại lười biếng, không thích vận động, anh ấy cũng học theo tôi không thích vận động, vòng bụng dần dần mất khống chế. Điểm mấu chốt là anh ấy lại đổ hết tội lỗi cho tôi, lý do là:

“Đồ ăn rất ngon, anh không nhịn được ăn thêm hai bát.”

“Em làm nhiều đồ ăn quá, để thừa thì lãng phí, anh đành ăn hết.”

“Nói là hai người ăn nhưng em ăn ít quá, anh đành phải ăn nhiều hơn một chút.”

.....

Dần dần, cân nặng của anh tăng lên không ít. Không biết có phải vì vấn đề cân nặng hay không mà ban đêm khi ngủ anh bắt đầu ngáy. Sau khi quen dần tôi lại thấy bình thường, hơn nữa tôi toàn ngủ trước anh ấy nên không cảm thấy tiếng ngáy này có ảnh hưởng gì tới sinh hoạt của mình.

Thầy S đi công tác bồi dưỡng, tôi ở nhà một mình rất tự do, đương nhiên vẫn phải hỏi thăm xem anh thế nào. Ngày hôm sau, còn chưa tới tám giờ, tôi đã gọi điện cho anh.

Thầy S gọi tôi một tiếng “Vợ à” rồi không nói gì nữa, tôi nghe thấy giọng anh trầm xuống, trong lòng giật thon thót, liền hỏi: “Anh sao thế?”

Một lúc sau thầy S mới đáp: “Tối hôm qua anh ở cùng phòng với thầy Y, sáng nay anh liền phát hiện không thấy anh ấy đâu nữa.”

Tôi: “Hà?”

Thầy S lại nói: “Anh tìm thấy anh ấy ở sảnh khách sạn, anh ấy ngủ trên sô-pha ngoài sảnh.”

Tôi: “Anh đã làm gì anh ấy vậy? Sao anh ấy lại phải ngủ trên sô-pha ngoài sảnh?”

Thầy S buồn bực đến giọng điệu cũng thay đổi: “Anh ấy nói anh ngáy to quá làm anh ấy không ngủ được, không còn cách nào mới ôm gối chạy ra ngoài.”

Tôi: “.....”

Thầy S à, anh không hiểu sao? Suy nghĩ của vợ anh vẫn chỉ dừng lại ở hai chữ “cùng phòng” kia thôi.

002.

Sau khi kết hôn thầy S bắt đầu béo lên, tôi cũng bắt đầu gọi anh là “Đồ béo”. Đến khi tôi ở cử xong, anh ấy đã tăng phải tới 10kg so với trước khi kết hôn.

Thế nhưng anh ấy cũng không ghét việc tôi gọi anh ấy là “Đồ béo”, mỗi lần tôi ghét bỏ chuyện anh ấy béo, anh ấy lại còn trách ngược lại tôi, nói tôi làm sai cái này cái kia.

Tôi nhìn dáng người anh ấy hoàn toàn thay đổi, có lòng tốt nhắc nhở anh ấy: “Chồng à, muốn sống thọ cần phải vận động. Trước đây không lâu em từng đọc được một câu thế này, lượng đồ ăn của mỗi người trong cuộc đời là cố định, đều chỉ có chín tấn thôi, ai ăn xong trước sẽ đi trước. Từ giờ trở đi, anh tiết chế việc ăn uống lại, ra ngoài vận động nhiều hơn đi.”

Thầy S nghe xong liền không vui, miệng lâu bầu: “Em đừng dọa anh. Không nói tới cái khác, em nhìn rùa có thể thọ tới ngàn năm vạn năm kia, có con nào là không lặng lẽ nằm trong nước, em có từng thấy rùa bơi lội tung tăng chưa? Cho nên sống thọ căn bản không phải nhờ vào vận động mà nhờ sự tĩnh lặng.”

Đây chẳng lẽ lại là nguồn gốc của việc loài rùa sống thọ sao?

003.

Con trai gửi về nhà mẹ đẻ tôi trông, khi con cai sữa, tôi trở về bên thầy S, nhân thể ở bên anh mấy ngày.

Buổi sáng tôi đi mua thức ăn về, thầy S đang ngồi uống nước trong bếp, anh hỏi tôi: “Hôm nay ăn món gì thế?”

Tôi thay dép, đưa thức ăn cho anh, anh xách vào phòng bếp, sau đó tôi nghe tiếng anh căn dặn: “Rau cải xanh, ớt, súp lơ xanh, cà rốt. Vợ ơi, anh là người chứ đâu phải là thỏ, em chỉ cho anh ăn thế này thôi á?”

Tôi đáp: “Em có mua thịt mà, mua một miếng to luôn”. Nói xong tôi cũng vào bếp rửa tay, chỉ thấy thầy S cầm túi thịt lên ước lượng, tôi vội “đế” thêm một câu: “Anh nhìn xem, nửa cân thịt là một miếng to như thế này, có thể làm một đĩa thịt xào đấy.”

Thầy S gật gù đồng ý.

Tôi lập tức chuyển đề tài: “Nửa cân thịt là miếng to như thế này, 10kg thịt thừa trên người em chắc có thể để đầy một chậu, nếu là thịt heo chắc ăn hai tháng cũng chưa hết.”

Thầy S để thịt xuống, ra khỏi bếp, nhưng mà lúc ăn cơm trưa, anh chỉ gắp hai miếng thịt xào nhỏ, ăn một bát cơm.

Thật hiếm có!

004.

Thầy S cuối cùng cũng chịu vận động, hẹn bạn đi đá bóng, kết quả vừa đá được nửa trận đã bị thương.

Chúng tôi đi khám mấy bệnh viện đều nói bị trật cổ chân, hơi sưng. Bôi thuốc được vài ngày thì bớt sưng nhưng anh hơi tí lại kêu đau.

Tôi hỏi: “Đau thế cơ á?”

Thầy S đáp: “Đương nhiên, bị thương gân cốt phải mất trăm ngày.”

Khoảng bốn tháng sau, đồng nghiệp gọi điện hẹn anh đi đá bóng, đúng lúc bị tôi nghe được. Chờ anh cúp máy rồi, tôi hỏi: “Anh có đi không?”

Thầy S đáp: “Không đi đâu, đau chân lắm.”

Tôi nói: “Còn đau nữa à, bảo anh xuống nhà vứt rác anh kêu đau chân, bảo anh cùng em đi bộ anh kêu đau chân... Đau chân đúng là cái có hoàn hảo nhỉ, không muốn làm việc gì liên lỉ ra đường.”

Thầy S bình thản xua tay: “Thường thôi thường thôi, độ hoàn hảo cũng chỉ xếp thứ ba, so ra còn kém kỳ kinh nguyệt của phụ nữ, cái có đó mới gọi là dùng bao nhiêu lần cũng không chán.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Trẻ nhỏ không ngốc

EDITOR: HANNAH

Chúng ta sẽ không nản lòng thoái chí

Chúng ta sẽ tự vỗ tay cho bản thân

Em không phải những gì anh tưởng tượng

Em cũng có cánh cửa của riêng mình.

001.

Khi chưa có con, tôi cảm thấy trong thành phố này nếu muốn đi đâu chỉ cần gọi taxi hoặc đi xe buýt đều rất tiện. Nhưng từ sau khi có con, suy nghĩ liền thay đổi, xe buýt rất đông, taxi thì khi cần lại không gọi được.

Vì thế tôi và thầy S tính toán lại, cân nhắc đến chuyện mua xe. Muốn mua xe thì trước tiên phải biết lái xe đã. Tôi là phụ nữ, không có hứng thú với xe cộ cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng không phải đàn ông đều thích xe sao? Những cái khác không nói nhưng bố chồng tôi cũng lái xe kia, vì sao thầy S vẫn không có bằng lái?

Tôi thắc mắc về vấn đề này, sau khi đăng ký học lái xe thì hỏi anh: “Sao lúc trước anh không học lái xe?”

Thầy S suy nghĩ rồi đáp: “Em không biết lúc trước anh học toán rất giỏi à?”

Anh ấy giỏi toán, điều này tôi biết, anh ấy lại chẳng khoe khoang không biết bao nhiêu lần rồi ý, nói là khi đi thi đều đạt điểm tối đa. Nhưng mà học giỏi và học lái xe thì liên quan gì?

Anh ấy thấy tôi vẫn không hiểu, đành giải thích: “Anh đã tính toán rồi, mua xe xong còn phải mua bảo hiểm, cộng thêm phí bảo dưỡng, cho dù mỗi ngày em ra ngoài đều lái xe cũng dùng không hết chỗ tiền đó.”

Tôi hiểu ra: “Nói như thế nghĩa là anh cảm thấy mua xe không lời bằng gọi xe phải không, thế nên anh định cả đời không mua xe, cũng không học lái xe luôn. Nhưng vì sao bây giờ lại đổi ý?”

Thầy S đáp: “Anh đâu có đổi ý.”

Tôi lại hỏi: “Thế sao anh còn bảo mua xe?”

Thầy S: “Anh nói sẽ mua xe hồi nào?”

Phí học lái xe cũng đáng rồi, nếu không định mua xe thì học lái làm gì?

Tôi đang định lờ anh ấy đi rút học phí, anh ấy lại không chịu, chỉ vào mấy chiếc xe đỗ ven đường, nói: “Học lái xe có lợi cho em. Em vẫn luôn muốn mua xe, anh đồng ý mua xe cũng là mua cho em. Còn anh học lái xe vì anh nghĩ nếu thi thoảng em không muốn lái thì để để anh lái xe chở em và con.”

002.

Thầy S đi làm, con gửi bố mẹ tôi trông giúp, tôi cũng có nhiều thời gian hơn. Học xong khóa lý thuyết, tôi hẹn thầy hướng dẫn bắt đầu tập lái xe, thầy S không sắp xếp được, chỉ có thể để tôi đi học trước.

Thầy hướng dẫn của tôi là một người đàn ông đáng người mảnh khảnh, đeo kính râm, không nhìn được đôi mắt.

Thầy: “Em là Tiểu Y, bạn của XXX?”

Tôi gật đầu.

Trường học lái xe này là do bạn của tôi giới thiệu, ông thầy này cũng vậy, nghe nói tính tình rất tốt, rất kiên nhẫn.

Thầy: “Hôm nay là buổi học đầu tiên, chúng ta sẽ học điều khiển tại chỗ. Tiểu Y, bên kia có chiếc xe, cửa không khóa, em đi qua đó, cầm thử tay lái, lát nữa tôi sẽ cử người sang hướng dẫn em.”

Tôi thầm nghĩ: “Thầy à, thầy không hướng dẫn em à?” Sau này tôi mới biết thầy hướng dẫn rất bận, những bài học căn bản như điều khiển tại chỗ này, thầy ấy đều cử học viên của mình đi dạy thay.

Thầy hướng dẫn bảo tôi đi cầm thử tay lái của chiếc xe kia, bốn lớp xe đều bẹp dí, cửa xe không phải không khóa mà có vẻ như không khóa nổi. Tôi đứng bên cạnh xe nhìn trái ngó phải nhưng không đi lên.

Thầy hướng dẫn đưa một cô gái trẻ xinh đẹp qua, nói với tôi: “Em gọi cô ấy là chị đi, lễ phép với cô ấy một chút, cô ấy sẽ hướng dẫn cho em tận tình, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, nét mặt rất chân thành.

Thầy hướng dẫn lại nói với cô gái trẻ xinh đẹp: “Em giảng cho cô ấy cấu tạo cơ bản của bộ phận điều khiển cùng những kiến thức căn bản là được rồi.”

Cô gái trẻ liếc nhìn tôi rồi gật đầu với thầy hướng dẫn.

Thầy hướng dẫn yên tâm rồi rời đi, để lại hai chúng tôi.

Tôi chờ tới khi thầy đi xa, đang định nói: “Chị à, làm phiền chị rồi!”, không ngờ cô gái trẻ kia đã hét hoảng lên tiếng trước: “Cô ơi, em nhất định sẽ hướng dẫn cô thật kỹ điều khiển tại chỗ, cô đừng mách với thầy S chuyện em trốn học đi học lái xe được không cô?”

003.

Việc thi bằng lái xe đối với một người mà đôi mắt và tứ chi không phối hợp như tôi mà nói, có lẽ là lựa chọn sai lầm nhất trong đời.

Nhìn thấy chướng ngại vật thì không điều khiển được tay lái, điều khiển được tay lái thì lại không quan sát được tình hình giao thông.

Luyện tập trong sân được một tuần, thầy giáo hỏi tôi: “Tiểu Y, em học được một tuần rồi, em cảm thấy thế nào?”

Tôi lắc đầu: “Thầy ơi, em mới học bài này được một tuần thôi nên chưa nắm được gì.”

Thầy hướng dẫn sờ cằm, đáp “Ừ” rồi lại nói: “Xem ra em vẫn biết mình biết ta đấy.”

Tôi không hiểu được ý thầy, liền hỏi lại: “Dạ?”

Thầy giải thích: “Đã một tuần rồi mà em mới chỉ học được một bài!”

Thực tế chứng minh rằng đối với những người không có năng khiếu với xe cộ mà nói, những bài học nhập môn dù luyện tới hai tuần thì tới lúc đi thi vẫn trượt như thường.

004.

Vòng đầu tôi thi trượt, sau khi về thầy hướng dẫn hỏi: “Em có biết vì sao em trượt không?”

Tôi đáp: “Khi luyện tập em đã quen với xe của thầy rồi, bộ ly hợp của xe trong trường thi bị chỉnh xuống thấp quá, em không cẩn thận bị tắt máy.”

Thầy: “Em trượt vì xe bị tắt máy à?”

Tôi đáp: “Không ạ, trượt vì lúc đổ xe vào gara.”

Thầy: “Đúng rồi, em xấu như thế mà cứ mãi ngắm mình trong gương làm gì.”

Tôi thào rên lên trong lòng, ông thầy kiên nhẫn mà bạn tôi giới thiệu là cái kiểu gì đây, rõ ràng là người độc mồm độc miệng mà. Cứ nói thẳng kỹ thuật lái xe của tôi tệ, đồ lỗi cho xe của trường thì không tốt là được rồi, chuyện tôi xấu sao cứ phải nói trắng ra như thế chứ, không lẽ tôi xinh đẹp hơn thì thi thố có thể thuận lợi hơn à?

005.

Thầy S thi trượt vòng hai, lúc về cũng bị thầy hướng dẫn hỏi một câu tương tự: “Sao lại trượt?”

Thầy S đáp: “Khi lên sườn dốc, em đâm phanh bị trượt xuống 30cm. Em mừng thầm, lại thắng ga đi lên, lên được con dốc rồi, em mừng quá, nghĩ thầm lần này lấy được bằng rồi, không ngờ vì vui quá mà không không chế được bộ ly hợp, xe lên được dốc thì tắt máy.”

Thầy: “À, xe leo được lên dốc thì cậu liền cho rằng sẽ lấy được bằng à? Đắc ý vênh váo! Dù cho có đỗ được vòng hai thì sao đã lấy được bằng hả? Cậu nói xem bài thi vòng ba vòng bốn chịu sao nổi cậu? Cậu dám khinh thường chúng nó như vậy, chúng nó tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho cậu.”

Thầy S: “.....”

Trên đường về, thầy S gơ tay thề, nếu vòng ba vòng bốn mà thi trượt anh nhất định đòi thầy hướng dẫn hoàn tiền học phí cho bằng được, vì anh cảm thấy nếu anh thực sự trượt thì nhất định là do bị thầy trù!

006.

Nửa năm sau, tôi luyện thi vòng thứ hai.

Đừng hỏi tôi sao cách một khoảng thời gian lâu như thế mới luyện tập, nguyên nhân rất đơn giản, sau khi làm mẹ, có rất nhiều chuyện quán lấy thân.

Sau khi lên xe, tôi cố nhớ lại các chi tiết, thầy hướng dẫn ngồi bên ghế phụ lái, khoanh tay trước ngực, hỏi: “Còn nhớ được bao nhiêu?”

Tôi vỗ ngực đáp: “Đa phần đều còn nhớ rõ, nếu có quên cái gì thì thầy nhắc em một chút thôi là em sẽ nhớ ra ngay.”

Thầy hướng dẫn khá hài lòng, chỉ tay về phía trước: “Thế chúng ta bắt đầu.”

Tôi hít một hơi thật sâu, thắt dây an toàn, chỉnh lại gương chiếu hậu, khởi động xe, giẫm chân ga chuẩn bị lái.

Thầy hướng dẫn quay đầu nhắc tôi: “Bật đèn đi.”

Trong đầu tôi bỗng nhiên trống rỗng: “Bật đèn, bật đèn gì? Đèn rẽ trái hay đèn rẽ phải? Đèn rẽ trái là nút bên trên hay nút bên dưới? Đèn rẽ phải là cái nào?”

Thầy hướng dẫn thấy tôi ngây ra, lắc đầu: “Nút bên dưới là đèn rẽ trái.”

Tôi như được đại xá, bật đèn xong liền cam đoan với thầy: “Thầy ơi, em nhất định sẽ nhớ kỹ, tuyệt đối không quên nữa.”

Thầy: “Thế nếu lại quên thì sao?”

Tôi nghĩ nghĩ rồi đáp: “Em mà còn quên nữa thì ngày nào em cũng gọi thầy là ‘anh’.”

Thầy hướng dẫn đã gần 50 tuổi rồi nhưng vẫn không chịu thừa nhận mình già, càng không muốn tôi gọi ông ấy là “chú”, vì thế tôi vẫn chỉ có thể gọi ông ấy là “thầy”. Ông ấy thích nhất dụ dỗ tôi gọi ông ấy là “anh”, cứ như thế tôi chỉ cần gọi một tiếng “anh” là ông ấy có thể trẻ lại bằng tuổi tôi ý.

Thầy hướng dẫn quay đầu nhìn tôi chằm chằm mấy giây rồi nói: “Chỉ cần cô không quên nữa, khi đi thi không bị mất điểm thì không cần cô gọi tôi là ‘anh’ mỗi ngày, mà đến lượt tôi ngày nào cũng gọi cô là ‘mẹ’.”

Tôi: “.....”

007.

Đến bãi đỗ xe vào gara, thầy hướng dẫn có phần tuyệt vọng với tôi.

Tôi càng đảo tay lái càng căng thẳng, vừa không chú ý một chút đã khiến xe lùi vào xe bên cạnh. Bánh xe bị kẹt, tiến không được mà lùi cũng không xong, tôi hết cách đành nhìn thầy cầu cứu.

Thầy chỉ hận không thể rên sát thành thép, nói: “Thật muốn đá cô một phát bay về Hồ Bắc luôn cho rồi.”

Tôi vừa nghe xong hai mắt đã sáng lên, chắp tay hành lễ với thầy: “Thầy ơi, xin thầy đá em về Hồ Bắc luôn đi, em muốn về Hồ Bắc lắm, em không muốn học lái xe đâu, em nhớ con em, thầy đá em về Hồ Bắc đi mà, đến vé xe em cũng không cần mua!”

Thầy hướng dẫn nhìn tôi, mở cửa xe ra ngồi vào ghế lái, buồn bực nói: “Thua cô rồi.”

008.

Tâm trạng thầy hướng dẫn không tệ liền buồn chuyện với tôi: “Tiểu Y à, em biết không? Lần trước tôi đưa bảy người đi thi, sáu người đỗ, chỉ một người không đỗ.”

Tôi tò mò hỏi: “Ai không đỗ ạ?”

Thầy đáp: “Là thầy S đó.”

Tôi nói: “Không đúng nha, thầy S kể với em nhóm anh ấy có chín người, sao lại thành bảy người?”

Thầy hướng dẫn điểm đầu ngón tay, giải thích: “Nhóm thi lần đầu của thầy S có bảy người, cậu ta nói có chín người chắc là vì có hai người không phải thi lần đầu mà là thi lần thứ ba?”

Tôi hỏi: “Lần thứ ba?”

Thầy hướng dẫn buông tay: “Đúng rồi, thi lần thứ ba đó, vì tôi không coi bọn họ là người nên không tính bọn họ vào.”

Tôi rút hàm: “Thầy ơi, thầy không coi mấy người thi lần ba đó là người thế coi họ là gì?”

Thầy hướng dẫn nhìn tôi đầy vẻ cảnh giác, vừa rồi còn mang vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi, trong nháy mắt đã cười rộ lên ảm áp như nắng xuân, trong nụ cười còn có vài phần nhỉnh nọt: “Em đừng nghĩ lung tung nha, thầy S nhà em lần sau còn thi lại với hai người đó nữa đấy. Thầy S thi lại lần hai, còn bọn họ là thi lại lần thứ tư, lần thứ tư đó! Em nghĩ mà xem, thầy đây không coi họ là thần thánh thì còn có thể coi họ là gì?”

Chắc chắn chắc, hóa ra là sợ tôi kể lại với thầy S, thầy S sẽ mách với hai người đồng đội kia nên phút cuối phải “quẹo lái” từ nói xấu thành nói lời hay ý đẹp. Thầy à, thầy cũng khôn ghê ha.

009.

Lần thứ hai thi vòng hai, chân tôi muốn chuột rút luôn rồi, không có gì bất ngờ, lại trượt.

Lần này thầy hướng dẫn không hỏi tôi nguyên do, có lẽ thấy tôi ủ rũ quá, không nỡ lòng nào đã kích tôi nữa.

Thầy nói: “Được rồi, chúng ta lại cố gắng, lần sau cố gắng thi đỗ là được, đừng buồn.”

Tôi nói: “Thầy ơi, em không buồn, em chỉ thấy mất mặt quá. Đa phần mọi người chỉ thi một lần là đỗ, nếu trượt thì thi lại một lần, lần thứ hai thế nào cũng đỗ, em đã thi những hai lần rồi, thực sự thấy thất bại quá, mất mặt quá.”

Thầy hướng dẫn im lặng một lúc rồi vỗ vai tôi: “Biết mất mặt là gần đỗ rồi đấy.”

Tôi không hiểu: “Vì sao ạ?”

Thầy nói: “Vì thể diện đều mất hết rồi, chẳng còn gì để mất nữa, chẳng đỗ thì gì?”

Có ai an ủi người ta như thầy không? Tôi rõ ràng chỉ cảm thấy hơi mất mặt một chút nhưng bị thầy nói như vậy, chẳng khác gì mất sạch thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chuyện lãng mạn nhất

EDITOR: HANNAH

Chuyện lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới

Chính là có thể cùng anh già đi

Dọc trên con đường này tích lũy thật nhiều niềm vui

Cát giữ đến ngày chúng ta ngồi trên chiếc ghế bập bênh từ từ trò chuyện

001.

Một hôm trên Weibo có bài đăng như thế này, một đôi nam nữ yêu nhau, bạn nữ cảm thấy bạn trai mình hơi lãng nhãng nên cố tình giả danh thành một cô gái khác, quyến rũ chính bạn trai của mình, không ngờ lại quyến rũ thành công, kết quả đương nhiên là còi lờn tan nát nói lời chia tay.

Tôi kể lại câu chuyện này cho thầy S nghe, thầy S nghe xong liền nói: “Em đừng làm những chuyện nhảm chán như thế nhé, có rất nhiều chuyện vốn là giả vờ lại dễ dàng hóa thành thật, lúc bình thường nói đùa cũng phải chú ý, người nói vô tâm, người nghe có ý.”

Tôi nhìn anh, hỏi: “Có phải anh sợ không?”

Thầy S bày ra vẻ mặt đứng đắn: “Anh sợ cái gì? Đương nhiên, nếu em không có lòng tin ở bản thân thì cứ việc thử xem.”

Tôi cười lạnh: “Chỉ có cái cuộc không đủ sắc chữ không có góc tường nào đào không thùng.”*

* *Chú thích: “Đào góc tường” là thuật ngữ ám chỉ việc ngoại tình.*

Thầy S gật đầu tán đồng: “Chỉ có sự cảm dỗ không đủ mạnh chữ không có ai không ngoại tình được. Nếu là *** tới tìm anh, chắc cũng sẽ khác đây.”

Tôi: “.....”

002.

Trên mạng đăng câu chuyện về một nữ lãnh đạo xin từ chức, nói rằng thế giới này rộng lớn như vậy, cô ấy muốn đi khắp nơi ngắm nhìn.

Tôi cảm thấy câu chuyện này rất sâu sắc, lãng mạn, vì thế tôi hỏi thầy S rằng anh có từng gặp một lý do xin nghỉ nào khiến anh có ấn tượng sâu sắc hay không.

Thầy S suy nghĩ rồi đáp: “Có.”

Tôi lập tức đòi anh kể lại, một người vui không bằng cả nhà cùng vui.

Thầy S bắt đầu kể:

“Vào một mùa đông nhiều năm về trước, anh có giờ giảng vào tiết một, lúc nghỉ giải lao có chuông điện thoại. Anh nhận cuộc gọi, nghe giọng người ở đầu dây bên kia có vẻ ngạt mũi nghiêm trọng, đến mức anh nghe không ra là nam hay nữ. Người đầu dây bên đó hỏi: ‘Thầy ơi, hôm nay có đi học không ạ?’ Anh đáp là có. Người đó lại hỏi: ‘Thầy ơi, đã vào lớp được bao lâu rồi ạ?’ Anh nói đã học xong một tiết rồi. Đầu dây bên kia im lặng, anh còn tưởng rằng người đó đã ngủ mất rồi, kết quả người đó đột nhiên lại lên tiếng, nói: ‘Thầy ơi, chờ em ra được khỏi giường tới lớp học thì chắc cũng hết thêm một tiết nữa rồi. Thầy ơi, mùa đông ở phía Nam thực sự lạnh quá, còn không có lò sưởi, ra khỏi giường thật không dễ dàng gì, thầy có thể cho em nghỉ buổi hôm nay được không ạ, em muốn tiếp tục nằm trong chăn.’”

Ha ha ha, người ta thì từ chức với lý do là “Thế giới này rộng lớn như vậy, tôi muốn đi khắp nơi ngắm nhìn”, học sinh của thầy S lại xin nghỉ, lấy lý do là “Chăn ấm thế này, em không ra khỏi giường nổi”.

Thầy S thấy tôi cười vui vẻ quá, không nhẫn tâm cắt ngang, chờ tới khi tôi cười đủ rồi mới nói: “Rất nhiều lần anh có giờ dạy vào tiết một buổi sáng, có khi phòng học ở một khu nhà khác, nếu muốn tới kịp giờ thì phải ra khỏi nhà trước một tiếng. Một hôm có một bạn học sinh nói với tôi: ‘Thầy ơi, phải dậy sớm lên lớp của thầy, tâm trạng còn nặng nề hơn cả đi viếng mộ.’”

Haizz... Tôi cười không nổi nữa.

Lời của editor: Sao tui có cảm giác nhân vật trong cả hai câu chuyện này đều là chị Y thế nhì =)))

003.

Có một khoảng thời gian tôi cảm thấy mình cực kỳ xui xẻo, xui xẻo tới mức uống nước cũng có thể nghẹn.

Tôi oán thán với thầy S: “Chồng ơi, gần đây em xui xẻo qua đi mất.”

Khi ấy chúng tôi đang đi dạo, thầy S nắm tay tôi, cúi đầu bước đi, không có phản ứng gì.

Tôi cảm thấy anh ấy chẳng hề quan tâm tới tôi chút nào nên tức giận rút tay lại, hừ mũi, một mình đi về phía trước.

Không bao lâu sau thầy S đuổi kịp, kéo ống tay áo của tôi, đặt một vật vào trong tay tôi.

Tôi nhìn thứ mình cầm trên tay, là một hòn đá, là một hòn đá rất bình thường, có lẽ khi nãy anh ấy đã nhặt nó bên ven đường.

Tôi hỏi: “Sao thế? Anh thấy trên mạng có vị minh tinh tặng bạn gái cục đá hình trái tim để dỗ dành cô ấy vui nên giờ cũng muốn học theo à?”

Thầy S lắc đầu, giải thích như thật: “Anh đưa cho em cục đá, hy vọng vận số của em xoay chuyển.”**

*** Chú thích: Ở đây tác giả chơi chữ với hai từ đồng âm “cục đá” và “vận khi”. Cảm ơn cô Vy xinh đẹp đã giúp tôi câu này: **

004.

Thầy S nhập điểm thi cuối kỳ của sinh viên, miệng lầm bầm: “**, 0 điểm. **, 0 điểm...”

Tôi nghe được liền tò mò hỏi: “Sao lại 0 điểm? Gian lận khi thi bị anh bắt được à?”

Thầy S đáp: “Em đoán đúng một nửa.”

Thế nào là đoán đúng một nửa? Đoán đúng phần gian lận hay đoán đúng phần bị bắt được?

Thầy S có lẽ cảm thấy tôi sẽ không thể nào hiểu được đâu, liền chủ động giải thích: “Hai bạn này đúng là đã gian lận nhưng mà không phải bị anh bắt được mà hai bạn ấy kẹp luôn cả ‘phao’ giữa đề thi và bài làm đem nộp lên.”

005.

Chúng tôi đang ở nhà ga chờ tàu, có một đứa nhỏ bán báo đến gần, nói: “Chú ơi, chú mua một tờ báo đi ạ.”

Thầy S lấy tiền lẻ ra mua báo.

Đứa nhỏ bán báo xoay người nói với tôi: “Chị ơi, chị cũng mua một tờ đi ạ.”

Tôi nghe đứa nhỏ gọi tôi là “chị”, tâm trạng phoi phới mua một tờ.

Đứa nhỏ bán báo cũng vui vẻ ôm chồng báo rồi đi tìm người mua tiếp theo. Tôi hào hứng bắt đầu giờ báo ra đọc, thầy S lại rất thờ ơ.

Tôi hỏi: “Sao anh không đọc?”

Thầy S đáp: “Nội dung trên báo này, ngoại trừ ngày tháng thì những thứ khác anh đều không tin.”

Tôi kêu “xì” một tiếng: “Thế anh còn mua làm gì?”

Thầy S đáp: “Anh mua cho cô ngọc nào đó đọc, không ngờ cô ngọc đó lại bị một tiếng gọi ‘chị’ của thằng bé kia nịnh nọt đến nở hoa trong lòng, tự mua thêm một tờ.”

006.

Một người bạn ở thành phố bên cạnh đưa con gái tới thăm tôi.

Thầy S làm chủ trì chiều đãi, kết quả trên đường tới cuộc hẹn chúng tôi lại bị tắc đường, rất không may tới muộn.

Con gái bạn tôi có tên tiếng Anh là Yoyo. Khi Yoyo nhìn thấy chúng tôi thì kêu lên: “Chị ơi, cuối cùng chị cũng tới rồi, em đợi đến độ nở hoa rồi đây này.”

Thầy S hỏi: “Yoyo, lần trước con còn gọi cô ấy là ‘cô’, gọi chú là ‘chú’, sao lần này lại gọi cô ấy là ‘chị’?”

Tiểu mỹ nữ Yoyo hát cảm, lý luận cực kỳ hùng hồn: “Vì lần này con gặp lại cô, thấy cô trẻ hơn đẹp hơn, con thấy gọi là ‘chị’ mới thích hợp nên mới gọi cô là ‘chị’.”

Thầy S lập tức xụ mặt, tiếp tục hỏi: “Thế còn chú thì sao? Con thấy hôm nay con nên gọi chú là gì nào?”

Yoyo nhìn anh dò xét một hồi: “Chú ơi, chú hình như lại béo lên rồi.”

Sắc mặt thầy S khi đó thực sự xuất sắc luôn. Tối hôm đó khi về nhà, anh ấy cứ quần lấy tôi, nói muốn sinh thêm một đứa con gái.

Tôi cười, nói con gái do mình sinh ra cũng chỉ có thể gọi anh ấy là “bố” hoặc là “chú”, không thể nào gọi là “anh” được đâu.

Thầy S: “.....”

007.

Con của chúng tôi gửi bên nhà bố mẹ tôi, tôi cũng qua đó theo. Do chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh mới, mới qua mấy ngày con đã bị bệnh, tôi sốt ruột xoay vòng vòng.

Thầy S an ủi tôi qua điện thoại: “Con người ai cũng trải trăm bệnh, không sao đâu, bé con chỉ bị cảm thông thường thôi, 2-3 hôm nữa sẽ khá hơn. Em

đừng lo lắng quá, lo cũng vô dụng.”

Những gì anh ấy nói tôi đều hiểu rõ, bác sĩ cũng nói vậy, 5-7 ngày sau sẽ tự khỏi thôi. Nhưng tâm lý tôi không ổn định được, nhìn con khó chịu trong lòng tôi càng khó chịu hơn.

Nhưng mà người buổi sáng còn gọi điện cho tôi, buổi chiều đã xuất hiện trước mặt tôi rồi.

Tôi nhìn thầy S, bất ngờ hỏi: “Sao anh lại về đây?”

Thầy S nói: “Anh không yên tâm nên về xem thế nào.”

Tôi cười: “Trong điện thoại anh còn nói đừng lo lắng, sẽ ổn thôi, bình tĩnh như thế cơ mà.”

Thầy S thấy tinh thần con không tệ mới yên tâm hơn một chút, cười đáp: “Chuyện trên đời chẳng phải đều như thế hay sao, nói dễ hơn làm.”

Tôi trêu anh: “Căn bản là nói một đằng làm một nẻo.”

008.

Cô bạn thân của tôi nói muốn gặp tôi, cô ấy sẽ mua vé máy bay cho tôi để tôi sắp xếp thời gian qua đó chơi với cô ấy. Tôi đồng ý, bàn với thầy S chuyện đi thăm cô ấy.

Thầy S hỏi: “Có đưa anh theo không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không được, bọn em có chuyện riêng muốn nói, hơn nữa, nếu anh đi cùng em thì phải nghỉ dạy, rất phiền toái đúng không?”

Thầy S không vui, phản đối luôn: “Vậy thì em cũng đừng đi, bảo em tới thăm cô ấy nhưng chi phí đều do anh trả.”

Tôi vừa nghe anh nói định không cho tôi đi, lập tức kêu lên: “Không kịp nữa rồi, cô ấy đã đặt vé máy bay cho em rồi.”

Thầy S kêu “Hừ” một tiếng, nói: “Vé hạng ‘gà’ thì có gì hay ho? Trả lại đi, anh mua vé ‘vịt’ cho em.”***

*** *Chú thích: Ý nói về thường và về hạng thương gia đấy ạ.*

Nhưng lần đó cuối cùng tôi vẫn không đi được, vì đến phút cuối cô bạn thân của tôi phải cùng chồng đi công tác. Nhưng mà rất nhiều lần tôi đòi thầy S “vé hạng vịt” nhưng anh ấy tuyệt không thừa nhận đã hứa sẽ mua cho tôi.

009.

Tôi cùng người thợ làm tóc của mình quen biết đã tầm mười năm, từ khi cậu ấy mới vào nghề cho tới khi thành thợ chính cửa hàng, sau đó lại tự mở một tiệm riêng, tôi đều song hành cùng cậu ấy. Chừng đó cũng đủ chứng minh tôi là một người chung tình, thầy S cũng đi theo tôi cắt tóc ở chỗ người thợ này.

Tiệm làm tóc của cậu ấy mới vừa trang hoàng xong chưa được bao lâu, tôi đã lôi thầy S tới cổ vũ. Thầy S quyết định gội đầu trước sau đó mới sửa kiểu tóc. Kết quả là khi nằm trên ghế gội đầu, anh ấy mới phát hiện trên trần nhà lắp rất nhiều gương, trong gương có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể của mình.

Thầy S nhìn một lúc rồi hỏi: “Vợ ơi, có phải anh lại béo lên rồi không?”

Tôi nhìn anh rồi lắc đầu: “Đầu có, béo lên một chút cũng không dễ dàng nhận ra đâu.”

Thầy S cảm thấy có lý, lại nhìn gương thêm một lúc rồi đột nhiên hỏi to: “Tiểu W à, gương lắp trên trần nhà cậu là loại gương biến dạng phải không?”

Người thợ làm tóc kiêm ông chủ Tiểu W nghe tiếng anh hỏi, dừng việc đang làm, lại gần hạ giọng nói: “Em chọn loại gương cho hình ảnh phản chiếu gần hơn hình ảnh thật, bị anh phát hiện ra rồi à?”

010.

Từ lúc mang thai cho tới khi con cai sữa, đã ba năm rồi tôi không làm tóc. Khó khăn lắm mới có thời gian, tôi nghiêm túc chỉnh trang lại cho bản thân, bắt đầu từ trên xuống dưới, tôi quyết định làm một kiểu tóc mới trước.

Tiểu W nói với thầy S: “Cho em ba tiếng đồng hồ thôi, em nhất định sẽ biến vợ anh thành một người xinh đẹp.”

Thầy S cực kỳ háo hức chờ mong đợi suốt ba tiếng đồng hồ. Hơn ba tiếng sau, tóc tôi hết cắt lại uốn lại nhuộm, nhìn hình ảnh của mình trong gương cũng không thay đổi nhiều lắm.

Bận rộn một hồi, Tiểu W đưa tôi đến trước mặt thầy S, hỏi: “Thế nào? Xinh đẹp chưa?”

Thầy S nhìn tôi, trong đôi mắt không có niềm vui sướng bất ngờ tỏa sáng, tôi nghĩ anh ấy cũng không thấy tôi có gì thay đổi nhiều.

Tiểu W thấy anh ấy không nói lời nào, liền đem hóa đơn để vào trong tay anh ấy, nói: “Đi thanh toán đi.”

Thầy S nhìn con số trên hóa đơn, về mặt kinh hãi: “Số tiền này đủ để tôi làm tóc một năm đấy.”

Tiểu W huých huých tay anh ấy, nói: “Mau khen vợ anh đẹp tựa thiên tiên đi, nếu không cô ấy thấy mình khó coi lại quay lại làm này làm kia một hồi, con số trên hóa đơn này sẽ tăng ít nhất là gấp đôi, số tiền đó sẽ đủ cho anh làm tóc cả ba năm đấy.”

Trên đường về nhà, thầy S cứ khen tôi suốt, tôi cảm thấy bao nhiêu từ ngữ tán dương khen ngợi mà anh ấy học được trong đời này đều sắp lòi ra dùng sạch rồi.

011.

Một hôm tôi cùng cấp trên của thầy S nói chuyện phiếm. Cấp trên của thầy S đã gần 50 tuổi rồi nhưng trông vẫn còn rất trẻ, thần thái cũng rất tốt. Nghe nói buổi tối trước khi đi ngủ chị ấy đều uống một ly rượu vang đỏ.

Chị ấy cũng hài hước, thân thiện, nếu không tôi cũng không dám cùng chị ấy nói chuyện phiếm.

Chị ấy hỏi tôi: “Gần đây em đang xem phim gì? Có hay không? Đề cử phim nào đó cho chị đi. Bộ ‘Vì sao đưa anh tới’ chị xem xong rồi, giáo sư Do quá đẹp trai luôn.”

Tôi nghe chị ấy kể chị ấy cũng xem phim Hàn, lập tức đề cử mấy bộ phim Hàn mình đang xem, hóa ra người ta lại xem hết rồi.

Tôi bí quá, nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Bộ phim cung đấu mới ra gần đây nghe nói khá hay.”

Chị cấp trên nghe xong liền nói: “Haiz, có gì mà hay chứ, một đám phụ nữ đấu tới đấu lui, chị xem phát mệt. Tiểu Y à, em nói các cô ấy đấu nhau mãi như thế có mệt không?”

Tôi lắc đầu: “Em không biết các cô ấy có mệt hay không nhưng Hoàng đế thì chắc chẳng mệt đâu, em xem phim thấy Hoàng đế cái gì cũng biết hết nhưng có thể khiến những phi tần hậu cung vì ông ta mà tranh giành sủng ái như thế, ông ta có vẻ hưởng thụ lắm.”

Chị cấp trên nói: “Đúng thế, cho nên đàn ông ai cũng muốn làm Hoàng đế, hưởng tam cung lục viện 72 phi tần.”

Tôi gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng tình: “Thầy S chắc hẳn hâm mộ Hoàng đế nhất, mong ước mỗi ngày đều được những người đẹp như hoa như ngọc hầu hạ cạnh bên, chắc chắn chắc, nghĩ đã thấy hay thấy đẹp rồi.”

Tôi vừa nói xong đã thấy hơi hối hận, ngồi trước mặt cấp trên nói người đàn ông của chính mình “ăn trong chén lại nhìn trong nồi” hình như có phần không hay lắm.

Kết quả tôi vừa dứt lời, chị ấy đã cười phá lên: “Ai dà, so với anh nhà em thì ông nhà chị còn cẩn thận hơn. Ông ấy nói Hoàng đế đều không sống thọ, nhiều vợ quá cũng là một trong những nguyên nhân. Ông ấy không cần tam cung lục viện, chỉ muốn mua mấy căn nhà, rước tam thê tứ thiếp về là được rồi!”

Hóa ra quạ trên đời này đều đen giống nhau!

Khi về nhà, thầy S hỏi tôi và chị cấp trên nói chuyện gì, tôi đáp là nói chuyện về thói hư tật xấu của đàn ông. Anh ấy không hiểu, lại hỏi thói hư tật xấu gì, tôi bảo anh tự nghĩ đi.

012.

Ngày 11 tháng 11.

Thầy S đi dạo phố, 9 giờ tối mới về, gọi điện cho tôi, nói: “Vợ ơi, hôm nay anh đang đi tới đầu đường Bình An thì bị một cô gái chặn đường.”

Tôi thấy rất thú vị, liền hỏi: “Chặn đường anh làm gì?”

Thầy S bắt đầu kể: “Ngoại hình xinh đẹp, khi chặn đường anh chỉ thiếu nước kéo tay anh thôi. Cô ấy nhắn nhủ nói với anh: ‘Anh trai à, em đã ba ngày chưa được ăn cơm rồi, anh có thể mời em ăn bữa tối không?’”

Tôi nghe xong lập tức tròn mắt.

Có lẽ thầy S cũng không mong tôi có phản ứng gì, tiếp tục nói: “Anh nghe xong lập tức phải đánh giá lại cô ấy, nói thật lòng, ngoại hình khá xinh đẹp, vóc người cũng cao ráo, quần áo chỉnh tề, không có vẻ gì giống một người đã nhịn đói mấy ngày, không lẽ cô ấy đã gặp phải chuyện gì? Vì thế anh chỉ đồn cảnh sát chếch chếch phía đối diện, bảo cô ấy rằng nếu có khó khăn thì đi tìm cảnh sát, đồn cảnh sát ở cách đó không xa, ngay đằng kia thôi. Anh nói xong còn chỉ rõ địa điểm chính xác của đồn cảnh sát cho cô ấy.”

Tôi buồn cười lắm nhưng cố kìm lại, nói rất nghiêm túc: “Sao lại thế?”

Thầy S đáp: “Sau đó cô gái kia chạy mất luôn.”

Tôi cuối cùng không nhịn được nữa, phá ra cười ha hả, vừa cười vừa nói: “Chồng ơi, anh có bị ngốc hay không thế? Ngày lễ độc thân, người ta là cô gái trẻ xinh đẹp hẹn anh cùng ăn tối, sao anh lại nhần tâm từ chối thế? Anh lừa em đúng không, sao lại có thể loại lừa đảo hạng xoàng như thế được chứ?”

Thầy S vẫn khăng khăng: “Thật mà, là thật đấy, anh không lừa em đâu. Ở ngay đầu đường Bình An mà.”

Tôi nghiêm túc căn dặn anh: “Cô ta chắc hẳn là lừa đảo rồi, muốn nhân ngày lễ độc thân dùng nhan sắc quyến rũ đàn ông độc thân đấy, nói không chừng còn có đồng bọn, một đám người cấu kết với nhau cùng ra tay.”

Thầy S im lặng một lúc rồi thở dài: “Thế sao lại tới tìm anh? Anh không cao không đẹp trai, thoát nhìn cũng không giống kẻ có tiền, anh không hiểu nổi.”

Tôi hỏi: “Anh thực sự không hiểu ra à?”

Thầy S đáp “Ừ”.

Tôi nói: “Chắc là trong mắt họ, nhìn anh có vẻ hơi ngu ngốc.”

Thầy S: “.....”

1.

Con cái đều là niềm tự hào của cha mẹ, thầy S cũng không phải ngoại lệ.

Bố chồng tôi cứ lúc nào rảnh rỗi lại nói chuyện phiếm với chúng tôi, thích nhất là kể cho tôi nghe thầy S khi còn nhỏ ngoan ngoãn nghe lời như thế nào. Thầy S không xen ngang, tôi cũng không nói gì ngồi nghe ông kể.

Có một lần ông kể chuyện thầy S tuy rằng thích bơi nhưng không bao giờ lên một mình trốn đi bơi. Con của một người bạn của ông thường xuyên trốn đi bơi một mình, thầy S lại chưa từng khiến ông lo lắng về vấn đề này, blah blah...

Tôi vốn còn tưởng rằng chuyện kể xong nghe xong rồi sẽ qua đi, thế nhưng buổi tối trước khi đi ngủ, không hiểu sao tôi đột nhiên lại hỏi thầy S: “Khi còn nhỏ anh thực sự chưa từng lên ra ngoài đi bơi à?”

Hỏi còn nhỏ ngay đến tôi cũng cùng các anh các chị trốn ra bờ sông chơi, chỉ là tôi không biết bơi nên không dám xuống nước thôi, thế nên mới có thể bình an sống tới tận bây giờ.

Một lúc lâu sau thầy S mới đáp: “Có một lần, anh cầm phao bơi trong nhà chạy tới con đập chứa nước cách nhà không xa. Cái phao bơi kia rất lớn, anh có thể nằm trên đó mà nổi trên mặt nước cứ thế trôi đi, cực kỳ dễ chịu. Ngày hôm đó anh cũng đang nằm trên phao, không biết vì sao đột nhiên sóng nước dâng lên, anh bị dòng nước cuốn tới miệng cống, ngã thẳng xuống cống. Nước chảy xiết quá, anh uống phải rất nhiều nước lại không tìm thấy phao, bản năng sinh tồn khiến anh ra sức quẫy đạp nhưng cuối cùng cũng không địch lại dòng nước xiết. Anh vốn còn tưởng rằng anh sẽ chết đuối mất thôi. Vào thời khắc quan trọng nhất, chiếc phao kia lại trôi tới bên người anh, anh bắt lấy phao, cuối cùng cũng bò được lên bờ, mặt mũi xám xịt trở về nhà, từ đó trở đi anh chưa từng đi qua hồ nước nữa.”

Sau này mỗi lần bố chồng nhắc lại chuyện thầy S chưa từng trốn ra hồ nước chơi, tôi đành gắng sức cắn môi, chỉ sợ há miệng ra sẽ tiết lộ điều gì đó.

014.

Thầy S nói trên mạng có cuộc bình chọn ra thập đại mỹ nhân. Tôi không cam lòng yếu thế, rất nhanh đã tìm thấy trên mạng hình ảnh của mấy anh chàng trẻ tuổi đẹp trai khoe sắc cạnh nhau.

Tôi nhìn ảnh chụp, chảy nước miếng hỏi: “Chồng ơi, thập đại mỹ nhân mỗi người một vẻ, anh muốn hôn cô nào nhất?”

Thầy S nhìn tấm ảnh đang hiển thị trên máy tính của tôi, hỏi lại: “Thế em muốn hôn người đàn ông nào nhất?”

Tôi đảo mắt: “Chúng mình mỗi người lấy ra một tờ giấy, viết tên người mà mình muốn hôn nhất lên đó, sau đó đưa cho người kia xem.”

Thầy S gật đầu đồng ý, còn đi tìm giấy bút. Hai người chúng tôi mỗi người chiếm một nửa mặt bàn. Ba mươi giây sau, chúng tôi trao đổi tờ giấy:

“Cao Viên Viên” – Thầy S

“Con trai” – Tôi

Tối hôm đó thầy S bị tôi đuổi ra phòng khách ngủ, ừm, thưởng thêm cho anh ta một tấm ảnh Cao Viên Viên.

Điểm đầu ngón tay tính toán, tôi và thầy S quen nhau chín năm, cuộc hôn nhân bước vào năm thứ bảy. Bảy năm, rất nhiều người đều nói bảy năm sẽ giữa ngáy.

Mà chúng tôi khi tiến đến thời điểm bảy năm này, mỗi người đã bước lên một vai trò mới, thích ứng với vai trò mới.

Có người hỏi tôi, bây giờ hai người ở bên nhau có cảm giác gì?

Phải diễn tả như thế nào đây?

Người đàn ông này, khi tôi nắm lấy tay anh, anh sẽ không giẫy ra, nếu gặp phải người quen cũng sẽ không buông tay.

Người đàn ông này, thi thoảng cảm xúc dâng trào cũng sẽ nói với tôi rằng anh ấy yêu tôi.

Người đàn ông này, anh ấy sẽ làm bữa sáng cho tôi, khi giúp tôi làm việc nhà sẽ nói với tôi rằng làm việc nhà không phải nghĩa vụ của người phụ nữ.

Người đàn ông này, anh ấy sẽ cố gắng đáp ứng những nguyện vọng của tôi nằm trong khả năng của anh ấy.

Người đàn ông này, anh ấy cực kỳ để ý tới sức khỏe và tâm trạng của tôi.

Anh ấy không phải người xuất chúng gì, thậm chí còn có phần bình thường.

Nhưng anh ấy lại là người tôi yêu sâu sắc, muốn bên anh đến bạc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Một người như mùa hạ, một người tựa mùa thu

EDITOR: HANNAH

Lần đầu tiên gặp mặt, tôi không ưa bạn đâu.

Ai ngờ sau này chúng ta lại thân thiết như vậy.

Hai chúng ta một người như mùa hạ, một người tựa mùa thu

Kết hợp lại có thể biến mùa đông thành mùa xuân

Thứ có thể tồn tại đến khi bạc đầu cũng không chỉ có tình yêu.

Cô bạn thân hỏi tôi gần đây đang bận việc gì thế, cứ như rồng thấy đầu không thấy đuôi, thi thoảng đăng bài trên WeChat, buồn chuyện được 2-3 câu lại không thấy đâu nữa. Ngày trước việc tiêu tiền của con còn chưa ổn định, tôi bận chăm sóc con, cũng có lúc vì đồ con ngủ mà mình phải thức, bất chợt lại ngủ thiếp đi. Bây giờ con đã lớn rồi, lại có ông bà ngoại giúp chăm con, những chuyện phải lo lắng cũng bớt đi, không còn như trước nữa.

Tôi giải thích với cô ấy rằng tôi đang bận viết bản thảo, gần đây đang viết một quyển hồi ký.

Cô ấy vừa nghe xong đã hào hứng nói: “Có viết về thời gian học đại học không?”

Cái gì mà viết hay không viết, quan trọng là viết có hay không mới đúng chứ? Tôi đáp: “Tất nhiên là có.”

Cô ấy càng hưng phấn, nhắc tôi: “Viết về mình, viết về mình, cậu nhất định phải viết về mình đấy. Chờ khi nào sách xuất bản phải tặng cho mình một quyển. Được thấy mình xuất hiện trong sách của cậu, ôi trời, tưởng tượng thôi cũng thấy thần kỳ rồi, quá là tuyệt diệu.”

Từ tên cuốn sách này có thể thấy được, nội dung chính là tình yêu, muốn thêm nhân vật cô bạn thân qua đường không khó nhưng nghe cô ấy nói thì có vẻ một vai phụ tuyệt đối không thể thỏa mãn bạn tôi được đâu.

Muốn thêm vào như thế nào đây?

Bạn thân quả đúng là bạn thân, thấy tôi không nói gì từ đầu dây bên kia, cô ấy liền biết tôi khó xử. Cô ấy căn bản không có ý định cảm thông, chia sẻ với tôi, lập tức gào lên, cảnh cáo và uy hiếp là kỹ xảo chuyên dụng của cô ấy: “Đừng có mơ mình gửi cho cậu đồ ngọt của cửa hàng phở tây nữa nhé, còn nữa, lần trước đi du lịch về mình còn mua quà cho cậu là lọ nước hoa phiên bản giới hạn, không viết thì đừng mơ có quà.”

Phiền hà ghê, nhưng mà tôi vẫn mắc bẫy.

Thực ra nghĩ lại, hai chúng tôi từ lúc quen biết đến khi thấu hiểu nhau, tình cảm từ lúc còn nông tới khi sâu đậm, sau khi tốt nghiệp chia tách nhau, thi thoảng gặp mặt, vẫn luôn không hết chuyện để nói. Ba tháng liên không liên hệ nhưng bất kể ai gọi điện tới thì cũng luôn có đề tài để nói chuyện, không

hề có cảm giác xa lạ.

Tương lai sau này, chúng tôi vẫn sẽ có nhau.

001.

Cô bạn thân tôi họ J, ngày khai giảng năm thứ nhất đại học, cô ấy xuất hiện với mái tóc vàng rực rỡ, nhan sắc đó rất hấp dẫn ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Vì bị thương ở chân, cô ấy không tham gia đợt huấn luyện quân sự.

Mỗi khi mở hồi đồ như tấm, nhìn thấy cô ấy ngồi dưới bóng cây nhàn nhã, tôi lại thấy ghen tị. Vì cả khóa chỉ có mình cô ấy không tham gia huấn luyện quân sự nên đương nhiên nổi lên ít lời bàn tán. Tôi thu thập tin tức xong, tổng hợp thành mấy chữ: “Cao, xinh, giàu, có ‘ô dù’.”

Nghे nói khi cô ấy tới báo danh, lãnh đạo trường còn giúp cô ấy xách hành lý, mời mọi người tham khảo bộ phim “Nếu em mạnh khỏe”, cảnh Mạc An Kỳ tới trường báo danh, đương nhiên, cái cô Mạc An Kỳ kia còn khoa trương hơn.

Nói thật, tôi là đứa trẻ xuất thân từ gia đình bình dân, từ sâu thẳm trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy, đối với những nhân vật quá mức lợi hại, tôi chỉ nên đứng dõi theo từ xa là được rồi. Thân thiết quá thì người ta tưởng mình nịnh bợ, cứ giữ một khoảng cách thích hợp thì không sợ bị nói xấu.

Cứ như vậy, tôi và bạn học J cho tới năm thứ ba đại học vẫn là kiểu quan hệ gặp mặt nhau trên đường thì gật đầu chào.

Tình cảm có bước ngoặt là nhờ việc làm bài tập. Tôi là cán bộ phụ trách học tập của lớp. Vì sao tôi lại giữ chức cán bộ này ấy hả? Đây là do trước khi vào đại học, các anh các chị trong nhà dạy tôi: khi đi học, nhất định phải giữ chức cán bộ gì đó, sau đó tham gia hội sinh viên, đến khi tốt nghiệp sẽ rất thuận lợi. Tôi là đứa trẻ biết nghe lời, tiết tự học buổi tối đầu tiên sau khi khai giảng là buổi tranh cử ban cán bộ, tôi liền lên sân khấu ứng cử, sau khi bỏ phiếu, tôi trở thành cán bộ phụ trách học tập, làm suốt bốn năm.

Nói thật, chuyện này đem lại lợi ích nhiều nhưng tác hại cũng không ít. Khi thu bài luận, tôi thường xuyên phải gọi hết cho người này người kia, tiền điện thoại có khi lên đến gấp đôi so với người khác. Đến khi thu được hết bài luận của cả khoa, tôi muốn nộp lúc nào thì nộp. Bạn học J rất khó khăn trong chuyện nộp bài vì cô ấy thường xuyên bay hết nơi này đến nơi khác, có đôi lúc không tìm thấy cô ấy đâu cả.

Không biết các giáo sư đại học khác tính điểm tổng kết cuối kỳ như thế nào, thông thường tiêu chuẩn được các thầy giáo của Đại học G sử dụng là: điểm thường xuyên chiếm 40%, điểm thi cuối kỳ chiếm 60%. Điểm thường xuyên bao gồm chủ yếu là điểm chuyên cần điểm danh và bài luận.

Nhưng mà ở Đại học G cũng có quy định bất thành văn: Ba lần điểm danh vắng mặt hoặc ba lần không nộp bài luận thì phải học lại.

Năm thứ ba đại học có rất nhiều môn, số lượng bài luận phải nộp cũng nhiều, bạn học J nhờ những bạn khác làm bài giúp cô ấy, nhưng những bạn khác lo cho bản thân còn chưa xong, không ai giúp được cô ấy. Cuối cùng, cô ấy tìm tôi giúp đỡ, dù sao tôi cũng có ưu thế trời cho, ngẫm lại đó cũng chẳng phải là việc gì khó nên tôi nhận lời.

Tôi thoải mái như vậy khiến cô ấy rất bất ngờ, cô ấy nhìn tôi, nói: “A, Tiểu Y à, sau này nếu cậu có việc gì cần mình giúp đỡ thì cứ nói thẳng, mình nhất định cố gắng hết sức.”

Nhìn dáng vẻ chị đại giang hồ của cô ấy, tôi cũng không khách khí: “Được, có việc gì mình sẽ tìm cậu.”

Cứ thế, vì chuyện bài luận mà J tìm tôi vài lần, sau đó dù cho cô ấy không nhờ nữa nhưng chỉ cần có bài tập, tôi sẽ giúp cô ấy làm một bài.

Đừng hỏi tôi vì sao làm thế, đơn giản là vì đỡ rách việc thôi, tôi không muốn cứ phải đi tìm cô ấy đòi bài luận.

Cho tới một lần, không cần phải nộp bài luận mà gửi email trực tiếp cho thầy giáo. Khi cô ấy biết về việc phải nộp bài luận, cô ấy mới phát hiện ra tôi vẫn luôn lặng lẽ giúp cô ấy làm bài.

Các bạn đoán phản ứng đầu tiên của cô ấy là cảm động đến rơi nước mắt tới tìm tôi phải không? Sai rồi, cô ấy có tới tìm tôi nhưng không cảm động tới rơi nước mắt mà chỉ mua cho tôi thật nhiều thức ăn cho chó.

Đúng thế, hồi học đại học tôi có nuôi một con chó. (Lời của editor: Là con cò hó đã sửa thầy S xong chị Y vì bệnh con cò hó này mà bắt nạt thầy S đấy.) Chú chó này là của đàn chị khoa khác đã tốt nghiệp để lại. Hồi trước khi chị ấy còn nuôi chú chó này, tôi thường xuyên chơi với nó, qua một thời gian dài cũng có chút cảm tình, khi biết chị ấy vì rời trường phải đem cho nó đi, tôi đau lòng xin nhận nuôi nó.

Ký túc xá không cho phép nuôi thú nuôi, tôi liền thuê phòng ở bên ngoài. Thầy S cũng bị chính con chó này trêu chọc, mọi người đọc những chương giới thiệu trước hẳn đã biết.

J mua cho tôi rất nhiều thức ăn cho chó, thức ăn đợt này còn chưa hết mà cô ấy đã mua thêm đợt nữa. Ngoại trừ thức ăn cho chó còn có quần áo, ổ cho chó, dù sao cô ấy chỉ cần dạo phố sẽ mua mua mua liên tục sau đó đưa đồ tới. Tôi muốn trả lại, cô ấy liền hỏi: “Mình lấy về cho ai dùng? Không lẽ mình tự dùng?”

Thôi được rồi, tôi cũng chỉ có thể nhận rồi lại nhận, nhận cho tới khi con chó tôi nuôi lại thích ăn đồ hộp thức ăn cho mèo của con mèo hàng xóm mới thôi, sau đó J lại bắt đầu tặng đồ hộp thức ăn cho mèo.

Tuy rằng tôi thuê nhà bên ngoài nhưng vẫn thường xuyên về ký túc xá. Khu ký túc tôi ở khá bình thường, tám người một phòng, do trường sắp xếp từ lúc khai giảng. Trường học có khu ký túc chung cư, giá thuê cao gấp đôi, có thể xin chuyển. Tôi nghĩ ký túc xá mười hai người một phòng thời cấp ba tôi cũng từng ở, tám người một phòng thì có là gì? Thế nên tôi không đổi.

Sau đó vì tôi nuôi chó nên mới dọn ra ngoài ở. Xung quanh trường học có những nhà thuê giá rẻ chuyên dành cho sinh viên, phí thuê chỉ 100-200 tệ/tháng, nhưng mà phòng rất nhỏ, điều kiện cũng rất đơn sơ.

Ngày hôm đó tôi nhớ ra có mấy quyển sách vẫn để ở ký túc xá, hai ngày nữa có lẽ sẽ cần dùng đến vì thế tôi quyết định về lấy. Vừa lên tầng trên rẽ sang, còn chưa đến được trước cửa phòng, tôi đã thấy bạn J bước ra từ phòng ký túc của tôi, đập cửa “rầm” một tiếng sau đó hùng hổ đá văng cửa phòng ký túc đối diện.

Tôi hoảng hốt chạy tới xem có chuyện gì, vừa tới cửa đã nghe tiếng cô ấy quát lên:

“Điều kiện để xin học bổng của trường này là gì chúng mày đọc không hiểu à?”

“Điện thoại, máy tính còn có quần áo hàng hiệu, chúng mày nói xem, chúng mày giống người nghèo chỗ nào?”

“Chạy ra giành học bổng, tao thấy xấu mặt thay chúng mày!”

“Lườm tao làm gì! Lườm tao làm gì! Đừng tưởng người ta thật thà mà không coi người ta ra gì! Sao hả? Còn muốn động tay động chân à, tới đây, chúng mày tưởng tao dễ bắt nạt như ** à? Chúng mày giỏi thì giết quách tao luôn đi, không giết được tao thì đừng trách tao đập chúng mày!”

.....

Đã có người chạy tới can ngăn, tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn vào theo sau.

Tôi khuyên cô ấy: “Làm loạn gì thế, làm loạn gì thế, mau đi về đi.”

J hất tay tôi: “Đừng can tao, hôm nay nếu bọn nó không trả lại tiền học bổng đã nhận thì tao không để yên đâu!”

Tôi vẫn tiếp tục khuyên ngăn cô ấy: “Họ sẽ trả mà, cậu về trước đi, cậu không về thì họ đi thế nào được.”

J nhận ra là tôi, hon nữa cũng nhiều người kéo tới, cuối cùng cô ấy cũng bị tôi lôi về phòng.

Xong việc tôi mới biết, trong khoa chúng tôi có một bạn nữ điều kiện gia đình rất khó khăn, nhà trường cấp học bổng, mỗi năm sẽ lập ra một danh sách, tiền học bổng đủ cho phí sinh hoạt của một học kỳ.

Bạn gái đó rất thật thà lại hướng nội, lần này bạn ấy cũng xin học bổng, nhưng khi danh sách sắp được công bố, bạn ấy mới phát hiện những bạn học khác cũng xin học bổng như mình thường xuyên tới văn phòng xin xỏ. Bạn ấy sốt ruột, gắng gượng tới văn phòng một lần, kết quả là gặp được thầy giáo phụ trách đóng dấu danh sách, trong danh sách đó không có tên bạn ấy, mà những người có tên trong danh sách điều kiện gia đình lại tốt hơn bạn ấy nhiều. Bạn ấy khó chịu trong lòng, liền ngồi một mình trong sân thể dục khóc, đúng lúc J đi qua gặp được.

Trên đường J đưa bạn ấy về thì đã nghe kể hết mọi chuyện, biết được trong danh sách đó có tên của ba người trong phòng ký túc đối diện, liền đập cửa phòng đó, sau đó thì diễn ra cảnh tượng kia.

Sau đó bạn học kia giành được học bổng, không phải vì có người xin rút mà vì bạn J lên văn phòng trường một chuyến. Bạn học đó muốn cảm ơn J nên mời cô ấy ăn một bữa KFC.

Từ đó về sau, cái nhìn của tôi với bạn J liền thay đổi, cảm thấy cô ấy là người hiệp nghĩa, con người ngay thẳng, đối xử với mọi người bình đẳng.

Mỗi lần chúng tôi gặp nhau là có thể tâm sự cả một ngày trời. Tôi hỏi: “Khi mới vào trường, sao cậu lại nhuộm tóc, biến thành bộ dạng * ngốc nghếch thế?”

Cô ấy nghĩ nghĩ rồi đáp: “Ôi dào, đừng nhắc tới nữa, là do mình gặp phải một thợ làm tóc ngu không chịu được, nói muốn đổi màu tóc cho mình, nhuộm thôi đã đành, chẳng hiểu sao còn tẩy màu tóc của mình thành ra như thế, cậu không thấy là sau đợt huấn luyện quân sự mình liền đổi màu tóc à?”

Hình như là vậy, sau đợt huấn luyện quân sự là lễ Quốc khánh, sau kỳ nghỉ dài, mái tóc của cô ấy cũng trở về màu đen.

Tôi hỏi: “Sao cậu cứ bay hết từ nơi này đến nơi khác thế, rong chơi bên ngoài vui thế à?”

Cô ấy đáp: “Haiz, mình không muốn đi học ở đây. Bố mình bảo mình chỉ cần tới trường báo danh thôi, báo danh xong mình đi đâu ông ấy cũng mặc kệ mình. Sau đó mình cứ đi khắp nơi như vậy.”

Ông bố này cũng tốt thật, tôi thầm nghĩ, bạn J lại nói tiếp: “Mình muốn vào trường của bạn trai mình nhưng bố mình không cho, giữ mình ở đây suốt một tháng. Trên người mình không có tiền, khó khăn lắm mới trốn được tới chỗ bạn trai, cậu ta lại đòi chia tay, ha ha.”

Đúng vậy, cô bạn J của tôi là kiểu tiểu thư nhà giàu nhưng cuộc sống của cô ấy không khác gì người bình thường, cũng bị cha mẹ can thiệp, cũng sẽ trốn

nhà ra đi, cũng bị người ta “đá”...

Năm thứ tư đại học, có một nửa học kỳ chúng tôi phải đi thực tập nơi khác, phòng thuê để không, đồ đạc để bên trong sẽ không an toàn. Bạn J đề nghị chúng tôi cùng tìm một khu ký túc xá không cấm nuôi chó, hai chúng tôi cùng dọn về đó ở, nuôi cả chú chó ở đó.

Tôi nói: “Cậu tìm được khu ký túc xá nào như vậy đi đã rồi hãy đến tìm mình.”

Không ngờ cô ấy thực sự tìm được, trong ký túc xá có hai đàn em khóa dưới, đều là người thích chó, sau đó chúng tôi đưa chó dọn về đó ở. Hai người ngủ cách nhau một vách ngăn, hàng đêm thủ thi chuyện trò, tình cảm càng thân thiết, cuối cùng trở thành bạn thân không giấu giếm nhau điều gì.

002.

Lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau là vì cô ấy hẹn hò với một người bạn trai mà tôi không thích.

Tôi là người thẳng thắn, thích hay không đều thể hiện rõ trên mặt. J và cậu bạn kia hẹn hò chưa được bao lâu thì đến lễ Giáng sinh, cậu bạn kia rủ J tới quán bar ăn mừng ngày lễ, hỏi tôi có muốn đi cùng hay không.

Tôi không thích cậu bạn đó, cậu ấy đúng là rất đẹp trai nhưng lại quá ham chơi.

Thực ra theo quan điểm của tôi bây giờ, khi áp lực quá lớn thì đi quán bar thư giãn cũng không có gì đáng trách. Mỗi người đều có cách sống riêng của mình, nếu bạn không thích thì đừng tham gia nhưng không thể khinh thường hay thiếu tôn trọng họ.

Tôi sợ nhất nơi ồn ào, quá ồn ào sẽ làm tôi đau đầu. Những nơi như quán bar đương nhiên không thích hợp với tôi, tôi không muốn đi cũng không muốn J đi.

J thực ra cũng chưa từng đi quán bar nên khá tò mò, trong lòng đã xao động.

Tôi thấy vẻ mặt của cô ấy thì hơi tức giận. Đúng vậy, khi đó tôi rất làm ra vẻ, người ta cùng bạn trai ra ngoài chơi ngày lễ, tôi lại giống bà mẹ già cấm này cấm nọ.

J thấy tôi không vui liền nói: “Cậu cũng đừng ở nhà một mình, buồn lắm, cùng mình ra ngoài chơi đi.”

Cô ấy có ý tốt, tôi lại không biết điều, trừng mắt với cô ấy, nói: “Muốn đi thì cậu tự đi đi, mình không thêm làm ‘kỳ đà cản mũi’ đâu.”

Cô ấy thấy tôi như vậy cũng có phần tức giận, nói: “Haiz, sao cậu lại có thái độ như thế chứ, nếu thích thì đi, không thích thì thôi, nói chuyện nghe khó chịu, đâm chọc ai đây?”

Tôi “đốp chát” lại: “Mình muốn đâm chọc ai thì đâm chọc người đấy, cậu quan tâm làm gì.”

Thực ra đây không phải chuyện gì lớn, cô ấy có lẽ không thêm cãi cọ với tôi liền xông ra ngoài. Trong phòng ký túc có hai đàn em khóa dưới cũng lần lượt đi hẹn hò, con chó của tôi cũng nằm trên bàn sách lăn ra ngủ, không hề phát hiện tôi đang buồn bã.

Tôi cảm thấy một mình buồn bã chẳng ích lợi gì vì thế tôi lên mạng tìm bộ phim hài xem.

Xem được một nửa phim thì nghe có tiếng người mở cửa.

Tôi nhìn đồng hồ, mới 9 giờ hơn, J đi ra ngoài còn chưa tới một giờ, chắc chắn không thể là cô ấy. Nghĩ như vậy, tôi lại bình tĩnh tiếp ngồi xem phim.

Kết quả cửa mở, một con gió ùa vào, có cái gì đó bay về phía tôi, tôi không bắt được nên rơi xuống đất.

Tôi nhìn trên mặt đất, là một chiếc mũ len có nhúm len màu vàng, nhìn lại người vừa ném đồ về phía tôi, là J. Cô ấy đội một cái mũ giống hệt cái của tôi màu đen, đứng cạnh bàn của cô ấy lườm tôi.

“Còn không nhặt lên à, quà Giáng sinh tặng cậu đấy!” Cô ấy “Hừ” một tiếng, kéo ghế ra ngồi xuống.

Tôi vội vàng nhặt mũ lên, xem xem một hồi, rất hợp với tôi, vui vẻ cảm ơn cô ấy.

Cô ấy vẫn không thêm trả lời tôi, tôi liền đi tới bên cạnh cô ấy, cố ý muốn trêu cô ấy, liền giơ tay cời mũ trên đầu cô ấy xuống.

Cô ấy không nhúc nhích nhưng tôi lại kêu “Á” một tiếng.

Cô ấy vẫn luôn để tóc dài màu nâu, uốn sóng lộn to, vì cô ấy cực kỳ chú trọng việc dưỡng tóc nên độ bóng rất đẹp.

Lúc trước cô ấy luôn tự khen, nói rằng cô ấy thích nhất cái mũi của mình mà tôi lại nói, tôi thích nhất mái tóc dài của cô ấy.

Nhưng mái tóc trước mắt tôi lúc này vừa ngắn lại vừa rối, không biết là do đội mũ hay là vì cố ý cào cào thành ra như vậy.

Tôi hỏi: “Tóc cậu đâu mất rồi? Sao lại biến thành thế này?”

J đắc ý nói: “Không phải cậu nói cậu thích nhất mái tóc dài của mình à? Nhìn thử mà cậu thích nhất bị phá hủy có cảm giác thế nào? Cậu làm mình tức giận thì mình cũng phải khiến cậu đau lòng, hừ!”

Bạn học J à, tóc là của cậu mà cậu còn không đau lòng thì tôi đây đau lòng cái con khi, đúng là trẻ con quá mà.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận, tôi đau lòng muốn chết đây, cái mái tóc ngắn cùn này bao giờ mới lại dài ra đây?

003.

Bạn J kêu gào muốn giảm béo, cô ấy cao 1m71, cân nặng 55kg. Tôi cảm thấy cả người cô ấy không chỗ nào thừa thịt, đặc biệt là phần ngực, thậm chí còn thiếu thịt hơn.

Bạn J rất kiên quyết, sau đó bắt đầu thử phương pháp giảm béo bằng châm cứu.

Giảm béo bằng châm cứu ngoại trừ việc dùng kim châm cứu còn phải khống chế lượng ăn. Ngày nào J cũng ngồi trong phòng ký túc uống nước trắng ăn rau xanh, nếu quá thèm ăn thịt thì ăn hai miếng cá.

Dùng lập luận của chính bạn J mà nói, theo quy định của nhà ăn, cá cũng là món ăn mặn cho nên cá cũng là thịt.

Uống nước ăn rau được một tuần, J gầy đi ba cân, mừng rỡ thề thốt sẽ không ngừng cố gắng.

Tôi thấy cô ấy mạnh mẽ quyết tâm như thế, nếu ngăn cản thì có vẻ không hay lắm. Kết quả là tôi không chỉ không ngăn cản mà còn bắt đầu giám sát việc ăn uống của cô ấy.

Không ăn đồ ăn vặt, trái cây chỉ có thể ăn táo, thịt được ăn hai ngày một lần, có thể ăn thoải mái chỉ có thể là cá và thịt bò...

Cứ như thế qua một tuần, khi đi học lại, tôi đang ghi chép, J đang ngồi cạnh tôi đọc tiểu thuyết.

Tôi nhớ rằng khi đó tôi đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, cái gì không ổn nhỉ? J đang nhìn tôi chăm chăm, không phải là nhìn chăm chăm cánh tay tôi đang để trên bàn, ánh mắt sáng ngời đầy thần thái, hình như còn nuốt nước bọt.

Tôi thấy da đầu mình tê dại, vội hỏi: “J, cậu làm gì thế?”

J không có phản ứng, vẫn nhìn cánh tay tôi.

Tôi vội vàng buông cánh tay, lay lay cô ấy, nói: “J, hồi hồn đi.”

Cô ấy bị tôi lay liên lắc lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, nói: “Tiểu Y, vừa rồi mình nhìn tay cậu mà tưởng là đùi gà, nếu cậu không lay mình thì chắc bây giờ mình đã cầm cánh tay cậu lên gặm rồi.”

Tôi đổ mồ hôi, sinh ra ảo giác luôn rồi.

Sau khi tan học, J đến thẳng nhà ăn, gọi hai cái đùi gà, sau đó quá trình giảm béo kết thúc.

004.

Lòng yêu cái đẹp ai ai cũng có, tôi và J cũng thích ngắm trai xinh gái đẹp.

Có một lần chạy bộ trong sân thể dục, chúng tôi gặp được một anh chàng siêu siêu đẹp trai, hai người chúng tôi nhìn mà choáng váng.

Nhưng mà điều bất ngờ chính là anh chàng siêu đẹp trai này lại có quan hệ khá thân thiết với bạn học cùng quê của chúng tôi, sau này gặp nhau mấy lần thì trở nên thân thiết.

Tôi và J đều động lòng rồi, ai cũng đều có quyền theo đuổi tình yêu, chúng tôi quyết định cùng nhau thổ lộ. Anh đẹp trai đồng ý thì người đó liền bắt đầu cuộc tình xé bóng, dù sao thì chúng tôi cũng đều sắp tốt nghiệp rồi. Sau đó chúng tôi cùng gửi tin nhắn tỏ tình cho anh đẹp trai, thời gian cách nhau rất gần, nhiều nhất cũng chỉ cách mười phút.

Anh đẹp trai thể mà trả lời rất nhanh, nhắn cho J nói rằng: “Anh thích cô gái như Tiểu Y.”

Nhắn cho tôi nói: “Anh thích cô gái như J.”

OVER.

005.

Đi mấy cửa hàng bên vỉa hè mua đồ, J không có bản lĩnh mặc cả nhưng tôi có.

J thích một cái khăn lụa. hỏi: “Bao nhiêu tiền thế?”

Ông chủ liếc mắt nhìn tôi, giơ hai ngón tay ra đáp: “Hai trăm.”

J nhìn tôi, tôi nói: “Hai mươi.”

Ông chủ tức giận: “Không có tiền thì đừng mua đồ!”

Tôi đáp lại: “Không cho người ta mặc cả, ông tưởng mình đang bán hàng hiệu đấy à.”

Ông chủ: “.....”

Từ đó trở đi, J mua gì cũng phải dắt tôi theo, có lẽ cảm thấy tôi cãi nhau dễ thắng, đưa theo bên mình có cảm giác an toàn.

006.

Kiểu bạn thân như thế này, một khi đã ở bên cạnh bạn sẽ từ từ ảnh hưởng tới sinh hoạt của bạn, sự ảnh hưởng ngày một sâu sắc hơn, cho đến khi làm thay đổi cuộc sống của bạn.

Ví dụ như, J cảm thấy đồ lót của tôi kiểu dáng quá bảo thủ, sau mấy lần khuyên nhủ không có hiệu quả, cô ấy dứt khoát giúp tôi thay đổi hết, sau đó đóng gói lại chỗ đồ cũ của tôi, quẳng vào thùng rác. Ví dụ như, cô ấy phát hiện tôi quá lười, không có thói quen dưỡng da, sau này chỉ cần cô ấy đắp mặt nạ, nhất định phải dán cho tôi một miếng, tôi mà không chịu sẽ bị cô ấy cào mặt.

Vô số những câu chuyện lớn nhỏ như vậy, có lẽ viết cả một cuốn sách cũng không hết. Các bạn hỏi tôi và J làm thay đổi cuộc sống của nhau như thế nào ấy hả, có lẽ chính là qua cách chúng tôi làm thay đổi câu chuyện tình yêu của nhau.

Trong suốt chuyện tình của tôi và thầy S, mỗi lần tôi xúc động đều có cô ấy ở đằng sau đỡ lấy tôi. Mà sau mỗi lần tôi xúc động, tình cảm giữa tôi và thầy S sẽ tiến thêm một bước.

J đối với thầy S vẫn luôn có chút kiêng kị, nghe nói là do khoảng thời gian khi viết luận văn tốt nghiệp, thầy S tỏ thái độ với cô ấy khá nhiều. Sau đó tôi ở bên thầy S, tuy rằng cô ấy tự cho mình là bà mối của chúng tôi nhưng đối với thầy S vẫn khách khí như trước. Khi tới thăm tôi, một giây trước còn cùng tôi cười đùa, thầy S chỉ cần liếc nhìn một cái, âm lượng lập tức hạ xuống.

Kỳ thực cô ấy không biết rằng trong số những người thầy S cảm kích nhất, cô ấy giữ một vị trí. Thầy S từng đúc kết rằng nếu không nhờ J “quạt gió thêm củi” thì với tính cách của tôi, có lẽ tôi vẫn bám chặt lấy thành phố W, anh ấy không biết còn phải chạy tới thành phố W thêm bao nhiêu lần nữa mới có thể thành công.

Mà tình yêu của J, nếu không có tôi sắp đặt thì cũng không chắc có thể đi đến hôn nhân hay không.

Khi còn đi học, J hẹn hò với một cậu bạn trai mà tôi không thích lắm, đêm Giáng sinh hai người họ chia tay, không thể không kể đến công lao của tôi. Sau khi kết thúc chương trình học đại học, bắt đầu kỳ thực tập tốt nghiệp, tôi tìm được nơi thực tập, đi làm sáng đi chiều về. J lại không tìm nơi thực tập mà nhân lúc rảnh rỗi thì bằng lái trước sau đó tới Bắc Kinh tìm nhà.

Khi sắp tới thời hạn về trường báo danh, cô ấy rủ tôi đi Bắc Kinh cùng cô ấy. Dù sao tôi cũng muốn xin thôi việc, nghỉ sớm một tuần hay muộn một tuần cũng không vấn đề gì, tôi còn chưa được tới thủ đô bao giờ, coi như đi du lịch.

Máy bay đến chậm khiến tôi tới muộn 40 phút. Khi đó tín hiệu điện thoại di động còn chưa phủ sóng khắp cả nước, sim điện thoại của tôi chỉ có thể sử dụng trong thành phố W nhưng mà tôi quên mất, đến khi xuống máy bay mở điện thoại, nhìn màn hình điện thoại hiển thị không có chút tín hiệu nào, tôi lập tức choáng váng luôn.

J tới đón tôi, trước khi tôi lên máy bay cô ấy đã dặn đi dặn lại rằng khi nào xuống máy bay thì mở điện thoại gọi điện cho cô ấy, báo cho cô ấy biết tôi đi ra từ cửa nào. Điện thoại không có tín hiệu, không cách nào gọi điện được. Sân bay thủ đô rộng thật đấy, tôi cứ thơ thẩn đi theo đoàn người ra ngoài, lấy hành lý, chuẩn bị ra cửa. Quá đông người, chỗ nào cũng toàn đầu người, tôi càng đi ra ngoài càng thấp thòm, nếu J không có ở bên ngoài thì tôi có nên mua luôn một tấm vé máy bay đi về luôn không?

Kết quả là vừa đi ra cửa, tôi chỉ cần liếc mắt đã thấy J đứng ngay hàng đầu, cô ấy đứng sát vào lan can, nét mặt lo lắng, nhìn ngó nghiêng khắp nơi.

Tôi bước nhanh hơn, J nhìn thấy tôi, dường như sợ tôi không nhìn thấy, nhảy lên vẫy tay, gọi to: “Này, này, ở đây, mình ở đây...”

Vóc người cô ấy vốn đã cao, giọng lại to, mỗi lần cô ấy nhảy lên, gọi tôi một tiếng đều khiến người ta phải quay đầu lại nhìn.

“Bạn yêu, bạn yêu, nhìn bên này, mau nhìn bên này, mình ở bên này...” Cô ấy còn đang gọi, tôi đã vẫy tay với cô ấy, từ từ đi tới.

“Điện thoại của cậu mình không gọi được, làm mình lo muốn chết.” Cô ấy vừa đón lấy hành lý trên tay tôi, vừa kéo tôi ra ngoài, “Xe nhà mình không dùng được, bọn mình tới khách sạn đi.”

Không ngờ sân bay lại cách khách sạn xa như vậy, khi xuống xe, đồng hồ của taxi hiển thị 256 tệ. Bác lái xe cười nói: “Bớt cho hai người chỗ tiền lẻ, tôi lấy 250 tệ.”

J lập tức nhảy dựng lên, nhét tiền vào trong tay bác lái xe, miệng nói: “Bác à, cháu đưa bác 260 tệ, bác không cần trả lại, sau đó kéo tôi xuống xe.

007.

Sau khi xuống xe tôi mới biết, bố mẹ J biết tôi sắp tới nên đã chờ tôi cùng ăn cơm. Cùng nhau ăn cơm xong, bố mẹ J ra ngoài làm việc còn hai chúng tôi về phòng. Tối khi chúng tôi thu dọn xong xuôi cũng đã gần 10 giờ.

J có điện thoại, cô ấy nhận cuộc gọi, nói vài câu rồi cúp máy.

Chúng tôi nằm trên giường nói chuyện, tôi hỏi cô ấy: “Ai gọi thế? Nghe là lạ.”

Thời gian nói chuyện rất ngắn, cô ấy chỉ “Ừ ừ” mấy tiếng lầy lẹ.

“Bạn học cấp ba.” Cô ấy đáp, “Tiểu Y à, còn một tuần nữa phải đi báo danh rồi, chúng mình ở Bắc Kinh ba ngày, sau đó cậu cùng mình đi thành phố T đi.”

Tôi vốn chỉ định ở lại Bắc Kinh cùng cô ấy ba ngày sau đó về thành phố W thu dọn đồ đạc rồi về trường, nếu cùng cô ấy đi thành phố T, có lẽ sẽ không cách nào kịp về thành phố W. Trừ khi thời gian ở lại thành phố T không quá ba ngày, như vậy tôi còn có thể chạy về thành phố W thu dọn đồ đạc.

Cô ấy thấy tôi đang cân nhắc thì nói thêm: “Chúng mình về trường muộn hai ngày, mình sẽ xin nghỉ giúp cậu.”

Tôi cảm thấy chắc chắn cô ấy có chuyện gì đó ở thành phố T, nếu không sẽ không cần tốn công sức như vậy, chỉ để tôi có thể cùng cô ấy về thành phố T.

Tôi đồng ý, ba ngày sau, tôi cùng cô ấy tới thành phố T.

Cô ấy đã có bằng lái, lái xe đưa tôi đi du ngoạn thành phố T. Bác gái J hỏi tôi: “Tiểu Y à, ngồi xe J lái cháu có sợ không?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không sợ ạ.”

Bác gái J thấy không tin nổi, nói: “Ngồi xe con bé lái mà chân bác cứ run rẩy, thế mà cháu không sợ à? Con bé chỉ mới học lái thôi.”

Tôi thực sự không sợ, cũng không biết vì sao phải sợ, liền cười rồi nói: “Có J ở trên xe, cháu có gì phải sợ đâu?”

Sau này nghĩ lại, đó có lẽ là vì tôi tin cô ấy, tin kỹ năng của cô ấy, tin rằng cô ấy sẽ lái xe thực sự an toàn.

008.

Ngày hôm đó chúng tôi dạo chơi tòa thị chính, J bàn với tôi nên đi ăn cơm ở đâu, chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện nên tốc độ lái xe chậm lại.

Đến khi chúng tôi phát hiện tốc độ xe chạy quá chậm thì xe đã dừng hẳn lại rồi, từ đằng sau đang có một xe cảnh sát trực ban đi tới. J hơi luống cuống, vừa tăng tốc vừa thì thầm: “Chú cảnh sát ơi, chú đừng bắt cháu, cháu không cố ý đâu. Cháu biết chỗ này không thể đỗ xe, cháu chỉ đi hơi chậm tí thôi, không định dừng xe đâu...”

Cô ấy còn đang lải nhải, chiếc xe cảnh sát bỗng nhiên vượt qua chúng tôi, sau đó phanh lại, dừng ngay trước mặt chúng tôi.

J “òa” một tiếng rồi khóc lóc. Đang chuẩn bị dừng xe thì cửa xe cảnh sát mở ra, một người bước xuống. J nhìn đăm đăm người đó. Xe chúng tôi vừa dừng lại, người đó đã bước tới, mở cửa ngồi ở vị trí phía sau.

“Đi thôi.” Người kia nói.

J quay đầu lườm người đó một cái, khởi động xe lại rồi quát to: “*** cậu là cái đồ khốn kiếp, làm tôi sợ muốn chết, cậu biết rõ tôi mới học lái xe, tự dưng ngồi xe cảnh sát làm gì hả...”

Tôi nghe tiếng quát của cô ấy càng lúc càng lớn, vội vàng khuyên ngăn: “Được rồi, được rồi, cũng không có chuyện gì, cậu đừng nói nữa, không sao rồi.”

Người kia họ Z, ngày hôm đó Z cùng chúng tôi ăn cơm, sau đó lại đưa chúng tôi đi xem phim rồi đưa chúng tôi về nhà, khi lên nhà liền đi theo J vào thẳng nhà, nhìn dáng vẻ đã quen cửa nẻo hết rồi.

Sau đó tôi mới biết, cô của Z và bố của J là bạn đồng nghiệp đã nhiều năm. Hai người họ quen biết từ nhỏ, hồi cấp ba còn là bạn học suốt ba năm.

Tối hôm đó khi đã đi nghỉ, tôi hỏi J: “Cậu với Z là quan hệ gì?”

J vừa nhìn trần nhà vừa đáp: “Là quan hệ bạn học.”

Tôi lại hỏi: “Không phải là thanh mai trúc mã à?”

J cười nói: “Người ta có bạn gái rồi, được chưa hả?”

Tôi lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, từ sau khi gặp Z, tâm trạng của cô ấy có vẻ chùng xuống: “Cách đây không lâu cậu cũng có bạn trai đấy, đúng chưa hả?”

Từ Giáng sinh tới giờ mới chỉ có mấy tháng thôi mà, thực sự là không lâu, tôi đâu có nói dối đâu.

J thờ dãi nói: “Mình cũng không biết vì sao lại thành ra thế này, mình quen biết cậu ta đã nhiều năm như vậy, cùng nhau chơi đùa, sau đó lên cấp ba lại thành bạn học suốt mấy năm trời, từ trước tới nay vẫn như huynh đệ. Hồi cấp ba mình còn hẹn hò với người khác, cậu ta cũng biết. Sau đó tốt nghiệp cấp ba, mình đi nơi khác học, cậu ấy ở lại quê hương, mỗi lần mình được nghỉ đều gặp mặt. Cậu ấy biết chuyện mình thất tình, mình cũng biết chuyện cậu ấy có người trong lòng, dù sao đi nữa, mọi chuyện lớn nhỏ của mình cậu ấy đều biết, chuyện của cậu ấy mình cũng biết, khá giống với người thân, phải không?”

Tôi thấy không đúng lắm, nếu bộ phim truyền hình “Có lẽ em sẽ không yêu anh” nổi khắp sông núi Bắc Nam kia lên sóng sớm một chút, nói không chừng J đã có thể sớm phát hiện ra điểm mấu chốt không ổn ở đâu.

Lại nói tiếp, tôi phát hiện bất kể vào thời điểm nào, chỉ cần J hẹn Z đều sẽ nhận lời, có thể bỏ rơi ai chứ không bỏ rơi J bao giờ. Thế nên tôi chắc chắn tình cảm của Z dành cho J cũng không ở mức độ bình thường.

Mà J lại cảm thấy quan hệ giữa hai người họ bây giờ khá tốt vì đã quen với cách ở bên nhau như thế này, cũng không muốn nghĩ gì nhiều, càng không muốn phá vỡ hiện trạng. Nhưng mà nếu thực sự hoàn toàn mất đi Z, chắc chắn cô ấy sẽ cực kỳ khổ sở, cực kỳ đau lòng, chỉ là cô ấy cứ tưởng rằng mình sẽ không đau, thế nhưng thực tế lại không như thế.

Vẫn nói “trong nhà chưa tở, ngoài ngõ đã tường”, cô ấy chính là kiểu người này.

Đêm hôm đó, chúng tôi thức rất khuya, cả đêm tôi ngủ không yên. Ngày hôm sau tôi lại gặp được Z, lần này Z lái xe, J đang xuống xe, đứng bên đường nghe điện thoại. Tôi nhận cơ hội này liền nói: “J muốn đi Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, sau này có lẽ sẽ tìm đối tượng ở đó. Tuy nói nhà cô ấy ở thành phố T nhưng mà con gái lấy chồng rồi sẽ có gia đình riêng của mình, số lần về nhà mẹ đẻ sẽ càng ngày càng ít.”

Z liếc mắt nhìn J đang đứng bên đường nghe điện thoại, gật đầu đáp: “Hắn là vậy.”

“Nếu cô ấy lấy chồng rồi, cậu chắc hẳn sẽ luyến tiếc cô ấy, hai người cùng nhau lớn lên, tình cảm sâu đậm biết bao nhiêu, có lẽ sẽ giống như có em gái đi lấy chồng vậy.” Tôi tiếp tục nói.

Z hơi nhúm mày, đáp: “Hắn là vậy.”

Lúc ấy tôi thực sự muốn đánh cậu ta, ngoại trừ mấy chữ “Hắn là vậy” thì không còn gì khác để nói à?

Nhưng tôi cố nhịn, vì hạnh phúc tương lai của bạn thân, tôi thực sự đã nhịn, tiếp tục nói chuyện với Z: “Cô ấy sẽ lấy người đàn ông khác, mang thai sinh con, làm mẹ. Cậu cũng sẽ cưới người phụ nữ khác, có con, làm bố. Sau khi hai người có con cái, lại sống cách xa nhau cực kỳ bất tiện, khi đó muốn gặp nhau một lần thực sự rất khó.”

Lần này Z không bình luận gì về những điều tôi vừa nói, chỉ nhìn chằm chằm J đang đứng bên ngoài, sắc mặt nghiêm trọng, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Thuốc mê” đã hạ rồi, hiệu quả thế nào tôi không dám chắc, trong lòng thực ra cũng không yên. Chờ J lên xe, chúng tôi cùng đi ăn cơm, đi chơi, khi về giờ vẫn còn sớm, Z đưa chúng tôi về bãi đỗ xe, nói mình có việc phải đi trước.

Sau đó tôi không gặp lại Z nữa. Thời gian trôi qua thực sự quá nhanh, chúng tôi đặt vé máy bay, chuẩn bị ba ngày sau về thành phố W. J ở nhà thu dọn đồ đạc, tôi ngồi bên cạnh, nghe cô ấy hỏi: “Cái này có cần mang theo không?”

Tôi nhìn những thứ đồ kia, nếu lác đác, cô ấy quẳng vào trong tủ, nếu gạt đầu, cô ấy sẽ bỏ vào vali.

Bố mẹ J đều rất bận, trong nhà chỉ có cô ấy và dì giúp việc.

Thu dọn được một nửa thì có người nhấn chuông cửa, dì giúp việc mở cửa rồi gọi chúng tôi: “Tiểu Y, có người tặng hoa cho cháu.”

Tôi tưởng rằng mình nghe lầm nên không đứng dậy, cho đến khi dì giúp việc ôm bó hoa đi vào phòng, để vào tay tôi. Bó hoa rất to, hoa gì cũng có, giống như một nồi lẩu thập cẩm vậy, nhưng mà đẹp lắm.

Trong bó hoa có tám thiệp, không viết gì cả, chỉ vẽ một hình trái tim.

J nhìn bó hoa rồi lại nhìn tám thiệp, thì thầm: “Ai tặng thế? Chắc không phải Z chứ? Cậu tới thành phố T, người mình giới thiệu cho cậu quen biết chỉ có cậu ta mà thôi.”

Cô ấy vừa nói xong liền cầm điện thoại lên gọi, vừa chờ điện thoại kết nối vừa nói với tôi: “Để mình gọi điện hỏi một chút sẽ biết ngay.”

Điện thoại vừa thông, cô ấy liền hỏi thẳng Z: “Z, là cậu tặng hoa cho Tiểu Y à?”

Tôi không nghe được Z ở đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy J nghe xong thì mím môi, tiếp tục nói: “Đúng là cậu tặng à, đừng có ý định dây dưa loạn xì ngầu với người ta đấy. Còn nữa, cậu đã có bạn gái rồi, tôi ghét nhất loại người ‘bắt cả hai tay’, đừng khiến tôi phải khinh thường cậu.”

Tôi vẫn không nghe được Z nói gì đó, dù sao J nghe xong liền đưa điện thoại cho tôi, nói: “Cậu ta bảo có chuyện muốn nói với cậu, nhớ kỹ, đừng sợ cậu ta, cậu ta không dám làm gì cậu đâu.”

Tôi gật đầu, nhận lấy điện thoại, kêu “Alo”, Z ở đầu dây bên kia liền nói: “Tiểu Y à, cậu có thể giúp tôi một chuyện được không, mình muốn cùng J nói chuyện từ từ một lần.”

Tôi hỏi: “Cậu cần thời gian bao lâu?” Bày trò rõ lâu, hóa ra “tặng hoa nhưng ý không ở rượu”.

Cậu ta đáp: “Càng lâu càng tốt, cậu có thể đưa cô ấy tới vườn phía Nam không?”

Tôi nói: “Được.”

Cậu ta đáp: “Cảm ơn cậu.”

Sau đó tôi liền cúp điện thoại, tôi đưa điện thoại cho J, nói: “Ái dà, nói thật lòng, mấy ngày rồi không gặp Z, nhớ cậu ta phết.”

J cầm điện thoại, nhìn tôi chằm chằm một lúc rồi nói: “Cậu sẽ không thích Z đấy chứ? Cậu ta có bạn gái rồi đó.”

“Cậu ta vừa nói với mình, cậu ta đã khôi phục tình trạng độc thân từ lâu rồi. Mình cảm thấy cậu ấy cũng không tệ, tới thành phố T một chuyến nếu có thể thu hoạch được một anh bạn trai thì mình đúng là lời to rồi.” Tôi cũng không biết bản lĩnh bịa chuyện của mình lại xuất sắc đến thế, đúng là con người đến một thời điểm nhất định, những năng lực bị che giấu đều bộc lộ ra.

“Vậy cậu định thế nào?” J hỏi tôi, tay vẫn còn thu dọn đồ đạc nhưng tốc độ đã chậm lại nhiều.

“Cậu ấy hẹn mình đi vườn phía Nam để ăn đêm.” Tôi nói, “Mình muốn đi.”

J để đồ trong tay xuống, chỉ về phía cái tủ đầu giường gần phía tôi: “Đưa chìa khóa xe cho mình, đi thôi.”

Chúng tôi đi thẳng tới vườn phía Nam. Không khí bữa ăn đêm hôm đó cực kỳ nặng nề, một mình tôi chịu trách nhiệm điều tiết bầu không khí, Z phụ trách bóc vỏ tôm còn J chỉ biết ăn ăn.

Sau đó vì ăn quá nhiều tôm mà cô ấy kêu đau dạ dày, đau đến mức sắc mặt trắng bệch, chúng tôi cùng đưa cô ấy đi bệnh viện cấp cứu, bác sĩ kê thuốc, truyền nước cho cô ấy.

Z rất có bản lĩnh, đặt được cho J một phòng đơn.

Sau khi J nằm nghỉ, tôi nói với cô ấy: “J, mình xuống nhà mua mấy chai nước đã.”

J gật đầu, tôi cầm theo túi của cô ấy đi mất.

Đồ của J đều để trong túi, tôi cầm theo túi của cô ấy, dùng tiền của cô ấy đặt một phòng khách sạn gần nhất, mở tivi, tắm rửa rồi đi ngủ.

Đương nhiên là tôi ngủ không được, chỉ cần tưởng tượng hình ảnh Z và J ở bên nhau tôi đã cực kỳ hưng phấn.

Ngày hôm sau tôi dậy thật sớm. Vứt Z và J trong cùng một phòng, giờ nghỉ lại thấy mình cũng xấu xa thật. Lúc ấy J chỉ hận không thể tìm cái hồ mà chui xuống, nét mặt cực kỳ đặc sắc, tôi còn thêm mắm dặm muối trên cô ấy.

Sau khi về trường, bắt kể tôi “bức cung” như thế nào, J cũng không chịu nói cho tôi biết đêm hôm đó rốt cuộc cô ấy và Z đã nói những chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì. Tôi đe dọa sẽ tuyệt giao với cô ấy, cô ấy bị tôi ép tới đường cùng, liền nói: “Bắt mình nói chẳng thà bảo mình đi chết đi còn hơn, thực sự không nói nên lời được đâu, tha cho mình đi.”

Tuy rằng tôi rất tò mò nhưng vẫn buông tha cho cô ấy, dù sao làm gì có đôi tình nhân nào không có những bí mật không thể để cho người ngoài biết chứ?

Sau đó khi hai người họ kết hôn, tôi nhận được lì xì của bà mối, số tiền không nhỏ. Thế nên lúc ấy tôi lo lắng, bịa chuyện này kia đều đáng giá. Đây mới là điều quan trọng nhất trong việc giúp người thành công, chính là thu được tiền đó!

009.

J vừa sinh con xong liền lên kế hoạch cho sự nghiệp giảm béo, tôi nghĩ lại chuyện lúc trước, trong lòng lập tức hoảng sợ, liền khuyên nhủ cô ấy: “Này này, cậu vừa mới sinh xong, còn phải cho con bú, không thể gầy quá được đâu.”

J không đồng ý, nói: “Ai bảo cho con bú thì nhất định phải béo? Dinh dưỡng cân đối là Ok mà.”

Tôi thấy cô ấy tâm ý đã quyết nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên ngăn: “Ai da, cậu định giảm cân như thế nào? Lại ăn theo chế độ à?”

J đáp: “Đúng rồi, biết người biết ta, mình thấy muốn gầy nhất định phải đóng cái miệng vào.”

Tôi thở dài: “Muốn ăn cũng không thể ăn, có thể ăn lại phải ăn ít, cuộc sống này còn gì vui nữa?”

J liền kêu gào: “Này này này, cậu thì biết gì? Đấu tranh với cân nặng là thú vui lớn nhất đời này của mình đấy.”

Tôi: “.....”

010.

Con của J lớn rồi, cô ấy quyết định giao con cho bố mẹ chồng cùng cô bảo mẫu hai ngày, đi chơi ngắn ngày, nhân thể đi thăm mấy người bạn thân thiết nhiều năm chưa gặp, ví dụ như tôi đây.

Khi biết tin cô ấy sắp tới, đúng lúc tôi đang mang thai bảy tháng, cả người phình ra như cái lu, vì thế tôi nói với cô ấy: “Cậu thực sự muốn tới gặp mình à?”

J đáp: “Đúng thế, không lẽ cậu không chào đón mình?”

Tôi nói: “Chào đón chứ, nhưng mà cậu phải chuẩn bị tâm lý một chút, giờ mình xấu xí không gặp được ai đây này.”

J lập tức phì cười, nói: “Không sao, không sao, mình không chê cậu.”

Tôi bĩu môi: “Nhưng mình sẽ ghét cậu!”

J không hiểu: “Vì sao?”

Tôi nói: “Vi bây giờ cậu đã khôi phục vẻ xinh đẹp thời thanh xuân rồi, nếu mình đứng cạnh cậu trông mình càng xấu hơn.”

J: “.....”

011.

Vất vả lắm mới chờ được đến ngày con của tôi và cô ấy đều đã lớn, J và tôi đã mấy năm không gặp, cực kỳ nhớ nhung. Chuyện chăm sóc con cũng không cần chúng tôi tự tay lo liệu tất cả nữa, vì thế chúng tôi bàn nhau tụ họp một lần.

Đã có ý tưởng thì phải thực hiện ngay, hai người chúng tôi phân công nhau bàn bạc với chồng mình.

J: “Cậu đã bàn với chồng cậu chưa? Anh ấy cho cậu đi không?”

Tôi: “Bàn xong rồi, anh ấy thế mà cho tớ đi, bên cậu thì sao?”

J: “Ừ, anh ấy ngắm nghĩ một hồi, nói chúng mình đúng là đã nhiều năm không gặp, vậy thì gặp nhau đi.”

Tôi: “Haha, xem ra lần này bọn mình thực sự có thể gặp nhau được rồi!”

Giọng J chùng xuống: “Nhưng mà mình chỉ có thể đi bốn ngày, nhiều nhất là bốn ngày thôi. Minh tính rồi, đã mất hai ngày trên đường đi, thời gian bọn mình ở bên nhau cũng chỉ có hai ngày, còn chưa kịp nói hết chuyện đã phải tách ra rồi.”

Tôi giật mình: “Chồng bọn mình có phải đã bàn tính trước hay không thế, chồng mình cũng nói mình đi thì được nhưng chỉ đi bốn ngày thôi!”

J phủ nhận: “Hai người họ bàn tính thế nào được, là do mắt nhìn người của bọn mình giống nhau.”

Tôi: “Mắt nhìn người giống nhau?”

J: “Ừ, đều là mấy tên đàn ông thôi không rời vợ ra được tí nào.”

Tôi: “.....”

012.

Bốn ngày thì bốn ngày, chỉ cần gặp mặt nhau là được rồi. Kế hoạch vốn là J tới thăm tôi, vì con cô ấy đi nhà trẻ rồi, so với tôi thì cô ấy đi dễ hơn. Không ngờ là một ngày trước khi cô ấy đi, con gái cô ấy lại sốt cao, chỉ có thể đổi vé máy bay, để tôi tới chỗ cô ấy.

Tôi suy xét một hồi rồi đồng ý, cuối cùng cũng bắt đầu hành trình gặp mặt siêu trắc trở này.

Gặp mặt rồi việc đầu tiên là nói chuyện thâu đêm, sau đó hẹn nhau sáng hôm sau tôi cùng cô ấy ra ngoài làm tóc.

Hôm sau đang uốn tóc, tóc cô ấy đang bôi thuốc để định hình nên không thể cử động, đúng lúc này điện thoại cô ấy vang lên, tôi giúp cô ấy nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa kết nối, anh Z liền xỏ một tràng tiếng địa phương, tôi ngây ra một hồi vẫn nghe không hiểu, đành phải nói: “Z à, tôi là Tiểu Y.”

Anh Z đáp “Ừ” một tiếng rồi hỏi: “Vợ tôi đâu?”

Tôi nhìn J đang không thể động đậy, liền mở loa rồi cười đáp: “Tôi bán vợ cậu đi rồi.”

Anh Z kêu “Á” lên một tiếng: “Cậu bán vợ tôi đi rồi? Bán bao nhiêu tiền?”

J nín cười, nhìn tôi, dùng ánh mắt giục tôi mau đáp lại.

Tôi nói: “Vợ cậu khó chiều như thế, ai mà thèm hả? Tôi cho không luôn đấy, mãi mới bán được.”

Anh Z: “Cái gì? Cậu cứ thế đem vợ tôi cho không người ta hả?”

Tôi: “Đúng rồi, cho không luôn, tiền cùng đồ vẫn để nguyên trên người, haiz. . .”

Anh Z im lặng một lúc mới nói tiếp: “Rõ ràng cậu biết chúng tôi vừa mới mua nhà mới, thế mà lại đem vợ tôi bán mất rồi, cậu định vào nhà chúng tôi ở luôn à?”

J cuối cùng không nhịn được cười nữa, nói ồm ồm vào điện thoại: “Z, đồ lòng muông dạ thú nhà anh bại lộ rồi, xem em về nhà sẽ xử anh như thế nào!”

Anh Z giả ngây giả ngô: “Gi thế này? Vợ à, không phải em bị Tiểu Y bán đi rồi à? Sao lại chạy về được rồi? Em lại đem Tiểu Y đi cho không rồi chạy về phải không? Anh vốn còn định lừa cô ấy về nhà mình, sau đó bán với giá cao rồi đem chuộc em về. Anh khổ tâm suy tính, người khác có thể không hiểu nhưng em nhất định phải hiểu nha.”

Chắc chắn chắc, tôi cuối cùng cũng hiểu thế nào gọi là “vật hợp theo loài”, ai cũng diễn rõ hay.

013.

J đang dự tính sinh em bé thứ hai, ăn cơm chiều xong, mấy người chúng tôi cùng nhau ngồi thảo luận về tên của em bé.

Tôi cười nói: “Thầy S có một người bạn học, họ Vương, tên là Vương Tử.”

Anh Z nghe xong vội nói thêm một câu: “Ha, thế nếu họ Tôn thì sẽ tên là Tôn Tử à? Nếu là họ Kim thì tên là Cục Vàng? Nếu họ Trần thì tên là Quả Cam? Còn họ Mã thì sẽ thành Cái Bò...”

** Chú thích: Tác giả chơi chữ*

J: “Anh thôi ngay đi, Tiểu Y đang kể chuyện cười, anh không cười thì thôi, lúc này ai cần anh nói một suy ra mười đâu!”

Anh Z: “.....”

014.

J không biết nấu cơm, nhà họ mời một cô giúp việc người phương Bắc, thích nấu cháo gạo nếp. Tôi là người phương Nam nên ăn không quen, qua hai bữa thì không chịu được nữa, cực kỳ nhớ cơm gạo tẻ.

J thấy tôi kêu đói, quyết định đích thân xuống bếp nấu bữa cơm.

Nấu xong, J nhìn chúng tôi bắt đầu ăn cơm.

Anh Z cầm đũa, chỉ chỉ vào mấy đĩa thức ăn, không biết là mấy món ở đâu ra, sắc mặt nghiêm túc, hỏi: “Vợ à, em chắc chắn là có thể ăn đấy chứ?”

J gạt đầu: “Không chắc ăn có ngon không nhưng khẳng định là chín rồi.”

Tôi toát mồ hôi, không nói gì.

Anh Z do dự mấy giây, đứng dậy đi vào phòng bếp, một lúc lâu sau mới đi ra, sắc mặt không tốt chút nào: “Vợ à, em làm mấy món này dùng đến tổng cộng mấy cái nồi?”

J đếm đếm trên đầu ngón tay, đáp: “Nấu canh dùng một cái, xào thịt dùng một cái, xào thịt xong đáy nồi bị dính, em nhấc mãi không ra, khi xào rau lại đổi một cái khác.”

Anh Z khóc không ra nước mắt: “Còn nấu cơm bằng nồi cơm điện, làm canh trứng bằng nồi hấp. Anh cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của câu nói này: ‘Để một người phụ nữ không biết nấu nướng đi vào bếp chính là mối họa của nhân gian’.”

Tôi: “.....”

Nghĩ lại những chuyện của mấy năm qua, tôi không kìm được nhớ về lúc J mang thai, mỗi ngày tôi đều gọi điện thăm hỏi cô ấy. Dường lời của cô ấy nói chính là: “Người mang thai là mình nhưng sao người lo lắng lại là cậu?”

Kết quả là đến khi tôi mang thai, cô ấy không chỉ đơn giản gọi điện thoại mà còn gọi cả video. Nếu không phải vì con cô ấy còn quá nhỏ, cô ấy không thể rời xa được, tôi thậm chí còn nghĩ cô ấy liệu có bay tới bên tôi, trông giữ bên cạnh tôi hay không nữa.

Đây có lẽ là cách thể hiện của tình bạn thân thiết chân thật nhất. Năm tháng trôi qua, tôi và J ra khỏi cổng trường bước vào xã hội, từng người xây đắp nên tổ ấm riêng của mình, cùng trở thành người mẹ nhưng tình cảm giữa hai chúng tôi vẫn vẹn nguyên như cũ. Như J đã từng tổng kết về tình cảm của chúng tôi như sau: “Trong hai người chúng mình nếu có một người đổi giới tính thì hẳn đã thành đôi từ lâu rồi, ai có thể chen chân vào được chứ?”

Sau này tôi lại nghĩ, câu nói này của cô ấy có phải là lời tiếc hận hay không, vì sao tính hướng của hai chúng tôi lại “thăng” như vậy chứ?

Đó là người bạn thân nhất của tôi, tuy rằng không phải “nửa kia” của cuộc đời tôi nhưng tâm quan trọng lại ngang với “nửa kia”, thấu hiểu lẫn nhau, tin tưởng lẫn nhau, cũng sẽ bên nhau đến khi bạc đầu giai lão.

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lời cuối sách

EDITOR: HANNAH

Khoảng chừng 4-5 năm trước, tôi từng viết một bộ truyện ngắn tên là “Ký sự nước sôi để nguội”. Khi đó ý tưởng của tôi rất đơn giản, chính là ghi lại những câu chuyện thú vị trong cuộc sống gia đình, theo thời gian thấm thoát trôi đi, nội dung cứ từ từ tích lũy sẽ ngày một nhiều hơn. Rất lâu rất lâu sau này, khi tôi giờ ra xem lại, cảm giác hẳn sẽ rất tuyệt.

Chỉ là sau này tôi bắt đầu viết những bộ truyện dài, bộ truyện ngắn này vì thế mà cũng bị gác sang một bên, nội dung truyện cũng không được tích lũy ngày một nhiều như tôi mong muốn lúc trước. Cho tới cách đây không lâu, biên tập viên yêu quý của tôi đột nhiên nhắn tin trên QQ cho tôi, nói: “Tĩnh Du à, chị cảm thấy với tốc độ viết bây giờ của em, không biết đến ngày tháng năm nào mới cho chị bản thảo mới được. Hôm nay chị vào thư mục của em, phát hiện rất lâu trước đây em có từng viết một cuốn truyện ngắn tên là ‘Ký sự nước sôi để nguội’, rất thú vị. Hay là em viết thêm một chút, chúng ta làm thành một quyển sách, thế nào?”

Trong khoảnh khắc nghe được lời đề nghị kia, tôi ngây ra, thực sự luôn. Khi viết “Ký sự nước sôi để nguội”, tôi còn chưa từng có một cuốn sách xuất bản nào. Nghĩ lại thì lúc đó, nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là có thể viết thật nhiều rồi biến nó thành một cuốn sách giấy trắng mực đen. Khi đó thực sự tôi chỉ dám mơ mà không dám nghĩ nhiều.

Nhưng tôi không ngờ rằng đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, thế mà giờ chỉ cần tôi đồng ý với đề nghị của biên tập viên, ước nguyện này sẽ có thể thực hiện được.

Tôi hơi kích động, có lẽ vì ước mơ có thể trở thành sự thật, cũng có phần thấp thòm vì vẫn còn nỗi băn khoăn thật lớn.

Nói đến điều tôi băn khoăn, trước tiên là vì tôi cảm thấy thời gian trôi qua đã lâu, lòng người cảnh đời từ lâu đã không còn như trước. Thứ hai là tôi trước giờ chỉ viết truyện ngôn tình, những người những việc dưới ngòi bút của tôi đều hoàn mỹ hơn cuộc sống thực tế, đối với thể loại tự truyện này, tôi thực sự không dám chắc.

Biên tập viên nhận thấy sự do dự của tôi, liền trấn an tôi: “A Du à, em không cần lo nghĩ nhiều, em cứ đem những chuyện đã trải qua kể lại một lần là được, muốn viết như thế nào thì cứ viết thế ấy, từ từ viết, muốn viết bao lâu thì viết bấy lâu, chị sẽ không thúc giục em. Sách có thể lưu giữ được lâu dài, em thử ngắm lại mà xem, nếu có một cuốn sách ghi lại quá khứ của em, chờ đến khi em già rồi lại lật giờ ra xem, chắc chắn nó có thể giúp em đánh thức nhiều hồi ức. Đừng nói là em, dù là chị nghĩ đến đó cũng thấy rung động rồi.

Đúng vậy, cứ tưởng tượng ra hình ảnh này, tôi cũng thấy lòng mình rung động rồi. Nhưng nỗi lo vẫn còn, tôi tìm thấy S cùng bàn bạc, dù sao thì anh ấy cũng là nhân vật chính còn lại trong cuốn sách, anh ấy cũng có quyền lên tiếng chứ.

Vì muốn cho con một môi trường sống tốt hơn mà trước mắt chúng tôi đang sống riêng tại hai nơi khác nhau. Tôi nhắn tin QQ cho anh, nói: “Em muốn đem những chuyện cũ của chúng ta viết lại, được không anh?”

Thầy S không online QQ, cũng không thấy online máy tính, một lúc lâu sau, anh ấy mới trả lời tôi: “Em muốn viết gì cứ viết thôi.”

Tôi thấy anh trả lời như vậy, giọng điệu rất thoải mái, tôi nói tiếp: “Phải xuất bản thành sách đó.”

Chắc hẳn anh ấy cho rằng tôi tự viết tự cho mình đọc mà thôi, không ngờ sẽ xuất bản thành sách, sau khi gửi một icon về mặt bất ngờ lại nói: “Thế thì thôi đừng viết.”

Thầy S luôn có thói quen cẩn thận chu đáo, tôi biết khi anh thốt ra câu “Thôi đừng viết” này, chắc chắn anh đã phải suy nghĩ rất nhiều.

Tôi cũng biết nói thì dễ, làm lại rất khó. Nhưng cứ nghĩ đến ước mơ nhỏ nhoi ngày xưa, lại nghĩ tới lời nói của biên tập viên, tôi không từ bỏ mà gửi tiếp tin nhắn cho anh: “Em đã thử mấy câu chuyện nhỏ, cảm giác như được quay lại những ngày tháng trước đây, em dùng bàn phím tái hiện lại những chuyện chúng ta từng trải qua. Em muốn tiếp tục viết, tựa như đem tất cả những vị đắng cay ngọt bùi trước giờ nếm lại một lần. Anh hãy cố vũ em đi, đừng ngăn em mà. Chuyện sau này không ai biết được, em chỉ biết chắc một điều rằng ngay bây giờ, em rất muốn tiếp tục viết.”

Thầy S trả lời tin nhắn của tôi: “Em muốn viết thì cứ viết, bất kể sau này có xảy ra chuyện gì, không phải còn có anh à?”

Ngoài những lời này, anh ấy còn gửi một icon mỉm cười.

Được thầy S cho phép, tâm trạng tôi lại thêm kích động, gửi một tràng icon trái tim cho thầy S.

Thầy S nhìn thấy đồng icon trái tim, cạn lời một hồi lâu mới nhắc nhở tôi: “Nếu đã quyết định viết thì phải viết cho tử tế, đừng bịa chuyện, có thể nào thì viết thế ấy.”

Tôi vội đáp: “Vâng vâng vâng.”

Không phải chỉ nói cho có lệ, tôi và biên tập viên đã bàn bạc xong xuôi rồi, tôi sẽ viết về những kỷ niệm sâu sắc nhất với tôi, không giới hạn số lượng từ, có bao nhiêu viết bấy nhiêu.

Thầy S lại gửi một tin nhắn, nói: “Nói cách khác, ví dụ như rõ ràng là em khổ sở theo đuổi anh, thế nên tuyệt đối lúc viết liền bịa thành anh theo đuổi em.”

Tôi: “.....”

Vì có rất nhiều kỷ niệm khắc sâu trong tâm trí tôi, thế nên tốc độ viết cũng rất nhanh. Nhìn xem, lúc này sách đã nằm trong tay mọi người rồi kìa.

Thực sự, mấy năm nay tôi vẫn luôn sáng tác, nếu không có mọi người làm bạn đồng hành, tôi chắc chắn không thể tiếp tục kiên trì. Nếu không có sự yêu quý và ủng hộ của mọi người, tôi chắc chắn sẽ không thể đi xa tới vậy. Nhân có cuốn sách này, tôi chân thành cảm ơn mọi người!

Cũng cảm ơn biên tập viên đã luôn yêu quý tôi, giúp cho cuốn sách này thuận lợi được phát hành ra thị trường, đồng thời cảm ơn thầy S luôn bên tôi, cảm ơn người bạn thân của tôi, người thân bạn bè vẫn luôn bên tôi, có như vậy tôi mới có được nhiều kỷ niệm đến thế.

Cảm ơn!

Tĩnh Du.

30/10/2015

Bạn đang đọc truyện *Từ Đây, Hạnh Phúc Của Em Chính Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.